TIM R. SWARTZ
Autorul bestsellerului
„ Jurnalele pierdute ale lui Nikola Tesla"
CĂLĂTORIA SECRETA A
AMIRALULUI BYRD
DINCOLO DE POLI
Descoperă lumea din interiorul
Pământului

O carte unică, document, despre extraordinarele călătorii ale Amiralului Byrd, lucrare ce ne conduce spre enigmaticul, ipoteticul continent de la Polul Sud. Vom întâlni straniile referiri şi argumente referitoare la lumea subterană şi la zona unde urmaşii lui Hitler ar fi construit al… Patrulea Reich!

O carte provocatoare, fascinantă, din Cultura Teoriei Conspiraţiei. După lectură unii dintre noi vom înţelege lumea de astăzi altfel…

Gen. Bg. (rez.) dr. Emil Străinu

Cuprins

INTRODUCERE

CAPITOLUL I – O TEORIE CARE REFUZĂ SĂ MOARĂ

UN SIMŢ AL AVENTURII

CAPITOLUL II

CIUDATA LUME DE SUB POLI

ESTE O LUME ÎN INTERIORUL LUMII NOASTRE?

SPUNE CĂ PĂMÂNTUL ESTE GOL – Cum s-a format lumea noastră

FORŢA CONTINUĂ A GRAVITAŢIEI

O CĂLĂTORIE PRIN PĂMÂNT – O ZI CONTINUĂ; UN SINGUR ANOTIMP

ŞI O RASĂ NEBĂNUITĂ – Secretul aurorei boreale – DE UNDE VIN ACESTE RĂMĂŞIŢE

CĂUTÂNDU-L PE ANDREE-INVENTATORUL PROMITE SĂ-L GĂSEASCĂ PE ANDREE
TEORIA EXPLICATĂ DE CĂTRE MCDONNELL
MĂSURĂTORI FĂCUTE ÎN LINIE DREAPTĂ
DE UNDE PROVIN MAMUŢII
POLUL – GAURĂ SAU TEREN PLAT
Construirea baloane lor cu aer cald
CAPITOLUL III – Ţinuturi misterioase şi oamenii NORDULUI ÎNDEPĂRTAT
Ce s-a întâmplat cu fosta colonie vikingă din Groenlanda?
CAPITOLUL IV
INCREDIBILA CĂLĂTORIE A AMIRALULUI
RICHARD E. BYRD
Omul care a zburat prin deschiderea DE LA POL
JURNALUL SECRET AL AMIRALULUI BYRD
EXPLORĂRILE POLARE ALE AMIRALULUI BYRD Unde a fost amiralul Byrd în februarie 1947?
CAPITOLUL V
MISIUNEA SECRETĂ DE DESCOPERIRE A BAZELOR NAZISTE SUBTERANE
IMPLICAREA NAZIŞTILOR ÎN ANTARCTICA
A REUŞIT SĂ SCAPE HITLER ÎN ANTARCTICA? RĂZBOIUL SECRET BRITANIC DIN ANTARCTICA
CAPITOLUL VI
Farfuriile zburătoare naziste, tehnologie A PĂMÂNTULUI GOL?
CREAREA FARFURIILOR ZBURĂTOARE
MISTERIOASA ÎNTÂLNIRE A AMIRALULUI BYRD
MISTERUL CONTINUĂ
CAPITOLUL VII
BROOKS AGNEW – SAVANT ÎN CĂUTAREA
REALITĂŢII PĂMÂNTULUI GOL
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI ÎMPREUNĂ – CU

BROOKS AGNEW
CAPITOLUL VIII
ESTE PĂMÂNTUL GOL ÎN CEA DE-A IV-A DIMENSIUNE?
ŢINUTURI DINCOLO DE TIMP ŞI SPAŢIU
ALTE REALITĂŢI DIN LUMEA INTERIOARĂ
CĂLĂTORIA LUI LOBSANG RAMPA ÎN INTERIORUL PĂMÂNTULUI
CAPITOLUL IX
LUMILE DIN INTERIORUL LUMILOR
Sunt deschideri la pol
CAPITOLUL X
Oraşul curcubeului – OZN-uri ale lumii
INTERIOARE
Maşini zburătoare din lumea
DIN INTERIORUL PĂMÂNTULUI
OZN-URILE SUBTERANE
Misterioasa dispariţie a dr. Raymond Bernard Oraşul Curcubeului
CAPITOLUL XI
Ce spun Biblia şi celelalte cărţi sacre
DESPRE PĂMÂNTUL GOL?
Tim Swartz
CĂLĂTORIA SECRETĂ
A AMIRALULUI BYRD DINCOLO DE POLI

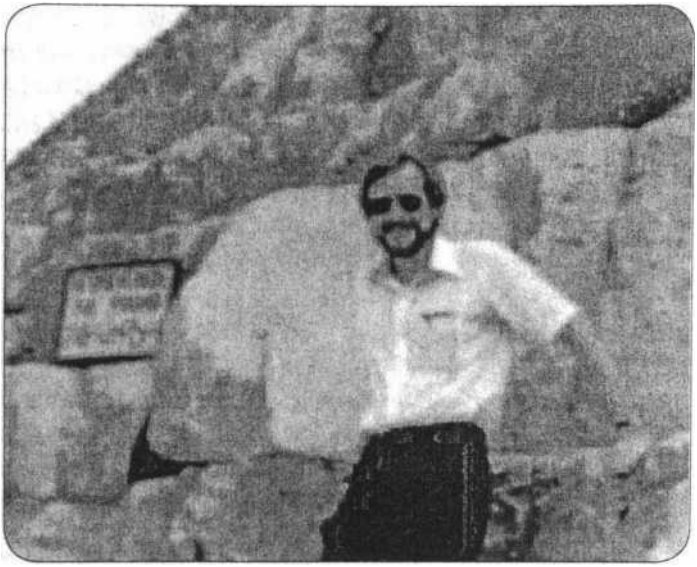

Tim Swartz, câştigător al premiului Emmy, producător

ŞI AUTOR STÂND ÎN FAŢA BLOCURILOR MARII PIRAMIDE DIN EGIPT CARE AR PUTEA LA FEL DE BINE SĂ DEŢINĂ CHEIA STRĂVECHII CUNOAŞTERI

INTRODUCERE

Ne place să credem că ştim foarte multe despre lumea în care trăim. Ne place să ştim lucruri precum de ce cerul este albastru sau de ce iarba este verde. Odată cu cunoaşterea vin puterea şi siguranţa. Ne simţim la adăpost ştiind lucruri care altă dată au fost ignorate de către strămoşii noştri. Avem o siguranţă dată de cunoaşterea faptului că sistemul nostru solar face parte din galaxia Căii Lactee, una dintre miliardele de alte galaxii existente în Univers. Această siguranţă ne e dată şi de faptul că ştim că Soarele este în centrul sistemului nostru solar şi că Pământul împreună cu toate celelalte planete orbitează în jurul Soarelui, că Pământul este rotund şi se învârte în jurul propriei axe şi îşi găseşte drum în jurul Soarelui.

Ne simţim bine crezând că ştim atât de multe despre lumea în care trăim. Dar, de fapt, sunt atât de multe pe care nu le ştim. Ocolim întotdeauna această lipsă de cunoaştere pentru că ne înspăimântă şi ne face să pierdem din siguranţa pe care credem că o avem. Suntem asemenea oamenilor primitivi care tremurau de frică pe câmpiile africane în faţa fulgerelor şi tunetelor asurzitoare. Ne simţim mici şi insignifianţi.

Din cauza acestor sentimente, omul, atunci când nu cunoaşte în mod real ceva, are tendinţa să inventeze lucruri numai pentru a umple golul pe care-l simte în faţa lui. Nu a ştiut din punct de vedere ştiinţific natura fulgerelor şi tunetelor şi atunci a creat un panteon de zei a căror mânie se materializa sub forma focului ce cădea din ceruri. Când nu a ştiut ce se află în spatele pământului şi cerului, şi-a imaginat o broască ţestoasă imensă ce ţinea pe spatele ei întreaga lume.

Când a fost clar că nu exista nicio broască ţestoasă ce ducea în spate întregul univers, filosofii au plasat Pământul în centrul creaţiei şi în jurul căruia toate cerurile se învârteau într-un etern dans celest obedient. Aceasta, evident, că nu a convenit celor care au crezut în continuare în existenţa broaştei ţestoase, în cele din urmă, Pământul văzut ca o minge ce aluneca prin spaţiul gol a început să pară total ilogic; cum putea să plutească Pământul în mod magic fără să fie ceva care să-l ţină în loc? Unde erau dovezile şi faptele reale? Unde era broasca ţestoasă?

Cei care credeau că Pământul era centrul universului şi-au bătut joc de cei care credeau în broasca ţestoasă… Cum poţi să crezi ceva atât de stupid precum faptul că o gigantică broască ţestoasă duce întreaga planetă în spate? Era extrem de clar faptul că Dumnezeu a creat Pământul, aşa că acesta era în mijlocul oricărui lucru. Cu părere de

rău nu exista loc în universul lui Dumnezeu pentru gigantica broască ţestoasă.

În orice caz, cei care credeau în teoria Pământul – centrul universului nu s-au bucurat mult timp de glorie. Un nou venit pe nume Coppemicus a spus tuturor că îndelung îndrăgitele lor credinţe erau greşite: Pământul împreună cu celelalte planete se învârteau în jurul Soarelui. Aceasta, bineînţeles, a părut destul de vulgar în ochii celor care credeau că „Pământul este centrul întregii creaţii". Unde erau faptele reale pe care le cereau ei? Unde era dovada pentru aceasta? Cum ar fi putut Dumnezeu, despre care Biblia spunea că a făcut din Pământ un loc special, să nu-l pună în mijlocul tuturor lucrurilor? Pentru un timp, cei care au crezut în „Teoria lui Coppemicus" au fost cumplit de persecutaţi de către cei care nu voiau să dea drumul credinţelor în care crezuseră atât de mult timp, în cele din urmă, cunoaşterea a mai făcut un salt, lăsând trecutul şi vechile credinţe să zacă în praful vremurilor apuse. Cu toate acestea, lucrurile nu se schimbă niciodată într-adevăr. Spunem că ştim atât de multe, când, de fapt, cunoaştem foarte puţin. Geologii spun că Pământul şi centrul său sunt compuse din fier şi nichel cristalizat extrem de dens şi fierbinte. Cu toate acestea, mai există şi cei care spun că Pământul este gol pe dinăuntru şi în interiorul acestui spaţiu există o lume dincolo de orice putere de imaginaţie.

O lume care este căminul unei extrem de mari diversităţi de forme de viaţă şi, aşa cum spun unii, căminul unor civilizaţii ce aparţin acelor fiinţe superioare care sunt într-adevăr stăpânii acestei planete.

Oameni de ştiinţă spun că acest lucru este imposibil. Că Pământul este solid peste tot, în orice caz, până în acest moment niciun om de ştiinţă nu a coborât destul de mult în interiorul Pământului pentru a-şi dovedi teoriile. Pe

de altă parte, de-a lungul timpului au fost destul de mulţi oameni care au pretins faptul că în călătoriile lor în lumile1 subterane au văzut locurile acelea, că s-au întâlnit cu oameni din interiorul Pământului, putând să se reîntoarcă la suprafaţă pentru a-şi spune poveştile.

Scrierile antice ale chinezilor, egiptenilor, hinduşilor şi ale altor popoare, împreună cu legendele eschimoşilor vorbesc despre o mare intrare la Polul Nord şi despre un popor care trăieşte sub scoarţa terestră şi că strămoşii lor au venit din acele locuri paradiziace ce se află în interiorul planetei noastre. Anumite triburi amerindiene au poveşti ce vorbesc despre strămoşii lor ca venind dintr-un pământ sacru ce se află undeva în adâncurile Pământului. Inuiţii care trăiesc în vastele teritorii îngheţate ale Cercului Arctic spun că provin dintr-un loc cald şi cu lumină perpetuă, localizat undeva dincolo de Polul Nord.

Vechii irlandezi au o legendă despre un pământ ce se află dincolo de mare, unde soarele străluceşte întotdeauna şi e vară în permanenţă. Ei chiar se gândeau că unii dintre eroii lor s-au dus acolo şi s-au întors, după care aceştia nu au mai fost niciodată mulţumiţi de propria lor ţară.

Cunoaşterea noastră despre ceea ce se află sub picioarele noastre e foarte superficială. Acest fapt îi face pe foarte mulţi oameni să fie înspăimântaţi şi nesiguri. Aşa că ei încearcă să umple groapa acestei ignoranţe cu teorii şi sisteme de credinţe personalizate. Dar în loc să-i creadă pe cuvânt pe cei care nu au fost niciodată mai jos de câţiva metri de noroi al propriilor lor grădini, poate că ar trebui să ia în considerare spusele celor care au călătorit sub scoarţa Pământului. Poate că ar trebui să ne aplecăm urechea la cei care spun că lumea aceasta este mai mult decât ceea ce ştim noi; că este o altă lume sub picioarele noastre gata să fie descoperită şi explorată de cei care vor să rişte numai pentru a-şi lărgi cunoaşterea.

Poate că există loc undeva pentru acea gigantică broască ţestoasă.

Există posibilitatea ca în mijlocul Pământului să fie un alt pământ? Ca la 150 km adâncime sau mai mult, de la suprafaţa terestră (pământ, apă, rocă şi ale lucruri) să existe un ţinut măreţ locuit de o rasă superioara?

CAPITOLUL I

O TEORIE CARE REFUZĂ SĂ MOARĂ

Ca teorie, ideea că Pământul este gol nu se prea bucură de mult respect. Pentru mulţi oameni, Pământul gol e cam acelaşi lucru cu teoria Pământului plat, aflându-se astfel pe lista ideilor nebuneşti. Cu toate acestea, atâta vreme cât au existat oameni capabili să stea în jurul unui foc de tabără, poveştile despre misterioasa lume din interiorul Pământului fac parte din moştenirea umanităţii. Spre deosebire de pământul plat sau chiar de gigantica

broască ţestoasă, ideea Pământului gol n-a dispărut în praful învechitelor mituri ale strămoşilor noştri. Chiar dacă nimeni nu mai spune poveşti despre îngeri care-i ridică la ceruri să vadă pământul plat, mai există chiar şi în epocile noastre moderne pline de zboruri cosmice şi computere poveşti despre întâlniri de gradul I cu ţinuturi şi fiinţe care vin din interiorul Pământului.

Ideea Pământului gol bântuie în continuare îndeajuns de mult încât să-l determine pe dr. Brooks Agnew, un fizician şi inginer totodată, să plănuiască o apropiată expediţie în interiorul Pământului, ce va încerca să găsească intrarea de la Polul Nord. Dr. Agnew speră să se îmbarce pe spărgătorul de gheaţă ms Yamal din portul Murmansk şi să navigheze pe marea polară până dincolo de insulele arctice canadiene. „Everestul a fost urcat de 100 de ori", spune dl Agnew. „Titanicul" a fost scanat dintr-o parte în alta.

Aceasta ar fi prima şi singura expediţie ce se încearcă vreodată la intrarea de la Polul Nord. Dr. Agnew este ultimul dintr-un şir lung de oameni care sugerează teoria ce spune că oamenii trăiesc la suprafaţa unei planete goale, în care două intrări nedescoperite care se află la ambii poli conectează pământul exterior cu lumea interioară, în secolul al XVII-lea, astronomul şi matematicianul englez sir Edmond Halley, cel care a calculat orbita cometei Halley, lansează teoria Pământului gol, aşa cum a făcut-o şi omul de ştiinţă german Athanasius Kirsher. Mai recent, acest mit a trăit o uşoară revenire în parte graţie unei cărţi publicate în 2006 de autorul american David Standish, intitulată „*Pământul gol*: *îndelunga şi curioasa istorie a imaginării unor ciudate ţinuturi, creaturi fantastice, civilizaţii avansate şi a unor minunate maşinării aflate sub scoarţa*".

Un an înainte ca această carte să fie publicată, un

ghid de expediţii aventuroase din Utah numit Steve Currey a încercat şi el să facă bani pe seama legendei Pământului gol prin organizarea unei expediţii ce urma să localizeze intrarea de la Polul

Nord. Currey îşi câştiga pâinea de zi cu zi prin organizarea de călătorii pe cele mai sălbatice râuri ale lumii. Ştia cum să puncteze destinaţii exotice şi să recruteze aşa-zişi exploratori în călătorii pe care le faci odată în viaţă.

Nu este încă clar dacă Currey a fost un adevărat adept al teoriei Pământului gol sau dacă a tratat subiectul ca şi pe o bine-venită oportunitate de afaceri. Oricare ar fi fost credinţele lui, Currey a punctat într-un fel portalul (intrarea) arctic la 84, 4° nord şi 41° est. Aproape 400 de kilometri distanţă nord-vest de insulele Ellesmere.

Expediţia aceasta a fost programată pentru vara lui 2006, fiecare loc fiind oferit oricui putea să cheltuiască 20.000 de dolari. „Nu există nicio garanţie că această expediţie va ajunge în interiorul Pământului", a precizat Currey, precaut, pe website-ul său. „Această expediţie va face un mare efort din proprie convingere să localizeze intrarea de la Polul Nord şi să intre prin ea, dar scenariul pesimist este de a vizita Polul Nord geografic, de a explora regiunea şi să continue..." Când Currey a murit subit de cancer la creier, s-a crezut că expediţia va trebui să fie anulată, dar, din fericire, a intrat în joc dr. Agnew. Călătoria a fost amânată până în 2008. Cu toate că el a insistat asupra faptului că scopul călătoriei este eminamente ştiinţific, a mai spus că ea va include şi câţiva experţi în meditaţie, mitologie, ozenistică, precum şi o echipă de cineaşti de documentare.

Randy Freeman, un scriitor incisiv, comentând într-un număr al revistei „*Up*", avertizează: „În afară de buzunarele pline cu bani de aruncat pe fereastră,

exploratorii ar trebui să aducă cu ei o grămadă de prostie pentru a înghiţi o teorie străină ce refuză să moară în ciuda secolelor de scorneli”. Oricum, dr. Agnew nu se lasă atins de o astfel de critică, promiţând o mare aventură polară indiferent de rezultate. Dacă intrarea polară nu este acolo unde se presupune, călătoria „va avea ca rezultat un extraordinar documentar”, proifiite el. „Dar dacă vom găsi totuşi ceva, aceasta va fi cea mai mare descoperire geologică din întreaga istorie a lumii”.

UN SIMŢ AL AVENTURII

Cu ce continuă să fascineze oamenii teoria Pământului gol? Poate că este din cauză că ei adoră un mister bun şi în vremurile noastre nu au prea rămas mistere bune de care să se agaţe cineva. Suprafaţa planetei a fost aproape în întregime explorată şi în prezent facem primii paşi pentru a penetra vastitatea spaţiului interplanetar. Aşa că ceea ce mai rămâne pentru noi ceilalţi este dorinţa adâncă de a vedea ce se află în partea cealaltă a muntelui? Cele mai adânci părţi ale oceanelor sunt încă aproape în întregime neatinse de explorările umane, dar nu este uşor pentru majoritatea dintre noi să facă astfel de explorări. Ori trebuie să ai o grămadă imensă de bani sau să ai capacitatea de a-ţi ţine respiraţia pentru foarte mult timp să poţi explora în mod serios spaţiul subacvatic. Ideea cum că adânc, foarte adânc sub scoarţa planetei se află o lume nouă, vastă şi gata pentru a fi descoperită dă fiori pe şira spinării oricui a crescut citind cărţile despre oraşele pierdute şi lucrurile necunoscute ce se află în sălbăticia junglelor. Scriitorul Edgar Rice Burroughs a alimentat aceste pasiuni adolescentine pentru lumile nedescoperite şi curajoasele explorări prin romanele sale de aventură Pellucidar.

În concepţia lui Burroughs, Pământul este o carcasă goală având drept suprafaţă internă lumea Pellucidară.

Aceasta este accesibilă de la suprafaţă prin deschiderile de la poli, permiţând trecerea între lumea exterioară şi cea interioară. Cu toate că suprafaţa internă a Pământului este mult mai mică decât cea exterioară, Pellucidar deţine o suprafaţă mult mai mare de pământ din cauză că continentele ei corespund cu suprafaţa oceanelor lumii, iar oceanele ei corespund continentelor de la suprafaţă.

Ceea ce este ciudat în privinţa geografiei ţinutului Pellucidar este că datorită curburii concave a suprafeţei sale nu există orizont; cu cât ceva este mai îndepărtat, cu atât pare să fie mai înalt, până când se pierde într-un final în imensitatea atmosferică. Oriunde ai fi în acest ţinut, ţi s-ar părea că te afli în mijlocul unui gigantic bol.

Pellucidar este iluminat de un soare în miniatură suspendat în centrul sferei acesteia goale, astfel încât el se află întotdeauna deasupra capului locuitorilor ţinutului. Singura excepţie este atunci când locul unde te afli se găseşte exact sub o lună geostaţionară a soarelui intern, astfel încât locul acela se află sub o perpetuă eclipsă, cunoscut fiind drept ţinutul îngrozitoarei umbre. Soarele miniatural nu îşi schimbă niciodată strălucirea, nu apune niciodată, ceea ce face ca băştinaşii, neavând noapte sau înşiruire de anotimpuri, să nu prea aibă conceptul de timp. Evenimentele ce se înşiruie sugerează faptul că timpul este elastic, trecând de la o coordonată la alta în diferite regiuni ale Pellucidarului şi chiar variind în aceleaşi zone.

Poveştile acestea vorbesc în principiu despre aventurile proprietarului de concesiuni miniere David Innes şi ale prietenului său inventator Abner Peny, în primul roman, *„inima pământului”*, Innes şi Perry descoperă, în mod accidental, că lumea este goală pe dinăuntru după ce utilizează o cârtiţă de fier care sapă 500 de mile în scoarţa Pământului. Acolo ei descoperă un ţinut sălbatic locuit de oameni primitivi împreună cu dinozauri

şi alte creaturi fantastice.

Ţinutul în care Innes şi Perry se găsesc la un moment dat este condus de oraşele mahărilor, reptile zburătoare inteligente asemănătoare pterozaurilor, doar că au puteri psi cu care îi subjugă pe locuitorii umani. Innes şi Peny reuşesc să unească într-un final triburile de oameni pentru a răsturna dominaţia mahărilor şi să constituie un „imperiu" al Pellucidarului uman în locul acesteia. Cărţile lui Burroughs sunt în întregime ficţiune, dar e evident faptul că autorul era familiarizat cu teoriile Pământului gol ce deveniseră foarte populare la începutul seecolului al XX-lea. Burroughs, în mod logic, a făcut slalom printre anumite particularităţi ale teoriei Pământului gol, ceea ce a făcut ca romanele sale despre Pellucidar să fie, în ciuda intrigilor de acţiune şi aventură, scrise ca şi cum cineva ar fi, fost într-adevăr în această lume subterană.

Edgar Rice Burroughs a avut cu siguranţă acces la o multitudine de documente şi materiale ce vorbeau despre Pământul gol, putând astfel să se folosească de detalii în romanele sale. „În inima pământului" a fost scrisă în 1914 şi cu mult timp înainte de aceasta au fost publicate cărţi precum cele ale lui Willis George Emerson, „Dumnezeul întrezărit, O călătorie în lumea din interior", întărindu-se astfel miturile Pământului gol.

Ziarul „The Chicago Tribune" în numărul 20 din iulie 1890 a publicat un articol despre timpuriul adept al teoriei Pământului gol, dr. Cyrus R. Tweed. Titlul articolului era: „Blasfemie şi nebunie" – Chicago, scena unei pretinse noi invazii a nebunilor în care plăcerea de a fi înşelat este la fel de mare cu cea de a înşela – adevăratul ideal al şarlatanului – o absurditate trivială – o nouă cosmogonie – noi paradisuri, pământ, minciuni şi victime – presa este duşmanul tuturor lucrurilor bune.

Cu siguranţă că editorii au dezvăluit o mică parte din

personalitatea lui Tweed şi a ideilor sale nebuneşti printre care era şi cea a faptului că el era fiul lui Dumnezeu. Tweed a explicat, de asemenea, reporterilor credinţele sale în ceea ce priveşte Pământul gol:

„Una dintre revelaţiile emise de dr. Tweed a fost cea în care susţine că lumea aceasta este goală cu toate că nu a făcut declaraţia la modul standard prin a spune că păpuşa e plină cu rumeguş, în niciun caz! Se poate spune orice despre dr. Tweed numai că nu este original nu".

El a susţinut că „lumea este goală şi că noi trăim în interiorul ei, ci nicidecum în exterior, aşa cum presupun astronomii". În felul acesta el a aruncat în aer toate teoriile ce nu valorau nimic ale astronomilor.

„Sfera goală în care trăim noi are un diametru de 10.000 km, iar în centrul ei se află soarele. O linie verticală ce pleacă din oricare punct al acestei suprafeţe prin soare ar lovi cealaltă parte a pământului". „Acest lucru ar supăra teoria centrului gravităţii", remarca ireverenţios reporterul. „Dar iată o altă teorie care v-ar supăra pe dumneavoastră dacă ar fi adevărată: Ce spuneţi despre cât de uşor argumentează Koreshan demonstraţia concavităţii Pământului, bazându-se de fapt pe argumentele care ar trebui să susţină convexitatea Pământului? Dacă suprafaţa locuibilă a Pământului este convexă, omul va avea întotdeauna o poziţie verticală şi piciorul axului perpendicular pe corpul său, fiind direcţionat înspre centrul Pământului, ar fi corect dacă centrul Pământului ar fi şi centrul gravitaţional. De ce vârful catargului unui vas ce se apropie pe mare… apare primul?". Dacă reporterul s-a gândit că doctorul va fi pus în dificultate şi va trebui să apeleze la noţiuni din geografia elementară… se înşela.

Ziarul „The Chicago Tribune" a fost foarte sceptic în ceea ce-l priveşte pe dr. Tweed şi teoriile sale, într-un scurt articol publicat cinci ani mai târziu în acelaşi ziar, numărul

din 31 martie 1895, se declara: „Teoria dr. Tweed se pare că a fost dovedită ca fiind adevărată şi că Pământul este o sferă goală cu suprafaţa concavă şi că locuitorii ei trăiesc în partea interioară mai degrabă decât în partea exterioară a acestei sfere”. Acest punct de vedere sceptic în ceea ce priveşte teoriile despre Pământul gol au avut ecouri în ziarele din toată America. Oricum, câţiva ani mai târziu, ziarele şi periodicele americane au dat dovadă de o schimbare de atitudine, începând să publice articole care erau mult mai deschise către ipotezele Pământului gol.

CAPITOLUL II

CIUDATA LUME DE SUB POLI

Se pare că scriitorii de la începutul secolului al XX-lea au descoperit o nouă pasiune în subiectele referitoare la lumea interioară. Edgard Rice Burroughs este foarte probabil să se fi inspirat din articolele ziarelor, precum cel din „Chicago Tribune”.

ESTE O LUME ÎN INTERIORUL LUMII NOASTRE?

Este posibil ca acolo jos, în miezul Pământului, să fie un alt pământ? Este posibil ca la câteva sute de kilometri sau mai mult să existe o ţară uimitoare locuită de un popor măreţ? De nenumărate ori oamenii de ştiinţă au descoperit gheaţă şi vegetaţie pe alte planete. Cu mult timp în urmă, clarvăzători şi oameni înţelepţi au populat cerurile. Explorarea s-a întins către adevăr în toate direcţiile, în afară de aceasta din urmă. Nu rămâne decât să ne lăsăm conduşi de un locuitor al statului Illinois – în această direcţie – jos, cât mai jos în miezul Pământului, unde vom descoperi multe minunăţii.

Marshall B. Gardner, din oraşul Aurora, omul de ştiinţă în chestiune, nu foloseşte multe cuvinte pentru a ne spune că în mijlocul lumii acesteia trăiesc oameni, dar pentru a argumenta se foloseşte de un caz aparte. Este credinţa lui că în interiorul Pământului se află un soare

imens, că acolo unde polii se presupune că sunt... se află nişte găuri imense şi că fenomenul aurorei boreale şi aurorei australe este rezultatul strălucirii soarelui din interiorul Pământului a cărui lumină iese prin găurile de la Poli.

Spune că Pământul este gol

Omul de ştiinţă din oraşul Aurora, care a petrecut mai mult de 20 de ani în studiul teoriei sale, asertează că interiorul Pământului în loc să fie compus din lavă, aşa cum pretind oamenii de ştiinţă de-a lungul secolelor, este gol şi conţine un nucleu central sau un soare care are aproximativ 600 de mile în diametru. El spune că acest soare este înconjurat de o coroană ce are o lărgime destul de mare şi care este închisă ca într-un înveliş de atmosferă; că această atmosferă este înconjurată de vid şi că între acest vid şi suprafaţa interioară a scoarţei Pământului mai este un strat atmosferic cu o lăţime sau adâncime de aproximativ 200 de mile, ceea ce face ca diametrul Pământului între cele două suprafeţe interioare să fie de 6.400. Prin adăugarea la aceasta a 1.600, ceea ce este dublul scoarţei terestre, face ca diametrul Pământului, aşa cum este măsurat de la suprafaţa exterioară, să fie de 8.000 de mile. Autorul acestei teorii remarcabile declară că atât la Polul Nord, cât şi la Polul Sud se află câte o intrare în interiorul Pământului, fiecare având un diametru de 1.400 de mile, sau, dacă vreţi, un spaţiu suficient de larg pentru a furniza o zonă destul de mare pentru a menţine temperatura din interiorul Pământului în condiţii de echilibru.

El mai spune că toate celelalte corpuri planetare ale sistemului nostru solar sunt la fel structurate precum Pământul nostru.

CUM S-A FORMAT LUMEA NOASTRĂ

„Conform teoriei mele”, spune Gardner, „la origine,

Pământul a fost un volum de materie nebuloasă proiectat dintr-un nucleu sub forma unei spirale care datorită unei acţiuni centrifugale s-a transformat el însuşi într-un nucleu central, înconjurat de un inel, sau perete de materie nebuloasă, care s-a condensat şi răcit gradat până când a devenit o nouă planetă ce avea soarele său central şi deschiderile polare. Fiecare planetă la început a fost o nebuloasă aparte care de-a lungul timpului s-a condensat şi şi-a luat locul împreună cu celelalte în sistemul solar datorită atracţiei Soarelui, ce se află în centrul tuturor orbitelor planetare. Cea mai evidentă obiecţie la o astfel de teorie revoluţionară este faptul că expediţiile polare au demonstrat corectitudinea ideii cum că calotele polare sunt solide datorită faptului că s-a ajuns la poli şi nu a fost descoperită niciuna dintre intrările despre care vorbeşte teoria mea.

Această obiecţie se bazează pe o interpretare greşită a argumentelor mele. Eu cer ca expediţiile polare să meargă cu scopul de a susţine teoria mea. De ce Peary şi alţi exploratori n-au găsit aceste intrări polare? Motivul e simplu şi poate fi reliefat cel mai bine printr-o altă întrebare. De ce omul nu a înţeles, privindu-se doar pe sine, că locuieşte pe suprafaţă, practic vorbind, o imensă sferă. Răspunsul e simplu. Din cauză că sfera era atât de mare, încât prima dată el s-a gândit că e o suprafaţă plată. Şi pentru că atunci când i s-a spus că este o sferă de fapt şi că trebuie să o parcurgă în întregime pentru a vedea acest lucru, omul a început să se întrebe de ce nu cade de pe ea… fiindcă nu avea conceptul de lege a gravitaţiei.

FORŢA CONTINUĂ A GRAVITAŢIEI

„Acum, acelaşi lucru este valabil în cazul exploratorilor polari”. Exploratorii ajung la marginea imensei deschideri polare, dar nu o pot percepe din cauza curbării ei foarte mari şi diametrul intrării este atât de

mare, încât partea cealaltă a marginilor este invizibilă ochiului uman. Iar la gândul lui că ar trebui „să cadă peste margini” răspund, de asemenea, oameni de ştiinţă care au replicat celor care-i întrebau de ce nu „cădem de pe Pământ”. Forţa gravitaţiei ne ţine în ambele cazuri.

În timp ce noi suntem obişnuiţi să credem că o forţă a gravitaţiei ne împinge către centrul Pământului din cauză că îl vedem ca fiind solid, şi aşa şi este într-un anumit fel, de fapt o forţă a gravitaţiei ce se exercită continuu prin scoarţa pământului şi centrul lui, dacă mai putem folosi termenul de centru în ceea ce priveşte scoarţa terestră, e distribuită în mod egal în fiecare punct şi în oricare loc.

Această gravitaţie, prin urmare, ne menţine pe noi la suprafaţa scoarţei în orice parte a ei am fi, inclusiv când ne îndreptăm către deschiderile polare. Ajunşi la marginea acestora suntem în continuare menţinuţi chiar dacă am fi pe suprafaţa interioară a Pământului, fără să ne dăm seama de nicio diferenţă.

Aceeaşi forţă a gravitaţiei ce lucrează în mod eeal în orice direcţie este cea care tine soarele interior în poziţia sa centrală din interiorul Pământului gol.

O CĂLĂTORIE PRIN PĂMÂNT

„Haideţi să facem o călătorie imaginară în mijlocul Pământului: începând de la Cercul Arctic şi mergând către nord pe oricare dintre cele câteva rute bătute de expediţiile polare, vom ajunge într-un punct A de pe harta pe care o avem la îndemână. Din acest punct încolo şi de-a lungul semicercului până la punctul marcat D, se poate observa un număr din ce în ce mai mare de schimbări şi de manifestări ciudate ale regiunii… precum aurora boreală, grosimea gheţii, observată pe timpul vremii calde şi călduţe, temperatura care creşte şi cantitatea de gheaţă care se diminuează foarte rapid pe măsură ce ne

îndreptăm înspre presupusul loc al Centrului Polar, până la a întâlni apă fără să fie îngheţată.

Mai întâlnim un curent de apă care merge spre sud, în loc să curgă spre nord, anumite animale migratoare, aici se includ urme de vulpi, urşi, boimoscaţi, care nu ar fi putut să vină din ţinuturi calde către îndepărtatul sud de-a lungul imenselor ţinuturi de gheaţă şi, nu în cele din urmă, se întâlnesc cadavre extrem de bine conservate de mamuţi prinşi în aisberguri, când se ştie că acest animal a dispărut de pe suprafaţa Pământului în urmă cu 20.000 de ani, iar aisbergurile în aceste regiuni nu pot rămâne intacte o astfel de perioadă de timp. Ajungând la punctul D de pe harta noastră, ne aflăm acum la jumătatea semicercului său, altfel spus, la marginea scoarţei terestre. Aici acul magnetic al busolei e văzut oscilând şi mişcându-se într-un mod ciudat, îndreptându-se direct către punctul marcat cu I care ne este opus în mod direct. Loc în care forţa magnetică este focalizată în acelaşi fel în care sunt focalizate la poli proprietăţile magnetice ale unui magnet în formă de potcoavă de cal.

În punctul D putem să întrezărim coroana care împrejmuieşte soarele central al Pământului, pentru că acesta este, conform teoriei mele, la doar aproximativ 3.300 mile distanţă din locul în care ne aflăm. Acestea fiind spuse mi se pare rezonabil să credem că coroana poate să fie văzută sub forma unui soare ce se ridică deasupra orizontului în cadrul unor condiţii atmosferice favorabile. Continuându-ne călătoria de-a lungul semicercului scoarţei terestre, în realitate mergând în jos sau, altfel spus, urmând un drum către sud din moment ce am plecat din punctul

D, vom ajunge la punctul E. Aici, conform teoriei mele, este posibil să putem vedea soarele central în întregime şi să ne dăm seama că privim, efectiv, către

sursa vieţii şi energiei lumii interioare, o lume nu foarte diferită de a noastră, ci la doar 800 mile distanţă de noi dacă am traversa scoarţa Pământului. Pe măsură ce ne îndepărtăm de punctul E şi ne continuăm drumul în jos, soarele central ne va apărea ca ridicându-se din ce în ce mai mult deasupra orizontului până când este deasupra capetelor noastre sau, altfel spus, la zenit, în acest moment, am fi traversat întregul semicerc al scoarţei terestre şi am atinge realmente suprafaţa interioară a Pământului după ce am fi călătorit 1.200 mile din punctul A de pe harta noastră sau, dacă vrei, de la suprafaţa exterioară a Pământului.

O ZI CONTINUĂ; UN SINGUR ANOTIMP

Reluându-ne călătoria către sud, ni se pare de bun simţ să credem că a trebuit să găsim condiţii oarecum similare celor de la suprafaţa exterioară a Pământului. Excepţie face poziţia soarelui interior care rămâne neschimbată în relaţia sa cu Pământul, astfel încât există o singură zi continuă şi fără schimbări de anotimp în interiorul Pământului. Este extrem de evident că o astfel de condiţie e favorabilă şi productivă pentru toate formele de animale şi plante decât cea de la exteriorul Pământului, care are patru anotimpuri şi schimbări de temperatură extreme.

Din cauza acestei temperaturi egale se pare că soarele central furnizează mijloacele necesare pentru ca vegetaţia să fie mai luxuriantă aici în interior decât la suprafaţă. Totodată, diversele specii de animale datorită acţiunii soarelui peste tot, ceea ce înseamnă viaţă, se dezvoltă mult la dimensiuni mult mai mari şi această creştere se datorează şi umezelii formate de strălucirea neîntreruptă a soarelui interior. Animale gigantice; un mediu de viaţă extraordinar. „Haideţi să ne oprim din speculaţii asupra naturii fenomenelor şi vieţii ce pot fi

întâlnite în această lume interioară. Aici există un singur anotimp, neschimbat şi o zi continuă, cu excepţia anumitor zone ale suprafeţei pământului interior ce sunt umbrite parţial de nori şi ceţuri născute de razele constante ale soarelui. Aici căldura emanată de soarele central nu afectează temperatura în aşa măsură încât animalele şi toate formele de viaţă să poată fi puse în pericol, pentru că orice condiţii anormale de căldură ar fi îndepărtate sau modificate de către curenţii de aer rece ce pătrund prin intrările de la cei doi poli. Aici, într-adevăr, ne putem aştepta să găsim o lume nouă, o lume a cărei suprafaţă poate să fie, probabil, împărţită ca şi cea în care trăim noi, în continente, oceane, mări, lacuri şi râuri. Tot aici, datorită căldurii soarelui central, formele de viaţă pot să depăşească în mărime şi luxurianţă orice vegetaţie care a crescut vreodată pe suprafaţa exterioară a Pământului. Putem găsi animale ciudate, unele dintre ele, foarte probabil, mai mari decât mamuţii şi mastodonţii preistorici, toate acestea datorându-se unei abundenţe a vegetaţiei.

ŞI O RASĂ NEBĂNUITĂ

În lumea aceasta interioară se pot vedea urmele paşilor unor rase de oameni a căror existenţă ne este necunoscută şi chiar de nebănuit. De fapt, existenţa unei lumi interioare aşa cum a fost descrisă ne duce spre a lua în considerare posibilităţile infinite ca număr şi caractere, precum cele sugerate de nenumărate ori de către eminenţi astronomi şi alţi cercetători ai planetelor adiacente celei pe care trăim. Dar hai să ne întoarcem la universul speculaţiilor şi să ne continuăm călătoria către Sud… până când atingem semicercul deschiderii polare antarctice. Aici este posibil să găsim condiţii ce simt practic asemenea celor întâlnite când am văzut soarele central la zenit. Pe măsură ce ne deplasăm de-a lungul semicercului scoarţei

terestre, soarele va părea că se duce în jos, în spatele nostru, până când, datorită distanţei, dispare sub orizont, moment în care noi atingem în sfârşit punctul D de pe semicercul traversat când am intrat în pământul interior prin gaura de la Polul Nord. Până când se vor obţine mai multe date privitoare la regiunea centrală a Cercului Antarctic, mai multe decât au fost înregistrate până acum, pot să fiu crezut pe cuvânt atunci când spun că atmosfera şi condiţiile naturale de aici sunt similare regiunii centrale a Cercului Arctic.

Secretul aurorei boreale

Sfârşind călătoria noastră şi ieşind la suprafaţă prin deschiderea de la Polul Sud, supun atenţiei dumneavoastră câteva observaţii adiţionale în sprijinul teoriei mele, care reprezintă Pământul drept o sferă goală având două deschideri polare şi un soare central. Existenţa unui soare central oferă soluţia practică, reală a ceea ce aurora boreală şi cea australă sunt în realitate în ciuda tuturor pretinderilor că aceste fenomele sunt rezultatele electricităţii, pentru că doar datorită razelor unui astfel de soare ce ies prin deschiderile polare şi care sunt reflectate de condiţiile atmosferice de deasupra acestor deschideri pot să fie produse luminile de la nord şi sud. Datorită faptului că aurora este legată întotdeauna de regiunile polare, variind constant în culoare şi existând doar pentru diverse perioade de timp, este foarte clar că o astfel de manifestare se datorează unei cu totul şi cu totul alte surse decât cea a a electricităţii… fiindcă aceasta din urmă, conform spuselor celor cunoscători ai legilor care îi guvernează acţiunea, este incapabilă să creeze iluminările cunoscute sub numele de „auroră”. Astfel justificându-se declaraţia mea că singura teorie raţională este cea care afirmă că aurora e produsă prin intermediul soarelui central din interiorul Pământului, soare care îşi trimite

razele în toate direcţiile.

Unele dintre aceste raze ies prin deschizăturile polare când nu sunt împiedicate de nori. Iar dacă atmosfera are, la o anumită altitudine, deasupra deschiderilor polare, condiţii de mare densitate şi opacitate, aceste raze vor fi reflectate în funcţie de variaţia condiţiilor atmosferice în atmosfera de deasupra. De asemenea, ele pot să fie influenţate şi de atmosfera din interiorul Pământului prin care răzbat către deschiderile polare, în acest fel, manifestările aurorei vor varia în strălucire, culoare, durată, adâncime şi mai ales a altitudinii la care ajung deasupra scoarţei terestre.

DE UNDE VIN ACESTE RĂMĂŞIŢE

Doar dacă Pământul nu ar avea în interior un soare central care produce şi menţine vegetaţie, originea cărbunelui, lemnului, polenului, plantelor etc. găsite de exploratori în gheaţa şi zăpada de la cercurile polare ar rămâne pentru totdeauna un mister, pentru că s-a admis că astfel de rămăşiţe ale vieţii vegetale nu pot să fi fost cărate către regiunile polare din moment ce gheaţa se îndepărtează în mod constant de ele (regiunile polare) şi că cei mai apropiaţi copaci de pe suprafaţa exterioară a Pământului sunt la sute de mile depărtare de locurile în care aceste dovezi materiale ale vieţii vegetale au fost descoperite.

Deoarece cantitatea de gheaţă scade rapid pe măsură ce te îndrepţi înspre regiunile polare, până când întâlneşti o mare neîngheţată, e evident că trebuie să fie o sursă de căldură care să producă o mărire a temperaturii, iar această sursă nu poate să fie alta decât soarele material din centrul Pământului. Fiindcă izbucnesc dintr-odată teribile vânturi în regiunile polare atunci când cerul este senin, ne putem gândi că aerul cald trebuie să se întâlnească cu aerul rece undeva în interiorul regiunilor,

astfel de schimbări fiind posibile doar datorită curenţilor de aer rece ce coboară prin deschizăturile polare pentru a modifica sau a dispersa căldura produsă de un soare interior.

Din cauză că aerul din imediata vecinătate a aşa-zisului Pol Nord are suficientă căldură pentru a da naştere unei ceţi aproape continue, e evident că o căldură suficient de mare pentru a crea aceste condiţii trebuie să vină din interiorul Pământului prin deschizăturile scoarţei terestre. Razele soarelui exterior nu lovesc atât de puternic regiunile polare pentru a le afecta în acest fel.

De asemenea, au fost găsite în interiorul regiunilor polare anumite animale migratoare, care în niciun caz nu ar fi putut să vină din ţinuturile temperate de la sud trecând peste câmpiile îngheţate, astfel că putem să presupunem că aceste animale au locuit iniţial în interiorul Pământului şi au migrat către exterior prin deschiderile polare.

CĂUTÂNDU-L pe Andree

Un alt articol din „Chicago Daily Tribune”, datând din 3 octombrie 1909, detaliază o încercare de salvare de către un om din Chicago a lui Auguste Andree, un explorator suedez ce a fost dat dispărut în 1897, în timp ce explora regiunile arctice.

Exploratorul Andree n-a dispărut. El era în viaţă, sănătos, împreună cu cei doi companioni ai săi. Trăia în interiorul Pământului şi a fost găsit de către omul din Chicago cu ajutorul unui avion. Nu există „Pol Nord”. Nu există nimic decât o gaură acolo unde „Polul se presupune a fi”, aşa întoarce pe dos Patrick Ennas McDonnell din Chicago, inginer de profesie şi inventator din fire, declaraţiile acceptate în unanimitate ale exploratorilor de până atunci şi decide spre propria-i satisfacţie că nici Kook, nici Peary nu au ajuns la Polul Nord, ci pur şi simplu

aceştia doi din urmă au coborât în „Gaură” destul de mult pentru ca instrumentele lor să le indice cele 90 de grade necesare fixării locaţiei vârfului lumii.

Şi Auguste Andree, exploratorul suedez, cel care a fost dat dispărut în 1897… a bătut acelaşi drum. Dar el nu s-a mai întors.

În marele său balon cu care a călătorit deasupra vârfului lumii, a atârnat deasupra găurii care duce către suprafaţa interioară a Pământului, a coborât, a găsit pământ locuibil, probabil că a încercat să se întoarcă, dar nu a reuşit şi poate şi în ziua de astăzi trăieşte şi e fericit printre membrii rasei de oameni care există în interiorul scoarţei terestre.

Aşa spune exploratorul din Chicago că ar sta lucrurile… şi nu o spune doar, ci are şi intenţia de a acţiona în spiritul acestei idei, îşi construieşte un balon, cu acesta sau mai degrabă cu o flotă formată din trei baloane va pleca spre regiunile polare. Are de gând să navigheze împrejurul şi peste locul unde Pământul exterior se termină şi să coboare în interiorul lui. Acolo, în interiorul Pământului, unde viaţa poate să fie găsită în abundenţă, va începe o căutare ce va duce în cele din urmă la descoperirea dat dispărutului Andree şi în acelaşi timp a unei rase de oameni care astăzi trăieşte, respiră şi îşi duce fiinţa în „Pământul interior”, care până astăzi s-a presupus a fi solid şi umplut cu foc vulcanic, spune dl McDonnell. Această rasă constituie originea noastră, a „supra pământenilor”.

Odată ce comunicarea se va stabili cu ei prin intermediul călătoriei în balon, secretele originii umane vor înceta să intrige şi toate misterele creării speciei umane vor fi limpezi ca lumina zilei. Acestea sunt promisiunile lui Patrick Enneas McDonnell, inginer din Chicago.

Columb a pretins că lumea este rotundă şi că mergând către Vest am putea ajunge la Est. DI McDonnell îl face pe Columb să pară un copilandru. El insistă asupra faptului că nu cunoaştem decât jumătate din planeta pe care trăim şi că cealaltă jumătate, Pământul interior, este mai bogată, mai plăcută şi populată de fiinţe cu o inteligenţă mai mare decât a noastră. El se va duce într-acolo într-un balon pe care îl construieşte în atelierul său mecanic. „Uitaţi-vă la aceste linii" e prima replică a bătrânului inventator către vizitatorii săi.

„Priviţi-le şi veţi vedea simplitatea teoriei mele. Precum vedeţi, eu pretind că Pământul nu este o bilă solidă, ci o bilă cu piele sau acoperământ, cu o grosime de 600 de mile şi o deschidere la vârf şi la bază. Partea exterioară a acestui acoperământ este ceea ce cunoaştem drept Pământ. Partea pe care o populăm şi pe care am explorat-o. Înăuntru, susţin eu, este într-un fel dublul exteriorului cu vegetaţie, viaţă animală şi o civilizaţie ce poate să fie comparată cu a noastră. Mai susţin că Andree, exploratorul suedez, a aterizat în interiorul acelei lumi şi că trăieşte şi în ziua de astăzi, iar eu urmează să-l găsesc".

INVENTATORUL PROMITE SĂ-L GĂSEASCĂ PE ANDREE

„Toţi exploratorii şi oamenii de ştiinţă au căzut de acord că Andree şi companionii lui sunt morţi", exclamă vizitatorul, în acest moment, albastrul ochilor lui Patrick McDonnell se aprinde de satisfacţie. Acesta este semnalul că focul entuziasmului său izbucneşte din nou.

„Îl voi găsi pe Andree pentru voi", spune inventatorul emfatic, „voi arăta lumii că el este în viaţă. Sunt la fel de sigur de asta, aşa cum nu sunt mai sigur de nimic altceva în lume. Voi călători până la capătul lumii şi în interiorul ei. Kook şi Peary au atins capătul lumii, dar doar până acolo unde li s-au oferit cele «90 de grade» necesare

expediţiei lor.

Presupusa lor mare viteză în marşul final nu se leagă de numărul mare de mile acoperite, ci fiindcă au încetat să parcurgă curba exterioară a Pământului şi au mers mai exact pe curbura interioară. Bineînţeles că gradele unei astfel de curbe sunt mai aproape unele de altele decât cele exterioare. De aceea nu e de mirare faptul că

Peaiy a crezut că a străbătut 40 de mile într-unul din marşurile sale; el acoperind doar două treimi dintr-unul din aceste grade mai mici. El şi Kook, pe cât de mari oameni sunt, nu au atins Polul Nord, pentru că nu există niciun Pol Nord, ei de abia au trecut peste marginea lumii, ceea ce nu le ştirbeşte cu nimic gloria". După care urmează emfatica şi, cel puţin pentru dl McDonnell, satisfacţia demonstrării noii teorii. Este prezentată mai jos cu propriile cuvinte:

„Se va vedea că expediţia ce şi-a propus să-l găsească pe Andree a fost planificată la modul serios şi cu cercetări ştiinţifice din partea celui care a emis uimitoarea idee".

Teoria explicată de către McDonnell

„Profesorul S.A. Andree a plecat în 11 iulie 1897 din Insula Dan, aproximativ 79° 40 Nord, 12° Est, într-unul din cele mai bune şi mai ştiinţific făcute baloane, iar unul dintre cele trei mesaje lăsate de el a fost găsit la 140 mile nord şi 110 mile est de la punctul de plecare. Aceasta ne dă viteza lui, care e de aproximativ 20 de mile/h, iar la această viteză ar mai fi avut nevoie doar de 23 de ore pentru a alunge la Pol.

Balonul lui Andree a fost catalogat de cele mai înalte autorităţi aeronautice ca fiind bun pentru 30 de zile de plutire; 5 zile egal 120 de ore – viteza de 20 de mile\h l-ar fi adus la 2.400 mile sud faţă de Pol, distanţă la care se găseşte o civilizaţie care să fi auzit ceva despre Andree.

Se spune că gen. A.W. Greely, SUA, i-ar fi spus lui Andree înainte să plece în călătoria sa periculoasă că observaţiile meteorologice făcute în direcţia latitudinii nordului îndepărtat au indicat vânturi ce suflau spre nord din toate punctele în mod continuu, făcând improbabilă plutirea balonului până să depăşească Cercul Polar. Eu cred că credinţa lui Andree a fost că balonul său va pluti rapid şi uşor către Cercul Polar şi de-a lungul curbei înspre interior. Curbă în care suflă un puternic vânt de-a lungul suprafeţei în mod continuu şi care l-ar fi ridicat la o altitudine pe care în mod normal balonul său nu ar fi putut să o atingă. Aici vin şi punctez faptul că nu există calotă polară, ci doar o deschidere către suprafaţa interioară, o lume nouă pentru noi. Lume din care, după părerea mea, a înflorit viaţa aşa cum o ştim.

Unul dintre raţionamentele teoriei acesteia este faptul că gheaţa se sparge cu cât te apropii mai mult de Cercul Polar, parcurgând cele 85 de grade, şi curge înspre sud. Faptul că gheaţa se sparge cu cât te apropii de Cercul Polar de-a lungul celor 85 de grade are un înţeles profund care n-a fost descoperit până în prezent.

Faptul că gheaţa se sparge dincolo de cele 85 de grade este o dovadă clară a existenţei unei temperaturi calde în apropierea punctului central, ceea ce face ca îndelung disputata teorie a unei „mări neîngheţate” în nordul îndepărtat să fie încă valabilă. Aisbergurile au o dimensiune mică la vârf, în loc să o aibă la fund, aşa cum ar trebui să fie în condiţiile unui îngheţ uscat. De aceea, ploaia trebuie să cadă pe gheaţă şi să îngheţe către în sus. Chiar dacă admitem faptul că valurile aruncă apă pe corpurile acestea de gheaţă, ceea ce ştim foarte bine că se întâmplă, totuşi fenomenul observat în cazul aisbergurilor imense şi plate cu faţete perpendiculare ca şi cum ar fi rupte nu pot să ne facă să credem în formarea valurilor.

Chiar dacă într-un astfel de caz ar trebui să acceptăm faptul că aisbergurile au destul de mult spaţiu acvatic între ele ca să se producă văluri mari. Vaporii acestor ploi, care acţionează asupra aisbergurilor, ar trebui să vină din apele neînghеţate ce se află la Cercul Polar. Un alt punct de vedere care evidenţiază dovada aisbergurilor ce se rup la nordul îndepărtat este dată de încercarea exploratorului Nancen de a merge cu nava Fram către Pol printre gheţari.

„Nava Fram a fost prinsă în gheaţă la 79° Nord, 135° Est şi a fost dusă în derivă, împreună cu gheaţa din jurul ei, dintr-o parte a Polului până în cealaltă în aproape 3 ani. Documentele arată că Fram a plutit în derivă doar 210 mile de la 79° către un punct nord-vestic apropiat de 81° din 22 septembrie 1893 până la 1 octombrie 1894, aproape un an, în timp ce din 1 octombrie 1894 până în 1 decembrie 1894, aproape 3 luni, a plutit de la 81° la 83, 24° nord-vest, pe o distanţă de 250 de mile. Din nou, din 25 decembrie 1894 – timp de patru luni – a plutit 75 de mile nord-vest şi dincolo de 84°, unde Nancen, abandonând nava, a plecat către Pol. Dar din 1 mai 1895 până în aprilie 1896 – aproape un an – plutind dincolo de 84°, atât nava, cât şi gheaţa ce o înlănţuia au plutit aproape 500 de mile, de unde s-a întors către sud înspre Insula Dan, 10° Est, reuşind să ajungă în port în luna august a aceluiaşi an”.

MĂSURĂTORI FĂCUTE ÎN LINIE DREAPTĂ

Aceste măsurători au fost făcute în zigzag din punct în punct, ca atare între 79° şi 81°, nava

Fram s-a deplasat în zigzag, înainte şi înapoi, dublându-şi de fapt parcursul cu mult, nedepăşind 210 mile din primul an de când a fost cuprinsă de gheaţă. Asta în comparaţie cu faptul că, atunci când era dincolo de 84°, a rătăcit aproape 500 de mile pe an, amândoi anii beneficiind de toate cele patru anotimpuri cunoscute.

Dacă jurnalul lui Nancen este cât de cât corect, dovedeşte faptul că, în nordul îndepărtat, cu cât depăşim bariera celor 84°, cu atât mai mult gheaţa se sparge şi se deplasează. Aceste măsurători şi documentări ale rătăcirilor navei lui Nancen sunt făcute pe harta regiunilor polare nordice din 1907, tipărită de societatea National Geographic.

DE UNDE PROVIN MAMUŢII

În lumina acestor evidenţe pun întrebarea: *De unde provin mamuţii care au plutit spre nord încătuşaţi într-o imensă bucată de gheaţă găsită în 1879 în apropierea gurii răului Lena din Siberia*? De asemenea, de unde provenea cel găsit în 1906 pe malurile nordice ale Alaskăi? Carnea fiecăruia dintre aceştia a fost atât de proaspătă încât se putea mânca şi, dacă am înţeles bine, conducerea expoziţiei din Alaska, ţinută în anul 1907, chiar a servit oamenilor de ştiinţă invitaţi bucăţi din carnea mamutului în cadrul unei recepţii date în onoarea lor.

Teoria susţinută de oamenii de ştiinţă spune că aceşti mastodonţi au îngheţat într-o perioadă îndepărtată, cu un milion şi ceva de ani în urmă, când, pretind ei, Pământul s-a rotit într-un unghi drept faţă de direcţia prezentă şi când glaciaţiunea a îngheţat toată viaţa animală aflată în acele părţi. Astfel păstrându-se ca într-un congelator aceşti mamuţi la Polul Nord până când au plutit, încoace, în vremurile noastre.

Aceste idei nu impresionează niciun logician serios. Acum sunt disponibile dovezi extrem de convingătoare despre natura contradictorie ce se află pe aceste linii geografice. Aşa că singura explicaţie rezonabilă este că aceşti mamuţi şi resturile altor animale găsite în număr mare pe coastele nordice sunt recenţi. Au murit (animalele) accidental şi au plutit dinspre nord către ţinuturi în care condiţiile erau favorabile vieţii animale şi

vegetale.

Mamutul găsit în 1879 în bucata de gheaţă din apropierea gurii Râului Lena era într-o aşa de bună stare de conservare, încât o parte din carnea lui a fost mâncată de băştinaşi şi restul dată la câini. Scheletul şi celelalte părţi au fost conservate şi se află în muzeul din Sankt Petersburg. Ochii acestui mamut nu au iris şi construcţia lor indică posibilitatea ca el să fi trăit într-o regiune cu lumină perpetuă. Blana sa are o formă diferită faţă de speciile existente de elefanţi. Rădăcinile şi frunzele găsite în stomacul său erau şi ele conservate foarte bine şi indicau o climă tropicală, iar textura plantelor denotă existenţa şi dezvoltarea lor într-un ţinut de mare abundenţă şi fertilitate.

Eu cred că acest ţinut este suprafaţa interioară a acestei carapace numită Pământ. Un ţinut în care o lumină continuă de o extrem de frumoasă strălucire fosforescentă emană din orice direcţie şi face umbra şi anotimpurile să fie necunoscute, cu o climă moderată îmbibată de electricitate în forma ei cea mai blândă.

Americus Symmes susţine că intrarea de la Pol are un diametru de 1.500 de mile. Nu am auzit de teoria aceasta a lui Symmes decât după ce gândisem şi începusem să susţin acelaşi lucru. Nici n-am avut plăcerea să-i citesc argumentaţiile şi n-am ştiut nimic despre acestea decât pasajele citate în opera profesorului Campbell, dar pot să vă spun că, dacă datele utilizate în aceste citate se bazează pe fapte, argumentele lui Symmes pot să demonstreze în mod rezonabil că Pământul este gol şi are deschideri la Poli.

POLUL – GAURĂ SAU TEREN PLAT

Deschiderea nu are, oricum, un diametru de 1.500 de mile, pentru că se ştie acum foarte bine că umbra capetelor polare ale Pământului se termină pe Lună, ceea

ce dă o linie de 13, 5 mile de la adevăratul cerc până la punctul central, astfel că această linie ar avea doar 656, 7 mile. Acest fapt este binecunoscut astăzi şi, dacă nu este nicio gaură la Poli, atunci trebuie să fie o câmpie plană cu acest diametru de unde fiecare explorator care trece dincolo de linia de 84, 18° ar putea să privească dintr-o parte în alta a ei de pe orice ridicătură mică cu ajutorul unui telescop, pentru că nu ar fi nicio curbură care să obtureze vederea. O curbură cu un radius mic ar aduce mai aproape orizontul şi ar scurta distanţa vizibilă. O astfel de condiţie ar presupune existenţa unei intrări în suprafaţa interioară. Intrarea ar avea astfel un diametru de 656, 7 de mile, mai îngustă decât scoarţa terestră, ceea ce ar da în cadrul teoriei noastre o deschidere mai mică de 200 de mile.

Faptul că suprafaţa exterioară a Pământului este populată de oameni care au locuit prima dată în interiorul planetei este cel puţin în mod circumstanţial dovedit de asemănarea extrem de evidentă dintre chinezi şi amerindieni. Este cunoscut de antropologi faptul că poporul indian a populat mai întâi vestul şi pe urmă estul emisferei vestice, aceasta pe lângă faptul că încercarea de a găsi originile omului ne îndreaptă în mod continuu către Nord. Ceea ce face că încercarea de a demonstra lumea interioară a Pământului este la fel de ilogică precum orice teorie care a fost scoasă la înaintare pentru a găsi locaţia Edenului.

Andree, aşa cum am mai spus, după ce a urmat în balonul său linia curenţilor de aer aflaţi la o altitudine joasă, până când aceştia din urmă l-au dus dincolo de marginea scoarţei terestre şi în interiorul planetei, şi-a dat seama că acei curenţi de aer care ar fi trebuit să-l scoată înapoi la suprafaţă se aflau la o altitudine imposibil de atins pentru el. Astfel că balonul său a fost în întregime în

voia vânturilor care ieşeau din interiorul planetei. Exploratorul suedez, realizând că nu se poate întoarce, a aterizat în ţinutul pe care tocmai îl descoperise.

Există, o repet, toate motivele să cred că acolo jos este vegetaţie ce creşte suficient de mult să susţină viaţa din abundenţă. Sunt sigur că Andree a găsit această lume şi mai ales că el trăieşte acolo şi în ziua de astăzi. Expediţia mea ce urmează să-l caute va consta în trei baloane, fiecare capabil să atingă o viteză de 80 mile/h, având provizii şi carburant suficiente pentru a petrece o săptămână în aer. Fiind foarte motivaţi, putem să mergem în interiorul Pământului şi să ne întoarcem în ciuda curenţilor de aer contrari care l-au împiedicat pe profesorul Andree.

Aceste fapte sunt cele care fac ca întreaga expediţie să fie posibilă şi fezabilă şi sunt sigur că aceste baloane, indiferent de fabricant, vor fi mijloacele prin care ni se vor deschide ochii înspre descoperirea unei alte lumi aflate în interiorul a ceea ce noi credem că constituie întreaga „Mamă Pământ”.

CONSTRUIREA BALOANELOR CU AER CALD

Ce fel de baloane cu aer cald vor fi cele care-i vor duce pe exploratori în centrul Pământului dacă o vor putea face? DI McDonnell ia din cui o cheie şi îi conduce pe cei prezenţi afară din atelierul său mecanic în hambarul din spatele casei. Uşa e deschisă, vizitatorii se năpustesc înăuntru şi în faţa lor se iveşte cadrul balonului lui McDonnell.

Cadrul acesta lasă să se vadă două roţi cu palete ca şi cele folosite pe râurile cu debit mic de ambarcaţiuni, făcute din fire şi tuburi subţiri. Fiecare roată conţine 12 aripi sau pânze şi se învârt datorită unui motor cu benzină, aripile sunt controlate de operator, iar ridicarea sau coborârea şi ghidarea sunt făcute prin alternarea

unghiului în care aripile întâmpină rezistenţa aerului.

Totul este simplu când ţi le explică inventatorul însuşi. „Veţi permite «Sunday Tribune» să facă o fotografie a navei dumneavoastră şi să o publice pentru informarea cititorilor?”, a fost întrebat McDonnell „Ei bine, vă spun că nu”, se irită bătrânul inventator. „Nu am să las pe nimeni să mai vadă nava mea în afară de dumneavoastră”… apoi îşi îndrumă vizitatorii spre ieşire.

„Lucrez la această idee din 1872”, spuse gânditor McDonnell. „Acum nu mai am nimic altceva de făcut decât să o finalizez, după care va însemna mult mai mult pentru cel care merge în interiorul Pământului decât a însemnat pentru cel care a descoperit Polul Nord şi nu este nicio îndoială că va fi aşa, mai ales dacă interiorul este aşa cum şi-l imaginează cu plăcere Patrick Enneas McDonnell”. După toate acestea nu s-a rri Ai vorbit Hploo Hpenrp HI MoHor-mpll qî *fajrrtaştjna* sa maşinărie zburătoare ce ar fi trebuit să îl ducă până la intrarea de la Polul Nord. Cu toate acestea, articolul pare a fi fost extras direct dintr-una dintre cărţile despre Pellucidar. Având în vedere felul în care ziarele din acel timp tipăreau în mod regulat texte despre întâmplări pur ficţionale, prezentându-le drept reale, aşa că nu trebuie să luăm în serios detaliile acestei poveşti.

Probabil că articolul a avut influenţa cărţii lui William Reed, „Fantoma de la Pol” (1906). În această carte Reed prezintă o colecţie de rapoarte ale unor exploratori polari care au trăit ciudate şi de neexplicat fenomene precum vânturi calde, grămezi de praf, pietre găsite în aisberguri, imense zone neînghеţate, zone cu apă dulce în mijlocul Oceanului Polar şi bizare aurore. Toate acestea veneau şi susţineau credinţa lui Reed că zonele polare sunt, de fapt, intrări în interiorul Pământului gol.

Cu toate că de-a lungul anilor au fost numeroase

expediţii de explorare a regiunilor arctice, atât de nord, cât şi de sud, susţinătorii teoriei deschiderilor polare se ceartă pe faptul că nimeni nu a atins, în mod real şi efectiv, vârfurile globului, în loc să fie la vârful sau la baza planetei, exploratorii au fost păcăliţi de specificul gravitaţiei ce se află la deschiderile polare, încurcând mijlocul curburii din interiorul Pământului cu Polul Nord sau Sud.

Aceste forţe gravitaţionale funcţionează în sens contrar celor de la suprafaţă la intrarea în acele deschideri. De fapt, oricine s-ar afla la mijlocul curburii se va trezi urmând un curs circular de-a lungul deschiderii, rămânând astfel întotdeauna în partea exterioară, fiindcă gravitaţia, în mod subtil, îl împinge în afară mai degrabă decât în interior. Aceeaşi forţă lucrează la fel în cazul avioanelor care trec pe deasupra, în loc să zboare direct deasupra deschiderilor polare, gravitaţia forţează avioanele să zboare de-a lungul Cercului Polar.

CAPITOLUL III
Ţinuturi misterioase şi oamenii NORDULUI ÎNDEPĂRTAT

Undeva între anii 333 şi 323 Î.H., Pytheas, un geograf grec din Massilia (Marsilia), aflându-se la comanda corăbiei sale, a trecut de coloanele lui Hercule – astăzi cunoscute sub numele de Strâmtoarea Gibraltar – îndreptându-se înspre necunoscutul nordului îndepărtat. Pytheas a descris călătoria sa într-un document intitulat „Pe ocean”. După ce a vizitat ceea ce cunoaştem noi drept Marea Britanie, Pytheas a continuat să navigheze spre nord, prin ceea ce numea el „mările congelate”, şi a descoperit un ţinut numit Thule. Thule era o ţară de agricultori şi care producea miere. Locuitorii ei mâncau fructe şi beau lapte şi îşi făceau o băutură din grâne şi miere.

Spre deosebire de oamenii din sudul Europei, ei aveau hambare şi îşi depozitau grânele în ele în loc să le lase în câmp deschis. El spune că i-a fost arătat locul unde soarele mergea „la culcare” şi a scris despre apele ce înconjurau Thule şi despre locurile unde Pământul, la drept vorbind, nu mai exista, nici mare, nici aer, ci un amestec al tuturor acestor lucruri precum „un plămân marin” în care, se spune, pământul şi apa şi toate celelalte lucruri sunt în suspensie, ca şi când acest „ceva” ar fi o legătură între toate aceste elemente şi pe care nu poţi nici să păşeşti, nici să navighezi.

După 6 ani, Pytheas s-a întors acasă şi a scris despre descoperirile sale. Din păcate, descrierile acestor ţinuturi locuite din nordul îndepărtat i-au distrus credibilitatea pentru că toată lumea ştia că oamenii nu pot să trăiască în incomensurabilul frig din zonele îngheţate. Mituri şi legende despre ciudatele ţinuturi ale nordului îndepărtat existau deja în poveştile populare scandinave şi germane.

Două ţinuturi mitologice majore îţi răsar în minte acum, Hiperboreea şi Ultima Thule, ambele stând la baza mitologiei nordice. Pentru aceste popoare antice, Hiperboreea şi Ultima Thule erau ţinuturi reale, populate de oameni reali care au trăit undeva dincolo de regiunile arctice.

Conform grecilor, ţinutul Hiperboreei era localizat departe în nordul Tracici. Hiperboreea sau Hiperboria – „Dincolo de Boreeas (Vântul nordului)” – era un ţinut perfect în care soarele strălucea 24 de ore pe zi.

Majoritatea oamenilor nordului care trăiau dincolo de Boreeas, plasaţi de Virgil în apropierea Polului Nord, sunt, se spune, cei mai bătrâni din cadrul rasei umane. Cei mai virtuoşi şi cei mai fericiţi; să trăieşti câteva sute de ani sub un cer neînnourat, pe câmpii cu câte două recolte şi să te bucuri de o perpetuă primăvară… e minunat, nu? Apollo îşi

petrece iarna printre hiperboreeni, la fel şi eroii Hercule şi Perseu. Hiperboreenii, se spune, nu au o atmosferă precum cea a noastră, ci aerul din jurul Hiperboreei se presupune că este curat şi pur, precum o picătură de cristal, denotând prezenţa divină în acele ţinuturi. Din aceste descrieri, Hiperboreea pare a fi, mai degrabă, asemănătoare ţinuturilor din poveştile moderne găsite în interiorul Pământului, unde se află veşnic strălucitorul Soare.

Doctorul în filosofic Valéry Dyemin, un cercetător al regiunilor arctice, susţine, într-un interviu dat ziarului ms „Pravda", că Hiperboreea a existat în realitate. Legendarul om de ştiinţă francez Jean Sylvin Baiae a încercat să dovedească existenţa Hiperboreei cu câteva secole în urmă. Dr. Dyemin subliniază faptul că rectorul Universităţii din Boston, William Warren, a publicat o carte intitulată „Paradisul găsit la Polul Nord către sfârşitul celui de-al XIX-lea secol". În total, această carte a avut 11 ediţii. Warren a strâns un mare număr de poveşti şi legende orale referitoare la paradisul de pe Pământ (Eden). Conform acestuia, toată informaţia deţinută în acestea se trage dintr-o vagă amintire despre nişte antice şi perfecte ţinuturi care se află undeva în regiunea arctică. „Cred că ar trebui să căutăm urme ale acelei civilizaţii în Eurasia şi regiunile arctice americane", spune doctorul Dyemin, „pe undeva în insulele şi arhipelagurile Oceanului Arctic, pe fundul unor mări, lacuri şi râuri; merită să atragem atenţia asupra faptului că Rusia are cel mai mare număr de locaţii şi artefacte care ar putea să conţină o relevanţă legată de Hiperboreea".

Una dintre zonele sugerate de dr. Dyemin a atras deja atenţia asupra specialiştilor, altele aşteaptă să fie descoperite. Explorări curente se fac în Peninsula Kola, în Insula Valgach, în Karelia, în Munţii Urali, în vestul

Siberiei, Khahasia, Iacuţia şi încă câteva regiuni. Aici sunt destul de bune prospecţiuni ce pot să ducă la cercetări serioase şi în ţinutul Franz Iosef, Taimil şi Yamal.

Una dintre hărţile trasate de Gerhardus Mercator, un cartograf şi geograf flamand, arată un imens continent în vecinătatea Polului Nord. Ţinutul este un arhipelag compus din câteva emisfere divizate între ele de râuri adânci. Un munte stă în mijlocul pământului aceluia (conform legendelor, strămoşii indo-europenilor au trăit în apropierea Muntelui Meru). Întrebarea este: Cum se face că acest ţinut apare pe hartă? Nu exista nicio informaţie de niciun fel referitoare la regiunile arctice în timpul Evului Mediu. Suntem înclinaţi să credem că Mercator a folosit o hartă antică, mai exact, cea care este menţionată în scrisoarea sa datată în 1580. Această hartă arată un continent localizat în centrul Oceanului Arctic şi este desenat fără să aibă gheaţă pe el. Harta lui Mercator se pare că se bazează pe cea antică.

Istoricii spun că ţarina Ecaterina a II-a a obţinut informaţii despre ţinutul mitic antic din vecinătatea Cercului Arctic prin intermediul masonilor. Ecaterina a II-a a organizat două expediţii cu ajutorul lui Mihail Lomonosov. Ea a semnat un decret secret în 4 mai 1764. Documentele oficiale indică că expediţia condusă de amiralul Vasili Şişagov a fost încartiruită la Spitsbergen pentru a inspecta locurile în vederea reînnoirii pescuitului şi vânătorii de balene arctice.

În orice caz, scopul acestei încartiruiri susţinea, de fapt, „o expediţie ce ţintea Polul Nord” – aşa cum reiese din memoriile fiului lui Şişagov.

Amiralului Şişagov i s-a ordonat să deschidă un plic cu instrucţii detaliate doar după ce corabia sa ar fi ajuns în largul mării. Conform instrucţiilor, nava sa trebuia să se îndrepte înspre Polul Nord. Aceste instrucţii fuseseră

redactate chiar de către Mihail Lomonosov, dar, din păcate, expediţia nu a putut să treacă de banchizele de gheaţă şi a trebuit să se întoarcă.

Dr. Dyemin spune că el crede că ţarina Ecaterina a II-a, nu departe de alţi regi şi regine, a fost fermecată de posibilitatea descoperirii elixirului tinereţii fără bătrâneţe, despre care se spunea că fusese inventat de hiperboreeni. Pliniu cel Bătrân şi Herodot, asemeni lui Virgil şi Cicero, au scris despre oamenii din ţinutul Hiperboreei cum că ar trăi 100 de ani şi s-ar bucura de o viaţă plină de armonie şi fericire.

Un alt loc mitic este Ultima Thule, asemeni Hiperboreei. Despre el se povesteşte că ar fi fost undeva în nordul îndepărtat, dincolo de marea îngheţată. Strabon, în a sa „Geografia" (scrisă undeva între anii 7 şi 18 î.Hr.), menţionează Thule în descrierea calculului lui Eratostene referitor la „respiraţia" lumii locuite şi atrage atenţia asupra faptului că Pytheas din Massilia ne spune că Thule, cea mai nordică dintre insulele britanice, este în cel mai îndepărtat nord şi că acolo cercul tropicului văratic este la fel cu cel al cercului arctic. Dar de la alţi scriitori nu aflu nimic despre acest subiect, nici că ar exista o anumită insulă cu numele de Thule, nici că regiunile nordice sunt locuibile până la punctul în care tropicul devine Cercul Arctic". Strabon, în final, concluzionează în Cartea a IV-a, Capitolul V, „referitor la Thule, informaţia istorică pe care o avem este mai mult decât incertă, datorită poziţiei sale exterioare, pentru că Thule dintre toate ţările care au un nume este situată în cel mai îndepărtat nord".

Aproape o jumătate de secol mai târziu, în anul 77 Î.H., Pliniu cel Bătrân publica a sa „Istoria naturală" în care şi el citează spusele lui Pytheas despre această Thule, care este la şase zile distanţă nord de Britania. Apoi, în timp ce vorbeşte despre insulele din jurul Britanici, el

scrie: „Cea mai îndepărtată dintre acestea, ce e cunoscută şi despre care se vorbeşte, e Thule; insula în care nu este noapte niciodată”. Legende despre un minunat ţinut din nordul îndepărtat sunt universale. Câteodată acest ţinut sacru se spune că este localizat în „centrul” sau „altarul” Pământului.

Într-un anumit sens, acesta se referă la Polul Nord, care poate fi văzut astfel dacă privim planeta de deasupra Polului, dar e clar că astfel de expresii pot să se refere la interiorul Pământului. Paradisul nordic este deseori asociat cu Copacul Lumii, cu Muntele Lumii sau cu un stâlp de unde pornesc patru râuri şi cu Şarpele Lumii. Stâlpul, muntele sau copacul leagă „Pământul nostru de mijloc” cu lumile de deasupra şi de dedesubt. Toate aceste imagini simbolice pot să fie interpretate pe diferite niveluri – terestru, astronomic şi spiritual. Muntele Meru este un munte sacru în mitologia hindusă şi jainistă. Considerat a fi centrul tuturor universurilor mitologice şi reale. Se spune că este sanctuarul lui Brahma şi al celorlalte zeităţi. Meru se pare că este situat în centrul sau în „altarul” Pământului. Este păzit de şerpi care „străjuiesc intrarea în logosul Cunoaşterii Secrete”.

Conform tradiţiei a fost „tărâmul binecuvântării” în cele mai vechi timpuri vedice, învăţăturile oculte plasează Muntele Meru în chiar centrul Polului Nord, dându-i rolul de primul continent al pământului nostru după solidificarea planetei, în vechiul text de astronomie SURYA-SIDDHĀNTA, Meru este descris ca „trecând prin mijlocul globului pământesc şi ieşind în ambele părţi ale acesteia”.

H.P. Blavatsky spune că Meru nu este „fabulosul munte în centrul sau „altarul” Pământului”, ci rădăcinile şi temelia lui se află în „altar”, chiar dacă este în nordul îndepărtat. Acestea îl conectează cu ţinutul central care nu

dispare niciodată.

William Warren scrie în cartea sa, „Paradisul găsit”, că „locuitorii timpurii ai bazinului Tigru-Eufrat localizau «centrul Pământului» nu în mijlocul lor, ci într-un ţinut extrem de îndepărtat, acolo unde se află Casa Sfântă a lui Dumnezeu –, un ţinut în inima căruia omul nu a pus piciorul niciodată; un loc ce se află sub umbra Copacului Lumii şi dincolo de «deplinătatea apelor»”. Nicio altă descriere n-ar putea să identifice mai perfect acel loc cu Polul Arctic din vechile mitologii asiatice.

Paradisul japonez a fost situat „în vârful globului” şi, în acelaşi timp, în centrul Pământului, şi a fost numit „insula picăturii îngheţate”. Primul stâlp al acoperişului său a fost axa Pământului şi deasupra lui era zăvorul seifului Raiului. La fel, paradisul terestru chinez, în formă rotundă, este descris nu doar ca centru al Pământului, ci şi chiar sub paradiziacul Palat Shang-te, care este declarat a fi în Steaua Polară şi care, câteodată, este numit „Palatul Centrului”.

Legendele inuiţilor spun că aceştia au venit dintr-un ţinut fertil şi cu soare veşnic de la nord. Unele legende ale inuiţilor vorbesc despre un minunat ţinut situat departe către nord. Aceste legende mai vorbesc şi despre faptul că ţinutul acela are o veşnică lumină, unde nu există întuneric. Acest ţinut minunat se bucură de un climat blând şi unde lacuri imense nu îngheaţă niciodată, unde animale tropicale se plimbă în turme şi unde păsări multicolore înnourează cerul, un ţinut al tinereţii veşnice şi în care oamenii trăiesc 100 de ani în pace şi fericire.

Ei cred că, după moarte, sufletul coboară sub pământ, mai întâi într-un fel de Purgatoriu, iar pe urmă, sufletele bune coboară mai departe într-un loc binecuvântat, unde soarele nu apune niciodată.

Un galez, Walter Mapes, în ultima parte a secolului al

XII-lea, în colecţia sa de povestiri vorbeşte despre un rege timpuriu din Briton, numit Herla, care s-a întâlnit cu skraelingii, sau inuiţii, care l-au dus sub Pământ. Multe dintre legendele antice vorbesc despre oameni care ajung sub Pământ în locuri ciudate, unde rămân pentru o perioadă lungă de timp, la sfârşitul căreia se reîntorc. Vechii irlandezi au o legendă despre un ţinut din nordul îndepărtat, unde soarele străluceşte întotdeauna şi e o vară permanentă. Ei chiar cred că unii dintre eroii lor s-au dus acolo şi la întoarcere n-au mai fost satisfăcuţi niciodată de propria lor ţară.

Ce s-a întâmplat cu fosta colonie viKINGĂ din Groenlanda?

În investigaţia sa asupra coloniei vikinge din Groenlanda, care a dispărut în jurul anului 1450 d.Hr., autorul nordic Vilhajalmur Stefansson în cartea sa, „Mistere neelucidate ale Arcticului”, concluzionează că dispariţia coloniei din Groenlanda este un mister care necesită cercetări ulterioare. Coloniştii vikingi, 10.000 la număr sau poate chiar 100.000 de oameni, au dispărut când se pare că au migrat departe, foarte departe către nord, acolo unde au găsit din abundenţă viaţă, animale sălbatice şi peşte.

În încercarea de a determina unde au dispărut coloniştii vikingi din Groenlanda, lt, comandor Fitzhugh Green, US Navy, a trecut în revistă tradiţiile inuiţilor. Eschimoşii spun că vikingii au migrat departe, foarte departe spre nord şi că, într-o zi, oamenii lor au găsit un paradis în acest nord, un loc despre care eschimoşii au ştiut întotdeauna, dar au stat departe de el, pentru că ei credeau că era locuit de spiritele rele.

Exploratorii vikingi au venit înapoi şi le-au spus restului de colonişti din Groenlanda despre minunata lor descoperire. Toţi şi-au făcut imediat bagajele şi, cântând

imnuri, au plecat de îndată spre nord-vest, în direcţia în care amiralul Peary a văzut ţinutul Kroker, iar Kook a văzut ţinutul Bradley. Acesta este „un ţinut cald” şi care de-a lungul întregului an este înverzit, populat de karibu şi reni graşi, chiar şi în ziua de astăzi se spune că e în direcţia drumului de coastă ce duce către nord”.

Lt. comandor Green credea că drumul se află în partea vestică a Groenlandei şi merge în sus, înconjurând Insula Ellesmere şi iese dincolo de ţinuturile îngheţate, într-o direcţie nord-vestică ce duce către ţinutul despre care el spunea că există în „zona neexplorată”.

Într-un articol publicat în decembrie 1923 al periodicului „Popular Science”, lt, comandor Green propunea să ia un „dirijabil imens de tipul Zeppelin”, adică dirijabilul marinei ZR-1 (Shenandoah), pentru a efectua un zbor transpolar către centrul unei zone necunoscute din Marea Polară, unde există un vast continent încălzit de focuri subterane şi locuit de descendenţii ultimei colonii norvegiene din Groenlanda.

Între marginile Mării Polare, spunea lt, comandor Green, răsare cea mai mare zonă neexplorată de pe suprafaţa globului, un milion de mile pătrate ce nu au fost văzute de niciun om. Mare parte din această imensă sălbăticie face parte din zona Alaskăi polare, în partea europeană se află Islanda, situată într-un punct aproape corespunzător centrului acestei zone necunoscute, opusă ei şi aflată dincolo de vârful lumii.

În acest articol, lt, comandor Green stipulează că „zona noului ţinut are o suprafaţă de aproximativ 50.000 de mile pătrate sau aproape cât suprafaţa statului Pennsylvania. Perimetrul ei este accidentat de un lanţ de munţi născuţi prin ridicarea scoarţei terestre, îngropaţi într-o eternă gheaţă şi zăpadă, ajungând la 10.000 de picioare înspre cer, întortocheate fiorduri penetrează

această coastă îngheţată. „Chiar în interiorul acestor munţi pluteşte un văl de ceaţă, vaporii temperaturilor contrastante, iar aici ne putem imagina că relieful se schimbă extrem de rapid. Căldura dintr-o lume interioară aruncă mănuşa frigului.

Albul zăpezii şi al gheţii se topesc uşor, lăsând loc verdelui vegetaţiei. Ajungem într-un loc plan pe care sunt împrăştiate în mod simetric vreo 50 de locuinţe umane. Oameni înalţi, magnific construiţi, se mişcă cu eleganţă şi uşurime îmbrăcaţi în fuste şi bluze uşoare. Printre ei e un du-te-vino al unor femei blonde şi extrem de frumoase. Pe ici, pe colo se aud copii râzând.

Deloc nu sunt sălbatici aceşti descendenţi ai dispărutei colonii vikinge. Am fi într-adevăr într-o imensă greşeală dacă am crede că ei nu sunt cu mult înaintea noastră în ceea ce priveşte cultura, învăţământul şi rafinamentul social. Ei au cules energia naturală într-un mod de neegalat. Ştiu adevărul despre celelalte lumi. Stăpânesc secretele sănătăţii. Există un paradis polar într-adevăr? Şi dacă da… dispăruţii oameni ai nordului sunt acolo?”. Nimic nu s-a mai spus vreodată despre lt, comandor Green şi expediţia sa polară. Cu certitudine, expediţia n-a trecut niciodată de stadiul planificărilor. Cât despre dispăruta colonie vikingă, oamenii de ştiinţă moderni spun că această colonie s-a stins cât se poate de simplu atunci când climatul a devenit mai rece şi viaţa în Groenlanda a crescut în dificultate. De asemenea, că nu a fost niciodată descoperit un imens continent în regiunile polare, dincolo de Groenlanda. Fără îndoială, au fost rapoarte foarte bune despre zone necunoscute din nord, unde nu se află nimic altceva decât o mare îngheţată, în 1811, Jakov Sannikov a mărturisit că a văzut un ţinut vast la nord-vest de noile insule siberiene şi l-a numit Ţinutul Sannikov. E. Moll pretinde că a fost acolo de două ori, în

1886 şi 1893, şi că ţinutul s-a marcat pe hărţi.

Inuiţii din Alaska au raportat, de câteva ori, că au văzut ţinuturi deluroase în zilele de primăvară luminoase în nordul îndepărtat. Deseori se referă la acest ţinut ca parte a căminului lor pierdut în negura vremurilor, în 1870, căpitanul de balenieră american John Keenan şi echipajul său au mărturisit că au întrezărit pământ la nord-est de Point Barrow. Erau aceste viziuni rezultatul mirajelor şi iluziilor optice… sau exploratorii au reuşit să arunce o privire asupra ţinuturilor ciudate care se află dincolo de suprafaţa lumii? Exploratorii arctici timpurii au raportat faptul că vedeau păsări şi animale migrând înspre nord la începutul iernii. Acestea mergeau într-acolo, în loc să o ia înspre sud… şi exploratorii sugerau că ele se îndreptau către un ţinut cald… din nord.

Amiralul Peaiy chiar a trăit, o dată, fenomenul ciudat în care un praf negru cădea pe pământ, în Groenlanda, şi în acel moment se gândea că ar putea să fie cenuşă vulcanică dintr-un ţinut neexplorat al nordului, în 1904, dr. R.A. Harris, care făcea parte din unitatea de cercetări geodezice a Marinei de Coastă Americane, a publicat un articol în care explica de ce credea el că trebuie să fie un ţinut imens nedescoperit sau zone de apă dulce în bazinul polar din nord-vestul Groenlandei.

Îşi argumenta acestea prin faptul că curenţii de apă păreau să indice o deviere a lor de către o masă de pământ necunoscut ce se afla în zona această aproximată de el şi prin faptul că eschimoşii care trăiau la graniţa nordică a Oceanului Arctic aveau legende despre o masă de pământ existentă în nord. Un alt argument era discontinuitatea valurilor de la nordul Alaskăi, ce indica un efect de moderare explicabil doar prin interpunerea unei mase de pământ.

Amiralul Peaiy a numit acest ţinut „Ţinutul Kroker”.

A fost zărit pentru prima dată în 24 iunie 1906 din vârful unui munte cu înălţimea de 2000 de picioare, situat dincolo de Cape Colgate din Groenlanda de Nord. Peaiy scria: „Nordul se întindea pe atât de binecunoscuta suprafaţă a gheţurilor polare, iar nord-vestul mi-a dat fiori în momentul în care ocheanul meu a descoperit în depărtare vârfurile albe ale unui ţinut îndepărtat despre care eschimoşii mei îmi spuneau că le văzuseră când plecasem de la ultima noastră tabără. Câteva zile mai târziu, în 28 iunie, Peaiy a ajuns la marginea nordică a Insulei Axei Heiberd.

Era o zi senină şi din vârful dealului de 1.600 de picioare înălţime, Peary spune că prin binoclul său a fost capabil să vadă un pic mai distinct vârfurile înzăpezite ale unui ţinut îndepărtat înspre nord-vest, vârfuri ce se aflau deasupra orizontului de gheaţă.

Amiralul Peary estima că Ţinutul Kroker era situat la aproximativ 120 de mile de coasta nordică a Insulei Axei Heiberd, în 1914, prietenul său, căpitanul Donald B. MacMillan, a condus o expediţie ce trebuia să-l găsească, în 16 aprilie a părăsit Capul Thomas Hubbard împreună cu Ensign Fitzhugh Green şi doi inuiţi pe nume Pewahto şi Etukishuk. Ei au trecut dincolo de îngheţata mare polară, ocolind multe locuri de apă neîngheţată, în ajunul zilei de 21 aprilie erau la aproape 100 de mile depărtare de ţărm, însă nimic nu se vedea la orizont, chiar dacă ceaţa se ridicase.

În dimineaţa următoare, MacMillan care era în interiorul igluului, l-a auzit pe Green strigând incitat că Ţinutul Kroker se vedea în zare, în jurnalul său scria: „Ne-am repezit cu toţi afară şi am urcat pe vârful unei movile de gheaţă, într-adevăr! în faţa noastră se aflau, precum lumina zilei, dealuri, văi şi calote de gheaţă, un incomensurabil ţinut ce se întindea pe 150° la orizont. Ne

luasem chiar azimutul când Pewatho a aruncat părerea că era ceaţa care semăna cu un ţinut. Cu cât ne-am uitat mai atent, apariţia din faţa noastră se schimba din când în când, astfel că am fost forţaţi să concluzionăm că era mirajul mării de gheaţă.

Acest fenomen a păcălit mulţi, foarte mulţi oameni de treabă". Ei au crezut că ar putea să vadă din nou pământ în dimineaţa zilei de 23, dar toate acestea au dispărut în după-amiaza în care soarele s-a îndreptat către sud-vest.

Cu toate că parcurseseră aproape 150 de mile, n-au găsit niciun fel de ţinut, astfel că MacMillan a tras concluzia că visul său ce ţinea de cinci ani... se încheiase. Frederik mărturisea că în timpul călătoriei sale la Polul Nord din 1908 a căutat şi el acest Ţinut Kroker, dar nu l-a găsit în coordonatele date de Peaiy, însă, cu toate acestea, spunea că a văzut un ţinut muntos acoperit cu gheaţă un pic mai departe de ţărm şi pe care l-a numit Bradley. Kook spunea că a putut să vadă pământ la vestul liniei sale de marş către nord, în 30 martie 1908 şi încă o dată în 31 martie. Se întindea de la 83° 20" Nord la 85° şi 11" Nord, fiind localizat la aproximativ 102° longitudine Vest. Părea să fie alcătuit din două insule şi avea o elevaţie de aproximativ 1.800 de picioare până la cel mai înalt punct al lui. Scepticii au desfiinţat ceea ce a văzut Kook, spunând că nu erau nimic altceva decât imense insule de gheaţă. Bucăţi rupte dintr-o veche carapace de gheaţă ce rătăcea încet în sensul acelor de ceasornic în bazinul nordic al Insulei Ellesmere.

Oricum, fotografia Ţinutului Bradley pe care Kook a inclus-o în cartea sa din 1911, „Călătoria mea la Pol", nu arată deloc o insulă de gheaţă, ci un real ţinut existent acolo unde se presupune că nu există nimic de acest gen. S-a subliniat foarte clar că, în condiţii adecvate, atmosfera arctică poate să cauzeze inversiuni de temperatură şi să

creeze miraje de ţinuturi care sunt, de fapt, la sute de mile depărtare. Ar putea să fie aceste necunoscute ţinuturi văzute de băştinaşi şi exploratorii polari reflexii ale zonelor din interiorul deschiderilor polare?

CAPITOLUL IV

INCREDIBILA CĂLĂTORIE A AMIRALULUI

Richard E. byrd

Mitologia Pământului gol care a circulat cel puţin până în 1959 stipulează că, în februarie 1947, amiralul Richard E. Byrd, nefiind străin de regiunile arctice, a făcut o călătorie secretă zburând deasupra Polului Nord şi că în acea călătorie a descoperit dincolo de Pol un ţinut ciudat asemănător celor de la tropice.

Scriitorul dr. R.W. Bernard în cartea sa, „Pământul gol", a utilizat această poveste pentru a dovedi atât existenţa Pământului gol, cât şi cea a unei conspiraţii care ţine în secret faţă de marele public deschiderile polare, într-un jurnal care se pretinde a fi „Jurnalul pierdut" al călătoriei arctice a amiralului Byrd există următoarea relatare:

Jurnal de bord, Tabăra Arctică.

19 FEBRUARIE 1947

„Trecem deasupra unui mic lanţ muntos, îndreptându-ne în continuare către nord… dincolo de acest lanţ de munţi se zăreşte ceea ce pare a fi un mic râu. N-ar trebui să fie niciun fel de vale cu verdeaţă aici. Ceva este, cu siguranţă, în neregulă şi anormal aici… Ar trebui să fim deasupra zăpezilor şi gheţurilor. Pe părţile laterale ale munţilor sunt păduri mari… instrumentele de bord continuă să se învârtă. Giroscopul oscilează înainte şi înapoi. Schimb altitudinea la 1.400 de picioare şi fac o întoarcere în unghi drept către stânga… Lumina pare aici diferită. Nu pot să mai văd deloc Soarele… Facem o altă întoarcere la stânga şi zăresc ceva ce pare a fi un animal

mare. Dedesubtul nostru… se aseamănă cu un mamut. E incredibil! Dar, iată, termometrul indică 74° (Kelvin). Ne continuăm drumul. Instrumentele de navigaţie par să fi revenit la normal. Radioul nu mai funcţionează, în faţa noastră zărim un fel de locuinţe. Asta e imposibil! Avionul pluteşte ciudat de lin. Aparatele de control refuză să răspundă. Motorul s-a oprit. Aterizarea a început. Redactez în grabă ultima relatare din jurnalul de bord. Nu ştiu ce se va întâmpla mai departe…”

În 1959, doi ani după moartea amiralului Byrd, un scriitor pe nume F. Amadeo Giannini sugerează în cartea sa, „Lumile de dincolo de Poli”, că Byrd a zburat, într-adevăr, în interiorul Pământului gol la o distanţă de 1.700 de mile dincolo de Polul Nord, în 1947, şi 2.300 de mile dincolo de Polul Sud, în 1955. Acest adevăr a fost muşamalizat de către guvernul federal, iar Byrd a fost pus să jure pentru păstrarea acestui secret sub ameninţarea cu moartea.

De la publicarea cărţii „Lumile de dincolo de Poli”, alţi scriitori au preluat „mingea” Pământului gol şi au „început să fugă cu ea”. Pentru mulţi dintre entuziaştii teoriei Pământului gol s-a găsit, în sfârşit, dovada pe care ei au aşteptat-o atâta vreme. Numeroase cărţi şi articole de reviste prezentau declaraţii precum:

„Cele două zboruri ale amiralului Byrd deasupra ambilor Poli dovedesc că există o «ciudăţenie» în ceea ce priveşte forma Pământului în cele două

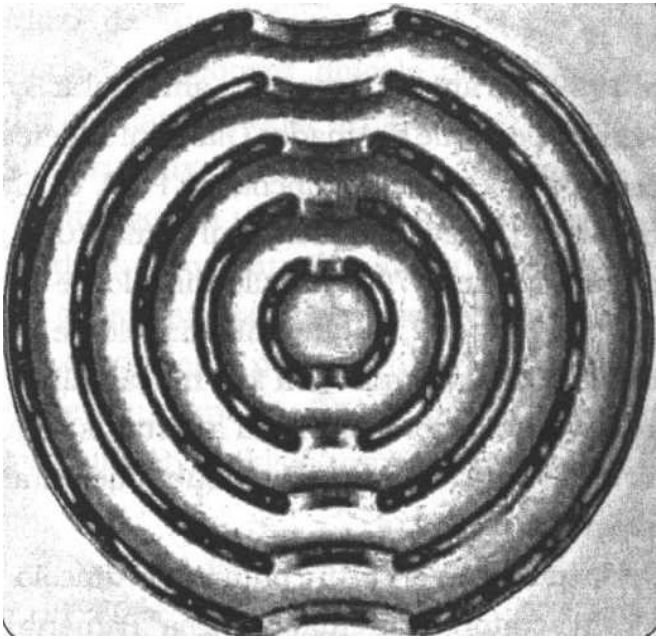

La sfârşitul secolului al XVII-lea, astronomul englez Edmund Halley propunea teoria Pământului gol care era alcătuit din sfere concentrice. El a sugerat, de asemenea, că interiorul Pământului era populat cu viaţă şi iluminat de o atmosferă luminescentă.

zone polare. Byrd a zburat către Polul Nord, dar nu s-a oprit acolo pentru a se întoarce, şi l-a depăşit cu 1.700 de mile, după care s-a întors – pentru a realimenta cu carburant – la baza sa arctică.

Pe măsură ce se îndepărta de punctul Polului, apăreau ţinuturi şi lacuri neînghеţate, munţi acoperiţi cu copaci şi chiar animale monstruoase, asemănătoare cu mamuţii din vechime, iar toate acestea au fost raportate prin radio de către ocupanţii avionului”. Ce era acest ţinut necunoscut, a intrat oare Byrd, călătorind spre nord, în interiorul Pământului gol prin deschiderea de la Pol?

Mai târziu, expediţia lui Byrd a mers la Polul Sud şi,

după ce a trecut de el, a mai străbătut 2.300 de mile, încă o dată am pătruns într-un ţinut necunoscut şi misterios care nu apare pe hărţile contemporane. Iată deci faptele. La ambii Poli există o suprafaţă de pământ vastă şi necunoscută şi, nu în cele din urmă, nelocuibilă ce se extinde pe distanţe care pot să fie numite imense, pentru că ele determină o zonă mai mare decât orice suprafaţă continentală cunoscută. Tărâmul misterios de la Polul Nord văzut de Byrd şi echipa sa are cel puţin 1.700 de mile în lungime şi nu poate fi văzută ca o sărmană mână de rământ.

Această zonă este, probabil, la fel de mare ca şi întreaga suprafaţă a SUA. în cadrul Polului Sud, pământul traversat dincolo de Poli includea o suprafaţă la fel de mare precum America de Nord, plus continentul polar sudic.

Ray palmer, editor „Flying Saucers magazine

Decembrie 1899. Memorabila descoperire din 12 decembrie 1899 a ţinutului necunoscut de dincolo de Polul Sud făcută de căpitanul Sir George Hubert Wilkins cere ca ştiinţa să-şi schimbe concepţia pe care a avut-o în ultimii 400 de ani referitoare la conturul sudic al Pământului.

DUMBROVA, EXPLORATOR RUS

Februarie 1947: „Mi-ar plăcea să văd pământul de dincolo de Poli. Acea zonă de dincolo de Poli este Centrul Marelui Necunoscut”, amiralul Richard E. Byrd.

Ianuarie 1956. În 13 ianuarie, membrii expediţiei americane au încheiat un zbor de 2.700 de mile de la baza McMurdo Sound, care este la 400 de mile vest de Polul Sud, şi au pătruns în ţinut la o depărtare de 2.300 de mile dincolo de Poli. Anunţ al expediţiei antarctice a lui Byrd, făcut prin radio.

Amiralul Byrd, înainte de a muri.

„Acel încântător continent aflat în cer, ţinut al

veşnicului mister!”

În ediţia din 19 decembrie 2003 a ziarului rus „Pravda” apare un articol intitulat: „Există un alt soare şi o altă civilizaţie umană în interiorul

Pământului”. Acest articol descrie succint legenda despre presupusa călătorie a lui Byrd în interiorul Pământului.

OMUL CARE A ZBURAT PRIN DESCHIDEREA DE LA POL

ÎN 1947, AMIRALUL RICHARD BYRD, DIN MARINA SUA, A EXECUTAT UN ZBOR DE CERCETARE DEASUPRA POLULUI NORD. ÎN APROPIEREA ACESTUIA A VĂZUT UN NEOBIŞNUIT SPOT DE LUMINĂ ÎN CARE SE AMESTECAU CULORILE GALBEN, ROŞU ŞI VIOLET. APROPIINDU-SE DE ACESTA PILOTUL A PUTUT SĂ VADĂ CEVA CE SE ASEMĂNA CU UN LANŢ MUNTOS. BYRD A ZBURAT DEASUPRA LUI ŞI A VĂZUT (ASTA A FOST PRIMA LUI IMPRESIE) UN MIRA) – PĂDURI, RÂURI, PAJIŞTI CU ANIMALE CE PĂREAU A FI MAMUŢI. A MAI VĂZUT, DE. ASEMENEA, CIUDATE MAŞINI ZBURĂTOARE ŞI UN ORAŞ CE AVEA CLĂDIRI FĂCUTE DIN CRISTAL. I SE PĂREA CĂ ESTE UN AL DOILEA COLUMB CE DESCOPEREA UN NOU CONTINENT. MERCURUL TERMOMETRULU1 A ÎNCEPUT SĂ SE RIDICE, OPRINDU-SE LA + 23 GRADE CELSIUS. ACEASTA ERA O TEMPERATURĂ IMPOSIBILĂ PENTRU POLUL NORD, IAR CONEXIUNEA RADIO CU BAZA AERIANĂ NU FUNCŢIONA

NEVASTA LUI BYRD, CARE A CITIT JURNALUL SĂU DE BORD, A SPUS CĂ AMIRALUL I-A CONTACTAT PE REPREZENTANŢII CIVILIZAŢIEI DIN INTERIORUL PĂMÂNTULUI, CARE AU AVUT GRIJĂ DE NOI DE PESTE 1.000 DE ANI. LOCUITORII SUPRAFEŢEI INTERIOARE A PLANETEI SEAMĂNĂ CU OAMENII DE LA SUPRAFAŢĂ,

DAR SUNT MULT MAI FRUMOŞI ŞI AU TRĂSĂTURILE FOARTE SPIRITUALIZATE. EI NU AU AVUT NICIODATĂ PARTE DE RĂZBOAIE, AU GĂSIT NOI SURSE DE ENERGIE CARE LE-AU PERMIS SĂ UTILIZEZE NIŞTE VEHICULECE-Ş1 LUAU ENERGIA DIN MEDIUL ÎNCONJURĂTOR. ACEI OAMENI l-AU SPUS LUI BYRD CĂ AU ÎNCERCAT SĂ CONTACTEZE LOCUITORII SUPRAFEŢEI

EXTERIOARE A PĂMÂNTULUI, DAR TOATE ÎNCERCĂRILE LOR AU FOST REFUZATE ŞI S-A TRAS ÎN APARATELE LOR DE ZBOR ÎNTR-UN FINAL, EI (CEI DIN INTERIOR) AU LUAT DECIZIA DE A-I AJUTA PE OAMENII DE LA SUPRAFAŢĂ DOAR CÂND ACEŞTIA DIN URMĂ SE VOR AFLA ÎN PRAGUL AUTODISTRUGERII. LOCUITORII DIN INTERIORUL PĂMÂNTULUI I-AU ARĂTAT LUI BYRD TOATE REALIZĂRILE CIVILIZAŢIEI LOR DUPĂ CARE L-AU CONDUS PE PILOT LA DESCHIDEREA POLARĂ PENTRU A-L LĂSA SĂ SE ÎNTOARCĂ LA LUMEA DIN EXTERIOR ACESTA, LA ÎNTOARCERE A DESCOPERIT CĂ AVIONUL A CONSUMAT CARBURANT PENTRU ÎNCĂ 2.750 KILOMETRI DE ZBOR... AUTORITĂŢILE AMERICANE I-AU RECOMANDAT AMIRALULUI SĂ PĂSTREZE TĂCEREA DESPRE CEEA CE A TRĂIT ÎN CADRUL EXPEDIŢIEI ŞI L-AU ŢINUT SUB CONTROL STRICT TOT RESTUL VIEŢII SALE.

Între diferitele surse care au apărut de-a lungul anilor pentru descrierea uimitoarei călătorii a lui Byrd în deschiderea polară nordică, se include o incredibilă carte intitulată: „Jurnalul dispărut al amiralului Richard E. Byrd”, 1990, publicată de Abélard Productions. Această poveste ar trebui să nu facă obiectul unor controverse. Dar îndoieli au apărut imediat.

Jurnalul secret

AL AMIRALULUI BYRD

La începutul a ceea ce se presupune a fi jurnalul pierdut al lui Byrd, acesta scrie: „Trebuie să scriu acest jurnal în secret şi pe ascuns. Se referă la zborul meu arctic din a 19-a zi a lunii februarie a anului 1947. Vine o vreme în care raţiunea omului trebuie să îngenuncheze şi să accepte inevitabilitatea ADEVĂRULUI! Nu am libertatea să public conţinutul acestor scrieri… şi probabil că nu vor fi puse niciodată la îndemâna marelui public, dar trebuie să-mi fac datoria, să scriu aici, pentru ca cineva, vreodată, să ajungă să le citească, într-o lume lacomă şi în care oamenii sunt asupriţi de câţiva dintre ei, nu se mai poate ascunde ADEVĂRUL”. Jurnalul de bord spune că, în 19 februarie 1947, amiralul Byrd a părăsit baza arctică zburând către o locaţie necunoscută într-un tip de avion nespecificat. Singurul indiciu pe care-l avem asupra tipului avionului este mărturisirea lui referitoare la motor: „0620 ore, amestec de carburant pentru motor, o îmbunătăţire făcută şi funcţionare ireproşabilă”.

La atingerea a 910 ore de zbor, Byrd notează faptul că ambele compase, magnetice şi giro, au început să se învârtă dezordonat şi că nu au mai fost în stare să ţină capetele compas aliniate. După 1.000 de ore de zbor, Byrd a observat un lanţ muntos mic ce nu apărea pe hărţile contemporane. Dincolo de lanţul muntos este ceea ce părea a fi o vale cu un râu mic. Pe ambele părţi se văd crescând păduri. Byrd notează că a decis să schimbe altitudinea până la 1.400 de picioare pentru a putea observa mai de îndeaproape valea ce se întindea sub burta avionului.

Misterioasa vale e înverzită de muşchi sau de un tip de iarbă înaltă. Lumina pare să fie diferită de cea de până acum şi soarele nu mai poate să fie zărit. Mai şocant decât atât, în valea de dedesubt se văd nişte animale imense. „Pare a fi elefant!… Nu!!! E mai degrabă un mamut! E

incredibil! Şi totuşi e acolo. Scad altitudinea până la 1.000 de picioare şi iau binoclul să examinez mai bine animalul. Aşa este – e clar un animal asemănător mamutului. Trebuie să raportez asta la bază”.

După 1.130 de ore, jurnalul de bord spune: „Ţinutul de dedesubt este mai normal şi mai nivelat (dacă pot să folosesc un astfel de cuvânt), în faţă zărim ceea ce pare a fi un oraş!!! E imposibil! Avionul pare uşor şi pluteşte ciudat de lin. Instrumentele de bord nu răspund la comenzi! Dumnezeule!!! La dreapta noastră, lângă aripă este un ciudat aparat de zbor… Ei zboară rapid lângă noi. Are formă de disc. S-a apropiat destul de mult de noi şi putem vedea înscrisul de pe el… e un fel de svastică!!! Totul este fantastic. Unde suntem? Ce s-a întâmplat? Mă reped din nou la instrumentele de control… tot nu răspund! Suntem prinşi în ghearele unui cerc vicios. Radioul nostru cârâie şi bârâie şi se aud voci ce vorbesc în limba engleză cu un uşor accent nordic sau germanic. Mesajul este: «Bine ai venit amirale pe tărâmul nostru! Te vom ateriza în exact 7 minute. Linişteşte-te, amirale, eşti în mâini bune». A remarcat faptul că motoarele avionului nostru s-au oprit, iar acesta este sub un ciudat control ce îl mânuieşte. Manşele sunt inutile”.

După ce a fost forţat să aterizeze, jurnalul lui Byrd trece de la adnotări normale la o serie de evenimente pe care Byrd le-a scris, mai târziu, bazându-se doar pe memoria sa. Amiralul şi radiotransmisionistul lui sunt luaţi de câţiva oameni înalţi, blonzi, şi duşi într-un oraş din apropiere care pare a fi făcut dintr-un fel de material cristalin, în acest oraş, Byrd este dus în faţa „stăpânului”. Un om cu trăsături delicate şi cu „semnele anilor pe faţă”. Stăpânul îi spune amiralului Byrd că el este acum în Ţinutul Arianilor din interiorul Pământului.

Interesul nostru în ceea ce vă priveşte a apărut

imediat după ce rasa ta a a făcut să explodeze bombele atomice deasupra Hiroshimei şi Nagasaki, spuse „stăpânul”. În acele momente în care s-a tras alarma ne-am trimis maşinile zburătoare „Flügelrads” în lumea voastră la suprafaţă pentru a investiga ce făcuse rasa voastră. Vezi, noi nu ne-am amestecat niciodată în războaiele şi barbaria rasei voastre. Dar acum trebuie să o facem pentru că aţi învăţat să folosiţi o anume putere care nu este pentru om. Mai exact cea a energiei atomice. Mesagerii noştri au dat deja mesaje către cei de la putere în lumea voastră, dar aceştia nu au ţinut cont de ele. Acum, tu ai fost ales pentru a fi martorul faptului că lumea noastră există într-adevăr”. În această clipă, Byrd îl întrerupe şi îl întreabă care este legătura dintre toate acestea cu el. „Stăpânul îi spune că rasa umană a ajuns într-un punct fără de întoarcere şi că există, acum, printre noi, cei de la suprafaţă, oameni care mai degrabă ar distruge lumea decât să dea drumul puterii pe care o deţin.

În 1945 şi chiar şi după aceea am încercat să contactăm rasa voastră, dar eforturile noastre au întâlnit ostilitate, trăgându-se asupra „Flugelradsurilor” noastre, a continuat stăpânul. Au fost urmărite chiar cu răutate şi animozitate de avioanele voastre de luptă, aşa că acum îţi spun ţie, fiul meu... se adună în lumea voastră o mare furtună. O furie neagră care nu va dispărea pentru mulţi ani. Nu veţi avea parte de niciun răspuns şi nu vă veţi putea încrede în ştiinţa voastră. Se va ajunge până acolo încât fiecare floare a culturii voastre să fie călcată în picioare şi fiecare dintre fiinţele umane să fie aruncată într-un imens haos. Recentul vostru război a fost preludiul la ceea ce va veni”.

Amiralului i se spune că vremurile întunecate vor acoperi întregul Pământ, dar vor fi câţiva care vor

supravieţui, în acel moment, locuitorii din interiorul Pământului vor ieşi la suprafaţă pentru a ajuta la revigorarea rasei umane şi să o asiste în a întemeia nobleţea unei noi epoci de cultură şi ştiinţă. Cu acest mesaj ce trebuia împărtăşit întregii umanităţi, amiralul Byrd şi radiotransmisionistul său sunt duşi la avionul lor şi escortaţi înapoi în aer de farfuriile zburătoare Flügelrads. După 220 de ore, cei doi oameni au reuşit să restabilească comunicaţia radio şi să aterizeze fără nicio problemă la baza aeriană arctică. Jurnalul se termină cu mărturisirea lui Byrd a faptului că, după întâlnirea avută la Pentagon, i s-a ordonat să nu vorbească niciodată despre experienţa trăită în numele întregii umanităţi. Byrd încheie spunând că, datorită faptului că era militar de carieră, a păstrat cu fidelitate secretul ce i se dezvăluise. „Acum, simt că lunga noapte se apropie şi acest secret nu trebuie să moară cu mine. Dar asemenea tuturor adevărurilor, el va triumfa şi aşa va fi pentru că am văzut acel tărâm de dincolo de Poli care este centrul «Marelui Necunoscut»”.

Explorările polare

ALE AMIRALULUI BYRD

Conform spuselor Centrului de Cercetări Polare Byrd, nu este posibil să ştii istoria regiunilor polare sau investigările ştiinţifice făcute în aceste zone fără să fii conştient de ceea ce a făcut amiralul Richard E. Byrd şi să beneficiezi de contribuţiile sale, în calitate de aviator, Byrd a fost pionier al tehnologiei care stă la baza explorărilor şi investigaţiilor polare moderne.

Având statutul de erou sărbătorit şi decorat, Byrd a atras atenţia publicului mare asupra unor regiuni ale lumii care au devenit puncte focale de investigări ştiinţifice a numeroase discipline, în sfârşit, ca ofiţer de marină, amiralul Byrd a contribuit la rolul sponsorizărilor şi conducerii cercetărilor guvernamentale în regiunile

polare. Richard E. Byrd a absolvit în anul 1912 Academia

Maritimă a Statelor Unite ale Americii şi a făcut parte din Flota de Război până când a fost forţat la retragere, pe motive medicale, în 1916, din cauza unei răni suferite la gleznă. Rechemat la datorie din rezervă, el este cel care a organizat Comisia pentru taberele de antrenament, în aprilie 1917 şi-a câştigat „aripile” ca aviator marin 608.

De la începutul carierei sale de zbor, Byrd a fost pionierul tehnicii aterizării pe timp de noapte pe portavioane şi a zburat dincolo de orizont la multe mile depărtare de Pământ, în 1918 s-a oferit să zboare cu NE-1, un avion nou, peste Atlantic, până în zona de conflict din Franţa. Serviciul său militar era situat în Canada, el fiind în funcţia de comandor al Forţelor Aeriene Americane şi având în subordine două baze situate în Noua Scoţie.

La terminarea ostilităţilor, în 1918, Byrd a fost chemat la Washington şi a primit ordinul să se ocupe de pregătirile de navigare a încercării de zbor transatlantic ale avioanelor de tip NC.

Amiralul Byrd a fost interesat de explorările polare încă din copilărie, astfel încât, în 1924, adult fiind, s-a implicat în acestea în momentul în care a fost numit navigator pentru zborul transpolar al dirijabilului Shenandoah din Alaska până în Spitzbergen. Atunci când zborul a fost anulat de preşedintele Coolidge, Byrd a început să îşi organizeze propria expediţie aviatică în zona arctică, în 1925, Byrd a fost obligat să facă parte din expediţia lui MacMillan în nord-vestul Groenlandei, expediţie sponsorizată de National Geographic Society.

În 1926, amiralul Byrd s-a îndreptat înspre Polul Nord cu propria sa expediţie pentru a împinge Statele Unite pe frontul explorării aviatice şi geografice, în 9 mai 1926, Byrd şi pilotul Floyd Bennett au încercat să execute

un zbor deasupra Polului Nord într-un avion trimotor de tip Fokker-The Josephine Ford. Byrd a înaintat rapoartele sale de navigaţie către Marina Statelor Unite şi către Comitetul National Geographic Society, care au verificat pretenţia lui de a fi zburat deasupra Polului Nord.

Această călătorie i-a adus celebritatea lui Byrd şi inclusiv o medalie de onoare, permiţându-i astfel să-şi securizeze fonduri pentru următoarele încercări de a zbura deasupra Polului Sud. Cu toate acestea, scepticii s-au îndoit de pretinderile lui Byrd. Majoritatea dintre ei şi-au îndreptat atenţia asupra avionului Josephine Ford, spunând că avionul folosit de Byrd nu a avut destulă viteză să execute un zber din Spitzbergen, Norvegia, până la Polul Nord şi să se întoarcă în 16 ore, cât a durat zborul lui Byrd.

Pentru a se întâmpla asta ar fi fost nevoie de un vânt semnificativ pe care înregistrările meteorologice nu l-au arătat. Ieşirea pe piaţă a cărţii „Către Pol: Jurnalul şi notele lui Richard E Byrd” (1998, Universitatea de Stat din Ohio) a redeschis controversa, în acest document sunt incluse mesaje ale lui Byrd către pilotul său Floyd Bennett. Unul dintre ele spune: „Ar trebui să fim deja la Pol. Fă un cerc. Am să fac o fotografie. După care vreau soarele. Transmite prin radio că am atins Polul şi că acum ne întoarcem având un motor cu o scurgere serioasă de ulei, dar sper să ajungem până la Spitzbergen”. Aceasta a fost dovada că Byrd a făcut un efort să atingă polul şi nu a făcut doar un cerc după care s-a întors, aşa cum specula unul dintre scepticii mai sus-menţionaţi. Jurnalul mai conţinea nişte ştersături ligibile de calculaţii navigaţionale şi o notă ce spunea: „Cât de mult am mers înainte să ne întoarcem înapoi”.

Dennis Rawlins, editorul DIO, care este un istoric al astronomiei şi un sceptic în ceea ce priveşte realizările lui

Byrd, s-a folosit de acele ştersături spunând că ele sunt dovada clară că

Byrd nu a atins Polul Nord şi că acesta din urmă ştia acest fapt înainte să emită pretenţia de a o fi făcut. De fapt, confuzia care învăluie expediţiile polare ale lui Byrd par să confirme că ceva straniu se întâmplă, într-adevăr, la vârful şi la baza planetei.

Entuziaştii teoriei Pământului gol subliniază faptul că niciun explorator polar, inclusiv Byrd, n-a fost vreodată la Polul Nord. Aceasta din cauză că, în sensul tradiţional, nu există niciun Pol Nord. Natura deschiderilor polare împreună cu anomaliile magnetice şi gravitaţionale asociate lor creează condiţii ce nu vor deregla doar compasurile şi celelalte tipuri de navigaţie, dar îi vor deruta şi pe exploratori, astfel încât este aproape imposibil să te apropii la modul direct de aceste găuri de la Poli. Mai mult decât atât, amiralul Byrd, zburând cu avionul Josephine-Ford de-a lungul marginii deschiderii de la Polul Nord, credea că ţinea un curs drept către Polul Nord, când, de fapt, el nu făcea nimic altceva decât să urmeze marginea rotundă a deschiderii. Acest fenomen afectează pe oricine, inclusiv aflat pe Pământ (sau sub calota de gheaţă într-un submarin), pentru că pe măsură ce te apropii de deschizătură, forţele electromagnetice şi magnetice creează o influenţă ce face pe oricine să se apropie să vireze ori la stânga, ori la dreapta, înconjurând mai degrabă deschiderea polară decât să meargă direct prin ea pentru a ajunge la lumea interioară din centrul Pământului.

UNDE A FOST AMIRALUL BYRD

În februarie 1947?

Având întregul suport şi admiraţia publicului pentru realizările sale, Byrd şi-a întors privirea către Antarctica începând cu 1928. El a organizat două expediţii finanţate

din fonduri private în Antarctica în anii 1928 şi 1933. A fost primul care a zburat peste Polul Sud în ziua de 29 noiembrie 1929.

Avionul lui Byrd a zburat cu 90 de mile/h la o înălţime maximă de 8.000 de picioare. Nu avea altă încărcătură decât alimente şi echipament de supravieţuire, constând în saci de dormit, canistre cu carburant şi o sanie, în avion era destul de puţin spaţiu pentru ca cei patru oameni să se mişte pe timpul zborului făcut deasupra unui teritoriu necartografiat, peste gheţari şi întinderi de gheaţă, munţi transantarctici, platoul antarctic şi, în final, deasupra însuşi Polului Sud. Precum în cazul explorărilor arctice suntem din nou forţaţi să ne întrebăm dacă Byrd şi ceilalţi exploratori au atins într-adevăr Polul Sud. Dacă regiunile polare sudice sunt la fel ca şi cele nordice, înseamnă că undeva, în Antarctica, este o deschizătură care duce la lumea interioară. Se pare că există o îndoială asupra existenţei unei reale deschideri la Polul Sud. Faptul că Polul Sud este situat pe continentul antarctic îi determină pe anumiţi cercetători să creadă că, dacă există o astfel de deschidere acolo, trebuie să fie mult mai mică decât corespondenta ei din nord.

Spre deoserbire de Arctica, continentul Antarctica (nume ce vine din grecescul Antarktikos, însemnând opusul „Arcticii”) nu are mituri şi legende străvechi care să o învăluie. Unul dintre motivele lipsei mitologiei şi legendelor legate de regiunea polară sudică este distanţa de sute de mile de apă care îl rupe complet de restul lumii. Cu toate că nimeni nu avea dovezi fizice ale Antarcticii, tradiţia ptolemeică spunea că o imensă întindere de pământ aflată la sud trebuie să existe pentru a echilibra cantitatea de pământ de la nord. Multe hărţi şi planisfere prezintă „Terra Australis Incognito” (Pământ Austral Necunoscut), aflată la sud de Strâmtoarea Magellan.

Teoria unui pământ necunoscut în îndepărtatele regiuni sudice ale planetei a fost emisă pentru prima dată de Aristotel. Ideile sale au fost extinse, mai târziu, de către Ptolemeu, în secolul I d.Hr., care credea că Oceanul Indian era înconjurat la sud de pământ şi că ţinuturile din emisfera nordică trebuie să fie echilibrate, la sud, de altele.

În timpul Renaşterii, Ptolemeu a fost principala sursă de informare a cartografilor europeni, astfel încât ţinuturile acelea începeau să apară pe hărţile făcute de ei. Cu toate că călătoriile de explorare au redus uneori zonele unde acest continent ar fi putut fi găsit, cartografii ţineau la mare preţ ideile lui Aristotel.

Savanţii au dezbătut existenţa lui argumentând că ar trebui să fie o masă mare de pământ în sud, ca şi contragreutate a suprafeţelor cunoscute în emisfera nordică. De obicei, acest pământ era arătat pe hărţi drept un continent ce împrejmuia Polul Sud, dar mult mai mare decât Antarctica adevărată, întinzându-se departe în nord, mai exact în Oceanul Pacific.

Noua Zeelandă, descoperită pentru prima dată de un european (Abel Tasman) în 1642, era privită ca făcând parte din acest continent, la fel precum Africa şi Australia. Hărţile europene au continuat să arate acest ţinut până când nava căpitanului

James Cook (Resolution and Adventure) a traversat Cercul Antarctic în 17 ianuarie 1773 şi încă o dată în 1774. Prima întrezărire confirmată a continentului Antarctica poate să fie urmărită înapoi în timp până la echipajele unor corăbii conduse de doi indivizi.

Conform diferitelor surse, nave conduse de trei oameni au zărit Antarctica în 1820: Fabian von Bellingshausen (căpitan în marina imperială rusească), Edward Branşfield (căpitan în marina britanică) şi

Nathaniel Palmer (un vânător de foci, plecat din Stonington, Connecticut).

Von Bellinghshausen se pare că a văzut Antarctica în 27 ianuarie 1820, cu trei zile înaintea lui Branşfield şi 10 luni înainte ca să o facă şi Palmer în noiembrie 1820.

În acea zi, expediţia condusă de Fabian von Bellingshausen şi Mihail Petrovici Lazarev, compusă din două corăbii, a atins punctul aflat la 20 de mile depărtare de ţărmul Antarcticii, reuşind să vadă pământul îngheţat al ei, în 1841, exploratorul James Clark Ross a navigat înspre ceea ce este cunoscut astăzi Marea Ross, descoperind insula Ross. El a navigat de-a lungul unui imens zid de gheaţă, care a fost numit, mai târziu, Ross Ice Shelf. Muntele Erebus şi Terror sunt numite după cele două nave ale acestei expediţiei: HMS Erebus şi HMS Terror.

În timpul unei expediţii conduse de Ernest Shackleton, grupul condus de T.W. Edgeworth David a devenit primul ce a urcat pe Muntele Erebus şi a ajuns la Polul Magnetic Sud, în 14 decembrie 1911, grupul condus de exploratorul polar norvegian Roald Amundsen, de pe nava Fram, a fost primul care a atins Polul Sud utilizând o rută ce pleca din Golful Walles până la gheţarul Axei Heibel. Această zonă fusese colonizată anterior de către faimoasa „Expediţie Klaus”.

Toate acestea ne duc la amiralul Byrd şi expediţiile sale antarctice ce au început în 1928. După zborul său arctic din 1926, Byrd îşi petrece restul vieţii explorând Antarctica. El nu s-a mai întors niciodată la Polul Nord.

Conform lui F. Amadeo Geannini, cel care a dezvăluit pentru prima dată expediţia lui Byrd în cartea sa „Lumile de dincolo de Poli”, se pare că amiralul Byrd a făcut această călătorie în 19 februarie 1947. Oricum, conform surselor istorice, amiralul Byrd, de fapt, la acea vreme era în capătul opus al Pământului, participând la Operaţiunea

Highjump. Anulează acest fapt experienţa din 1947 a lui Byrd? Nu în mod necesar. Rav Palmer, editor al „Flying Saucers Magazine”, aruncă ideea că Operaţiunea Highjump a avut ca scop să distragă atenţia de la adevărata misiune a lui Byrd, care era cea de a zbura deasupra Polului Nord pentru a investiga rapoartele ce spuneau că OZN-urile şi-au stabilit baza undeva pe continentul arctic.

Doar după ce şi-a îndeplinit această misiune, din februarie, Byrd s-a alăturat operaţiunii din Antarctica. Există un punct major legat de această teorie. Secţiunea nordică a planetei în luna februarie se află cufundată în întunericul iernii. Nimeni cu mintea întreagă nu ar încerca să zboare cu un avion, date fiind condiţiile acestea extrem de ostile. Aşa că unde a fost, cu adevărat, amiralul Byrd în 1947 şi ce i s-a întâmplat, de fapt, lui?

CAPITOLUL V

MISIUNEA SECRETĂ DE DESCOPERIRE A BAZELOR NAZISTE SUBTERANE

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, Statele Unite au organizat o extrem de neobişnuită expediţie în Antarctica, în 1946, lumea se lupta încă să-şi vindece rănile devastatoare ale războiului, când un nou război, Războiul Rece, a început între cei doi foşti aliaţi. Cu toate acestea, în acele vremuri Statele Unite lăsau la vatră o mare parte a marinei sale uriaşe care ajutase la câştigarea războiului.

În timp ce Marina îşi repara daunele, pregătindu-se pentru o lungă perioadă de inactivitate, distrugătoare, nave de război, portavioane şi duzini de alte ambarcaţiuni au fost trimise în docurile porturilor, fiind condamnate să ruginească în uitare. Ciudat este faptul că, în acel timp, amiralul D.R. Ransey, şeful operaţiunilor navale, se afla la Washington, semnând pe un imens de mare număr de

ordine adresate comandorilor flotei Pacificului şi Atlanticului.

Aceste ordine stabileau „proiectele de dezvoltare antarctice”, care urmau să fie duse la capăt pe măsură ce se apropia vara antarctică. Şeful operaţiunilor navale, Chester W. Nimitz, a dat numele de cod proiectului: Operaţiunea Highjump. Instrucţiile care s-au dat au fost pentru 12 nave şi câteva sute de oameni care trebuiau să îşi croiască drum către Antarctica, pregătind:

Să antreneze personal şi să testeze materiale pentru Antarctica;

Să consolideze şi să extindă suveranitatea americană pe cea mai mare zonă a Antarcticii;

Să determine fezabilitatea instalării şi menţinerii bazelor în Antarctica;

Să dezvolte tehnici pentru stabilirea şi menţinerea bazelor aeriene pe gheaţă;

Să amplifice cunoştinţele ştiinţifice existente la această zonă;

Cartografierea aeriană a cât mai mult posibil, în special zona de coastă.

Aceste tentative plănuiau să stabilească o bază americană pe Ross Ice Shelf, în apropierea Little America III, sediul expediţiei dintre 1939 – 1941 a lui Richard Byrd.

Pe măsură ce Little America IV a fost stabilită, o „sistematică expansiune aeriană în formă de cerc” trebuia să fie executată de către avioanele de pe portavioanele ce operau de-a lungul coastei antarctice şi de către avioanele ce decolau din Little America. Cu toate că nu se stipula în mod expres în ordinele din 26 august 1946, un obiectiv central al proiectului era cel al cartografierii aeriene a cât mai mult posibil din suprafaţa Antarcticii, în special linia de coastă. Sarcini au fost date navelor acestei expediţii antarctice începând cu 26 august 1946. Au fost alese 13

nave, ele fiind puse la dispoziţia celor patru grupuri desemnate. Majoritatea vaselor a început să navigheze înspre Antarctica la începutul lunii decembrie.

În următoarele trei luni, aproape 5.000 de oameni au participat la Operaţiunea Highjump. Pentru prima dată, spărgătoare de gheaţă moderne au „atins" Antarctica şi inclusiv un submarin a fost inclus în această forţă de luptă pentru a determina dacă se pot executa operaţiuni în apele antarctice. Totodată, pentru prima oară, au fost folosite elicoptere în Antarctica.

Grupul central a atins Golful Walles în 15 ianuarie 1947, stabilind baza din Little America IV, unde s-au creat trei piste de aterizare pe zăpadă. Portavionul Philippine Sea a transportat 6 transportoare de tip R4-D (versiunea marină a tipului DC-3), ducându-l, totodată, şi pe amiralul Byrd la marginea crestelor de gheaţă. Avioanele R4-DS au decolat cu succes de pe portavionul Philinoine Sea, utilizând sticle JATO ataşate sub aripile lor şi ajungând 6 ore mai târziu în Little America. Amiralul Byrd a zburat în avionul comandor. Cartografieri aeriene extinse au fost făcute de către avioanele R4-D ce au zburat din Little America împreună cu alte două avioane către Polul Sud în 15 – 16 februarie.

Operaţiunile grupului estic au început la sfârşitul lui decembrie 1946 în vecinătatea Insulei Petru I, la nord de Marea Bellingshausen. Nava Brawnson şi-a ocupat poziţia de staţie meteorologică şi operaţiunile de zbor au început, în ziua următoare, unul dintre aparatele de zbor Martin Mariner s-a prăbuşit pe insula Thurston, ucigând trei dintre ocupanţii bordului. Doar după 13 zile, cei 6 supravieţuitori ai accidentului, incluzându-l pe comandantul Insulei Pine, au fost recuperaţi.

Cu toate că statutul originar al misiunii declara că operaţiunea durează 8 luni, amiralul Byrd, pe neaşteptate,

s-a retras după doar 8 săptămâni. Documentele istorice stipulează că fiecare obiectiv al operaţiunii a fost îndeplinit şi Byrd nu a mai găsit niciun motiv să rămână mai mult, în orice caz, zvonuri au început să circule că operaţiunea a însemnat mult mai mult decât s-a admis în mod oficial.

IMPLICAREA NAZIŞTILOR

În Antarctica

Este binecunoscut faptul că, la sfârşitul anilor ’30, Germania a fost implicată în explorarea anumitor zone ale Antarcticii, în 1938, germanii au realizat o expediţie în Antarctica care a costat câteva milioane de mărci. Ca o ciudată ironie a istoriei este faptul că amiralul Byrd a vizitat, în 1938, Hamburgul şi a fost invitat să participe la expediţia germană din 1938 – 1939, invitaţie pe care acesta a refuzat-o.

Nu există nicio îndoială asupra naturii militare a expediţiei, deoarece naziştii nu au precupeţit niciun efort în realizarea cât mai perfect posibil a acestei expediţii. La fel, mici echipe de biologi şi alţi oameni de ştiinţă, selectaţi în mod special, au făcut parte din expediţie pentru a conduce experimente de laborator la bordul navei special dotate Schwabenland.

Germanii au ales regiunea Antarcticii cunoscută drept Queen Maud Land şi, cu o uimitoare încălcare a legilor internaţionale, au zburat deasupra acestei zone aruncând sute de steaguri cu svastică, revendicând zona în numele Germaniei şi redenumind regiunea drept Neu Schwabenland. Piloţii germani au fotografiat extrem de mult regiunea şi se pare că au găsit iazuri geotermale neînghеţate în care creşteau diverse specii de alge necunoscute.

Totodată, ei au descoperit marginea sudică a plăcii tectonice care pleacă din Noua Zeelandă, traversează Neu Schwabenland şi ajunge până în Oceanul Atlantic,

devenind faimosul „tranşeu” atlantic. Germanii au concluzionat că astfel de lucruri pot să indice prezenţa unor caverne încălzite geotermal şi care ar putea fi locul perfect pentru o bază ascunsă în interiorul sălbăticiei inaccesibile.

Istoricii încă dezbat vehement motivele reale pentru care Germania a fost atât de interesată de Antarctica. Ştiind acum despre planurile lui Hitler de dominare mondială, mi se pare evident că germanii nu studiau Antarctica doar din motive pur ştiinţifice.

În perioada de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial, dorinţa germanilor de a avea propria lor bază în Antarctica se mărise. La acea vreme Antarctica nu prezenta nicio siguranţă, datorită tratatelor internaţionale, şi se pare că cea mai bună opţiune pentru ei era o debarcare rapidă la Polul Sud pentru a revendica, în numele Germaniei, teritoriul acela. Hitler era nerăbdător să pună piciorul în Antarctica pentru că o astfel de revendicare putea să fie utilizată în mod efectiv de propaganda naţional-socialistă şi pentru demonstrarea ulterioară a superputerii noii Germanii. Pe de altă parte, provocându-i pe aliaţi în ceea ce priveşte regiunile polare sudice, era ceva ce trebuia să fie evitat având în vedere faptul că Germania nu era pregătită complet pentru războiul ce avea să vină. Aşa că s-a luat decizia, la cele mai înalte nivele, de a ţine ulterioarele descinderi în Antarctica în secret şi numai după ce toate cercetările au fost terminate, echipe de construcţii subterane au început să curgă către ţinutul redenumit recent Neu Schwabenland.

Aceste echipe au ajuns acolo în cargouri, transportoare militare şi submarine. Ca şi puncte de debarcare, germanii au utilizat două dintre cele trei golfuri cartografiate, golfuri ce se află la nord-vest de Munţii Hlig-Hoffman, ce fuseseră exploraţi în misiunile anterioare.

Echipe de oameni de ştiinţă au fost deplasate în zonă, incluzând zoologi, botanişti, agronomi, bacteriologi, parazitologi, biologi marini şi ornitologi etc.

În 1940, naziştii au început să adune tractoare, avioane, sănii şi diverse maşinării la bazele aflate pe acest continent. Ei au căurit un munte întreg, construind un nou refugiu complet camuflat. Inginerii nazişti au început să construiască grădini, care trebuiau să reziste la temperaturile de – 60 de grade C. Cargourile venind din Africa de Sud erau protejate de către nave militare şi submarine U-boat. Aceasta poate să explice intensele eforturi de război naziste în nordul şi sudul Africii.

Fiecare navă străină care se apropia de aceste rute de navigare din sudul Africii către Antarctica a fost distrusă de submarinele germane pentru a proteja secretul. După ce toate materialele au fost transportate, o echipă de oameni de ştiinţă şi extrem de specializaţi nazişti SS, numită ULTRA, a ajuns acolo. Construcţiile secrete din Antarctica au continuat de-a lungul întregului război.

În ajunul terminării războiului, două submarine germane, U-530 şi U-537, au fost lansate dintr-un port al Mării Baltice. Deseori au luat cu ele membri ai echipelor de cercetare şi dezvoltare a discurilor antigravitaţionale şi cele mai avansate componente ale acestor discuri zburătoare. Se crede că mare parte a acestei tehnologii şi maşinării a fost transportată la această bază în timpul războiului. Aici sunt incluse documentele, schiţele şi cercetările pentru ultimul tip de disc zburător, împreună cu planurile unui gigantic complex subteran ce conţinea toate cele necesare vieţuirii şi care avea la bază remarcabilele uzine subterane de la Nord Housen, din Munţii Harz.

Cele două submarine au ajuns în Neu Schwabenland,

unde a fost descărcată preţioasa lor încărcătură. Când ele au ajuns în Argentina câteva luni mai târziu, echipajul lor s-a predat autorităţilor. Oficialii marinei Statelor Unite au călătorit imediat în Argentina, începând interogatorii intensive asupra echipajelor.

Căpitanul Heinz Schäffer al submarinului U-977 a negat deseori faptul că a transportat vreun om sau materiale în Antarctica sau în America de Sud. Cu toate că majoritatea echipajului nu a vrut să spună ce se întâmplase într-adevăr, este foarte probabil ca aceste interogatorii să fi relevat importante informaţii despre locaţia bazei secrete, în timpul acestor interogatorii s-a descoperit că o flotă de aproape 20 de submarine a plecat din portul norvegian Bergen între 1 mai 1945 şi capitularea celui de-al Treilea Reich, 6 zile mai târziu. Acestea s-au alăturat altui grup de submarine venind de pe coastele Statelor Unite, U-530 şi alte tipuri, în Capul Verde, un arhipelag apropiat de Africa. Acolo, acestea au aflat că guvernul de la Flensburg, condus de marele amiral Dönitz după moartea lui Hitler şi ţinut în viaţă de aliaţi până în 23 mai 1945, a căzut.

În consecinţă, comandanţii germani care aşteptau o nouă turnură în politica internaţională bazată pe izbucnirea unui conflict între Uniunea Sovietică şi Statele Unite ale Americii şi-au dat seama că sunt pe cont propriu. Unii ofiţeri ai marinei de război au decis să-şi scufunde submarinele, să se predea inamicului sau să se reîntoarcă în Europa.

Oricum, cel puţin 6 submarine, incluzându-530 şi U-977, s-au îndreptate spre sud, în Antarctica, având la bord pasageri, echipament ultrasecret şi aur.

Documente ultrasecrete, clasificate încă de către Statele Unite şi Marea Britanie, dezvăluie faptul că exodul nazist în Antarctica a început cel mai devreme în 1943,

când oficiali naziști de rang înalt au realizat faptul că Germania era condamnată să piardă războiul. Baza secretă din Antarctica era terminată la acea vreme şi s-au făcut repede planuri prin care trebuia să se utilizeze Argentina pe post de ţară escală în ajutorarea înaltului Comandament nazist să evadeze din Europa.

În timpul războiului, Argentina a rămas neutră, oficial, până la începutul anului 1945, când presiunea economică a forţat-o să se alinieze cu aliaţii. Dar până atunci, guvernul argentinian a fost în contact strâns cu regimul lui Hitler şi guvernul fascist al lui Franco din Spania. Nu este nicio surpriză faptul că Argentina s-a simţit obligată să-şi deschidă graniţele naziştilor fugari.

Ziaristul argentinian Uki Goni, în cartea „Adevărata Odessa: traficul de naziști în Argentina lui Peron" (2002), spune că aproximativ 12 exnaziști şi colaboratori naziști ai câtorva naţiuni, incluzând câţiva criminali de război urmăriţi, au lucrat împreună cu regimul lui Peron şi cu oficiali catolici simpatizanţi atât din Europa, cât şi din Argentina. Goni prezintă, în mod plauzibil, cazul în care printr-o conspiraţie ce a fost organizată la Buenos Aires, după alegerea lui Peron ca şi preşedinte al Argentinei în 1946, s-a orchestrat emigrarea a sute, poate mii de naziști şi sclavi în această ţară la sfârşitul anilor '40, începutul anilor '50.

În realitate, guvernul argentinian a eliberat cel puţin 2.003 paşapoarte pentru unii dintre cei mai căutaţi criminali de război naziști. Cei mai vechi naziști au făcut deseori călătorii în Europa pentru a aduce câţi mai mulţi fugari. Unii dintre criminalii de război au trebuit să fie scoşi pe ascuns, dar în unele cazuri, anumite ţări au fost bucuroase să se debaraseze de refugiaţii naziști. Vize şi permise de intrare au fost date la liber, avându-se în vedere, în principal, ca niciun comunist sau evreu să fie

acceptat printr-o greşeală. Câţi ex-nazişti au reuşit să ajungă în Argentina… nu se ştie.

Goni spune că el a identificat 300 de-a lungul a 6 ani de căutări şi este foarte uşor să crezi că erau încă mulţi alţii.

Sunt câteva nume disponibile care spun despre planurile secrete naziste de după război. Martin Bormann a fost ofiţerul SS de cel mai înalt grad care s-a refugiat în America de Sud, mai exact în Chile şi apoi în Argentina. Bormann a intrat în partidul nazist în 1925 şi la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial devenise asistentul personal al lui Adolf Hitler. Bormann devenise atât de puternic, încât fusese desemnat să colecteze donaţiile făcute de cei mai bogaţi oameni de afaceri nazişti către partidul nazist şi, de asemenea, să administreze averea personală a lui Hitler, precum domeniul Berghof din Bavaria.

În 1941, Bormann a fost numit Cancelar al Partidului Nazist, ceea ce a făcut ca orice afacere oficială sau întâlnire cu Hitler trebuia să fie aprobată mai întâi de el.

În 1945, în timp ce trupele sovietice avansau către buncărul din Berlin, Bormann a fost martorul căsătoriei lui Hitler cu Eva Braun. După ceremonie, Hitler i-a ordonat lui Bormann să evadeze şi să-şi scape viaţa, ducând la îndeplinire o misterioasă misiune finală. Sunt multe versiuni ale evadării lui Bormann din Berlin. Unii pretind că a murit, alţii că a scăpat. Soarta finală a lui Bormann a rămas o enigmă până în 1996, când a fost găsit în Chile un paşaport cu fotografia lui Bormann sub numele de Ricardo Bauer.

Nu există nicio îndoială că misiunea secretă dată lui Bormann de Hitler a fost de a se infiltra, în cele din urmă, şi de a prelua guvernarea Argentinei. După aceea, cu ajutorul şi forţa militară a bazei secrete Neu

Schwabenland trebuia să creeze al Patrulea Reich.

A REUŞIT SĂ SCAPE HITLER

În Antarctica?

Este imposibil să discuţi posibilitatea implicării naziste în Antarctica fără să menţionezi zvonurile larg răspândite ce spuneau că Hitler cumva a reuşit să scape în viaţă din Berlin pentru a trăi restul zilelor sale ori în Argentina, ori în baza secretă din Antarctica Arest zvon este unul vechi.

A ieşit la suprafaţă pentru prima dată într-o carte scrisă de Ladislau Szabó, intitulată „Hitler este în viaţă!" şi publicată în 1947. O altă carte a fost scrisă şi publicată în 1969 de Michael X, intitulată: „Te vrem: Este Hitler în viaţă?". Un alt ziarist, Abel Basti, spune că, Adolf Hitler a trăit în Patagonia, în sudul Argentinei, după ce a fugit din Germania în 1945".

Într-un interviu publicat în 2 ianuarie 2004 de ziarul „Las ultimas noticias" din Santiago de Chile, Basti spune că Hitler şi soţia sa, Eva Braun, nu s-au sinucis, ci mai degrabă au fugit pe coasta Argentinei, la bordul unui submarin, şi au trăit mulţi ani în vecinătatea oraşului San Carlos de Bariloche, o localitate turistică şi un paradis al pârtiilor de schi, situat la aproximativ 1.350 km de Buenos Aires, în cartea sa „Bariloche: Ghid turistic nazist", publicat în 2004, Basti reproduce documente, facturi, fotografii, schiţe care îndreaptă cititorul către locurile ce i-au adăpostit pe Hitler, Martin Bormann, Josef Mengele şi Adolf Eichmann.

Când a fost întrebat dacă această carte a lui vine ca o provocare a lui despre povestea oficială despre sinuciderea lui Hitler/ Braun, Basti spune că, în ciuda rapoartelor sovietice, cadavrele lui

Hitler şi al iubitei sale nu au fost niciodată găsite, aşa cum s-a întâmplat în cazul altor nazişti despre care se ştie

că s-au sinucis.

„Singura poveste «oficială» este raportul scris de generalul Jukov (comandantul armatelor sovietice care au ocupat Berlinul) către Kremlin şi care stipula că Hitler şi câţiva lideri nazişti au scăpat, probabil, în Spania sau Americi. Aceasta este ceea ce a transmis Stalin către guvernul american".

Cartea lui Basti include o fotografie a fermei „În Calco" (în limba băştinaşilor nahuel din Argentina, în Calco înseamnă „în apropiere de apă"), localizată în oraşul Angostura, de pe malurile lacului Nahuel Huapi, 80 de kilometri nord de Bariloche. Acesta a fost refugiul ales de naziştii argentinieni pentru a-i ascunde pe Hitler şi Eva Braun.

Această rezidenţă, aflată în mijlocul unei păduri de pini şi unde poţi să ajungi doar cu barca sau hidroavionul, aparţinea omului de afaceri argentinian Jorge Antonio, unul dintre cele mai de încredere ajutoare ale preşedintelui Juan Domingo Peron".

Basti îl menţionează pe Rudolph Fraude, fiul lui Ludwig Fraude, milionar german, drept jucătorcheie, cu poziţia de secretar al lui Peron, în plasarea foştilor nazişti în Argentina, printre care Adolf Eichmann, care a fost capturat în 1960, în afara Buenos Aires, de către comandouri israelite. El a fost executat doi ani mai târziu în Israel.

Autorul cărţii, fiind implicat în câteva investigaţii făcute de canalele de televiziune europene privitoare la nazişti, pretinde că Hitler a trăit şi el la ferma San Ramón, 10 kilometri est de Bariloche, care aparţinea în acea vreme casei princiare germane Schaumberg-Lippe. Basti mai notează, aducând aminte de ajutorul vital oferit de guvernul lui Peron pentru intrarea slugilor lui Adolf Hitler în Argentina, că „există numeroase şi de încredere dovezi

că naziştii au fugit către Argentina odată cu ajungerea submarinelor naziste în Patagonia”.

Există martori oculari, de încredere, care au fost în compania lui Hitler în Argentina şi care au avut înţelegeri cu FBI-ul, serviciile secrete britanice şi Marina argentiniană, prin care se discuta prezenţa submarinelor naziste în Atlanticul de Sud în lunile iulie şi august 1945. Mai mult, există informaţie adiacentă care contrazice sinuciderea lui Hitler.

Primele rapoarte oficiale vorbesc despre o evadare. Cu alte cuvinte, când Armata Roşie a intrat în buncăr, Stalin a cerut o confirmare a morţii lui Hitler şi generalul însărcinat cu misiunea aceasta a spus că nu i-o poate da pentru că nu exista niciun cadavru.

Cercetările arată că existau vapoare şi submarine care au evacuat înaltul Comandament Nazist din Europa. Mai întâi, acestea au călătorit către America de Sud şi multe altele după aceea, incluzându-l probabil pe Hitler, şi-au continuat drumul spre Antarctica.

Aşa că există vreun adevăr în aceste zvonuri ce spun că Hitler a evadat, probabil, din Berlin ca să trăiască restul vieţii sale ori în Argentina ori în Neu Schwabenland?

În foarte bine documentata sa carte „Mitul supravieţuirii lui Hitler” (1981), Donald McKale identifică cea mai timpurie sursă a acestui mit al evadării lui Hitler în predarea neaşteptată a submarinului german de la începutul lunii iulie 1945 la Mar del Plata, Argentina.

Diverse ziare din Buenos Aires, în contradicţie cu declaraţiile oficiale ale Marinei argentiniene, spun că câteva submarine au fost zărite în zonă. Un alt ziar, „Critica”, publica în 17 iulie 1945 raportul prin care se evidenţia faptul că Hitler şi Eva Braun au fost duşi în Antarctica la bordul unui submarin U-530. Articolul mai menţiona, de asemenea, expediţia antarctică din 1938 –

1939, al cărui rezultat, Noul Berchtesgaden, e foarte probabil să fi fost construit.

Acest raport a avut o largă răspândire prin intermediul ziarelor „Le Monde”, „New York Times” şi Chicago Times”, care dezvăluiau, în ediţia din 18 iulie, ipoteza că Hitler şi Eva Braun au supravieţuit şi au dispărut uşor în Antarctica. Aceste articole sunt probabil primele care au făcut publică baza secretă nazistă din Neu Schwabenland.

După ce militarii americani i-au interogat pe căpitanul şi membrii echipajului celor două submarine U-530 şi U-977, îngrijorarea a început să crească la Washington, provocată de ideea că ameninţarea nazistă nu s-a terminat. Mai mult, mai înspăimântătoare erau zvonurile că naziştii nu erau singuri în vastul şi îngheţatul continent sudic.

RĂZBOIUL SECRET BRITANIC
din Antarctica

James Robert, în articolul său „Războiul secret din Antarctica al Marii Britanii”, publicat în august-septembrie 2005 de către Revista „Nexus”, stipulează faptul că, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Marea Britanie a trimis o echipă, într-o misiune sub acoperire, să investigheze activităţi anormale din apropierea bazei sale secrete de la Maud Heim din Antarctica de Est şi să caute şi să distrugă un paradis subteran nazist. Robert spune că această informaţie a primit-o de la ultimul supravieţuitor al campaniei britanice în Neu Schwabenland, care i-a mărturisit că misiunea lor din 1945 a fost o acţiune evazivă din cauză că Marea Britanie era conştientă de intenţiile Statelor Unite şi ale URSS-ului de a-şi trimite propriile expediţii, astfel încât Marea Britanie nu voia să rişte ca Statele Unite şi URSS-ul să descopere baza şi să pună mâna pe tehnologia nazistă.

Mai mult, forţelor speciale britanice li s-a spus că menţinerea comunicaţiilor radio cu baza secretă de la Maod Heim au fost întrerupte în iunie 1945, după ce s-au auzit la radio voci care strigau „oameni polari”, „vechi tunele” şi „nazişti”. Ultima transmisie fusese făcută de o voce panicată care striga „oamenii polari ne-au găsit”, după care contactul s-a pierdut.

În momentul în care au ajuns în Antarctica, forţele speciale au găsit un supravieţuitor care le-a vorbit despre o expediţie într-o „vale uscată”, unde un tunel misterios a fost descoperit. Fiecare dintre cei 30 de oameni care alcătuiau personalul pazei de la Maud Heim primiseră ordine să investigheze şi, dacă este posibil, să afle locul exact unde ducea tunelul. Ei au mers prin tunel mile întregi şi în cele din urmă au ajuns la o imensă peşteră subterană unde era anormal de cald; unii dintre savanţi credeau că era încălzită geotermal.

În această imensă cavernă se găseau lacuri subterane, dar ceea ce făcea misterul să se adâncească era iluminatul artificial al ei. Caverna s-a dovedit a fi atât de mare, încât au trebuit să se împartă în două echipe, care abia după aceea au făcut adevăratele descoperiri. Naziştii construiseră o enormă bază militară în această peşteră şi ridicaseră chiar docuri pentru submarine, unul dintre acestea fiind identificat. Pe măsură ce se adânceau mai mult în peşteră întâlneau tot mai ciudate imagini.

Supravieţuitorii expediţiei au raportat că au întâlnit în drumul lor hangare pentru avioane ciudate şi întinse excavări. Prezenţa lor nu a rămas neobservată. Cei doi supravieţuitori de la baza Maud Heim au fost martorii capturării tovarăşilor lor şi executării acestora unul câte unul. După ce au privit la doar şase dintre execuţiile camarazilor lor, au fugit prin tunel pentru a nu fi prinşi, având în minte să blocheze cumva tunelul în spatele lor,

dar era prea târziu; oamenii polari îi ajungeau din urmă”, spune ultimul supravieţuitor.

Avându-l pe inamic în spate, aproape n-au avut nicio altă şansă să încerce să se întoarcă la bază, astfel încât să-i poată informa şi avertiza pe superiorii lor despre ceea ce descoperiseră. Au reuşit să ajungă la bază, însă chiar dacă iama se apropia şi erau puţine şanse ca ei să fie salvaţi, au crezut că era de datoria lor să se asigure că descoperirea bazei secrete naziste a fost raportată superiorilor, aşa că s-au împărţit din nou în două grupe, fiecare dintre ei luând o staţie radio pentru a aştepta în buncăre separate.

Unul dintre supravieţuitori l-a atras pe unul dintre oamenii polari în buncăr cu speranţa de a-i face să creadă că doar el supravieţuise. Planul a funcţionat, însă el a fost omorât, iar staţia radio din dotare a fost distrusă.

Din păcate, curajosul soldat din buncărul nr. 1 avea singura staţie radio funcţională 100%. Celălalt supravieţuitor nu a avut altă alternativă decât să stea şi să aştepte şi să încerce să nu îşi piardă minţile. Misterul identităţii acestor oameni polari a fost explicat nesatisfăcător, dar explicat ca un produs al ştiinţei naziste şi, de asemenea, şi enigma obţinerii de energie de către nazişti, însă nu în termeni ştiinţifici. Energia folosită de nazişti era obţinută prin utilizarea activităţii vulcanice care le dădea căldură pentru aburi şi, de asemenea, îi ajuta să producă electricitate. Dar naziştii mai stăpâneau şi o altă sursă de energie necunoscută.

Britanicii în cele din urmă s-au întors în tunel şi au văzut cu propriii lor ochi baza secretă nazistă pe care se presupune că au distrus-o cu ajutorul explozibilului. Dar conform zvonurilor care au conţinut să se răspândească în jurul operaţiunii americane Highjump, prezenţa nazistă în Antarctica era încă o forţă demnă de a fi luată în considerare în 1947.

Aceasta ne aduce din nou la supoziţiile din „Jurnalul pierdut al amiralului Byrd”: în timp ce zbura deasupra Polului Nord (sau Polul Sud, dacă datele istorice sunt corecte), a fost interceptat de ciudate discuri zburătoare ce aveau pe părţile lor laterale pictate svastica şi dus într-un ciudat oraş din interiorul Pământului. Cartea stipulează că experienţa din 1947 a lui Byrd s-a întâmplat deasupra continentului Arctic, dar noi ştim că, în acel timp, amiralul Byrd era implicat în Operaţiunea Highjump din Antarctica. Ar putea să fie acest „Jurnal pierdut al amiralului Byrd” o încercare făcută de cineva de a înconjura negura informaţională care a fost creată în jurul Operaţiunii Highjump? Ar putea fi această carte o parte dintr-o campanie de revelare a ceea ce s-a întâmplat, într-adevăr, în februarie 1947, evenimente care l-au determinat pe amiral să spună ziarului chilian „EI Mercurio” că era „imperativ pentru Statele Unite să iniţieze măsuri de apărare imediate împotriva regiunilor ostile”?

Mai mult, Byrd a declarat că el „nu vrea să înspăimânte pe nimeni la modul gratuit, dar ar fi fost o realitate amară cazul în care s-ar fi declanşat un nou război, iar teritoriul Statelor Unite ale Americii ar fi atacat de obiecte zburătoare ce ar fi putut parcurge distanţa de la un Pol la celălalt cu viteze incredibile”.

Dar ce fel de obiecte zburătoare ar putea să vină din Antarctica, având abilitatea de a intercepta avioanele moderne şi să ameninţe cea mai mare dintre superputerile de pe planetă?

CAPITOLUL VI

FARFURIILE ZBURĂTOARE NAZISTE, TEHNOLOGIE A PĂMÂNTULUI GOL?

În 1947, amiralul Richard E. Byrd a condus 4.000 de soldaţi ai Statelor Unite în ceea ce se spunea a fi o expediţie ştiinţifică în Antarctica. Cu numele de cod

Operaţiunea Highjump, această aşa-numită expediţie ştiinţifică a fost, de fapt, invadarea Antarcticii prin care se urmărea distrugerea totală a unei presupuse baze naziste, ascunsă în regiunea Quen Maud, pe care germanii o denumiseră Neu Schwabenland.

Serviciile secrete ale aliaţilor, dar şi cel al Uniunii Sovietice au indicat faptul că înaltul Comandament German trimisese trupe, maşinării şi diverse materiale în Antarctica pentru a construi o bază secretă ce trebuia să fie „ultima opţiune” pentru perpetuarea celui de-al Treilea Reich după căderea inevitabilă a Berlinului. Apropiaţii lui Hitler ştiau că împărăţia va avea curând un sfârşit dezastruos, dar mulţi dintre ofiţerii de rang înalt mai credeau că cel de-al Treilea Reich putea să continue sub o comandă potrivită. S-a luat contact în secret cu aliaţii, în special cu Marea Britanie, încă de la începutul anului 1941, când Rudolf Hess a zburat în Scoţia pentru o întrevedere secretă ce urmărea să pună capăt războiului cu Marea Britanie.

Din nefericire, întâlnirea secretă a lui Hess a fost descoperită şi misiunea sa sabotată. Din cauza aceasta, liderii naziști au realizat faptul că un război cu Vestul, care ar include Uniunea Sovietică, ar fi un blestem pentru cel de-al Treilea Reich. Astfel, s-a decis că pentru a păstra adevărata esenţă a celui de-al Treilea Reich trebuiau create nişte paradisuri sigure care să adăpostească, în secret, atât oamenii, cât şi tehnologia. Una dintre dezvoltările tehnologice ale germanilor erau discurile zburătoare a căror creaţie a fost atât de şocantă, încât Statele Unite ale Americii continuă, chiar şi în zilele noastre, să le nege existenţa.

CREAREA FARFURIILOR ZBURĂTOARE

La începutul anilor 1900 existau o diversitate de societăţi secrete/oculte în Germania. Printre care

principale erau Illuminati din Bavaria, Francmasonii, Rosicrucianii, Societatea Thule şi Societatea Vrii. Fiecare dintre aceste cinci societăţi, cu toate că se bazau pe misticism şi secret, a avut rolul şi funcţia sa. Dintre acestea cinci, două erau vestite pentru conexiunile lor oculte: Societatea Thule şi progenitura sa eminamente germană, Societatea Vrii.

Societatea Thule a fost formată în 1917, în München, şi era un creuzet în care se topeau, amestecându-se, multe ordine, în 1921, Hitler a fost primit în cadrul ei ca orator. Este acum momentul în care, inspirat de credinţele societăţii Thule, a dat naştere planurilor sale pentru Reichul de 1.000 de ani.

Societatea Vrii, formată în 1919, a fost progenitura societăţii Thule. Aceasta avea ca membri mediumuri şi experţi în manuscrise şi scrieri antice, în special sumeriene şi babiloniene. Aici activau şi doi oameni de ştiinţă care erau specializaţi în energii alternative. Ţelul lor era de a comunica cu entităţi din trecut şi chiar să călătorească în timp.

Arhitectul-şef al Societăţii Thule a fost baronul Rudolf von Sebottendorff pe care îl găsim uneori sub numele de Rudolf Glauer. Sebottendorff/ Glauer avea o largă cunoaştere a misticismului islamic în toate aspectele lui, cu precădere în ceea ce priveşte secta dervişilor şi cultul sufismului, care diferă notabil de învăţăturile tradiţionale islamice, în 1917, patru oameni s-au întâlnit într-o cafenea din Viena. Erau trei bărbaţi şi o femeie. Femeia, Maria Orsitsch, era un medium care credea că primea informaţii de la extratereştri ariani care trăiau pe o planetă în sistemul stelar Aldebaran, din Constelaţia Taurus, aflată la 64 de ani lumină depărtare. Ei s-au întâlnit sub un văl de mister şi secret. Au discutat revelaţii secrete, apropierea noii epoci, sfera destinului, piatra

magică negruvioletă şi contactul cu oameni din Antichitate şi lumile îndepărtate.

Emblema societăţii Vrii era „soarele negru”. O filosofie secretă, veche de mii de ani. Ea este fundaţia pe care practicanţii ocultismului celui de-al Treilea Reich au construit pe urmă. Simbolul Soarelui Negru poate fi găsit în nenumărate locuri sacre babiloniene şi asiriene. Ei au descris „Soarele Negru” ca fiind lumina interioară a capului zeului sub forma unei cruci. Aceasta nu era foarte diferită de crucea cavalerilor germani.

Forţa Vrii sau energia Vrii se spune că derivă din „Soarele Negru”, o minge imensă de „PRIMA MATERIA”, care se presupune că există în Centrul Pământului, dând lumină lui Vrilya şi aruncând în afară radiaţie sub forma Vrii.

Societatea Vrii credea că arianii sunt chiar strămoşii biologici ai „Soarelui Negru”. Având importante informaţii primite probabil prin intermediul mediumurilor de la extratereştri, Societatea Vrii a construit maşina Vrii. O maşinărie sub formă de farfurie care era interdimensională sau o maşină de călătorit în timp. Acest aparat a fost numit Jenseitsflugmaschine sau „maşină

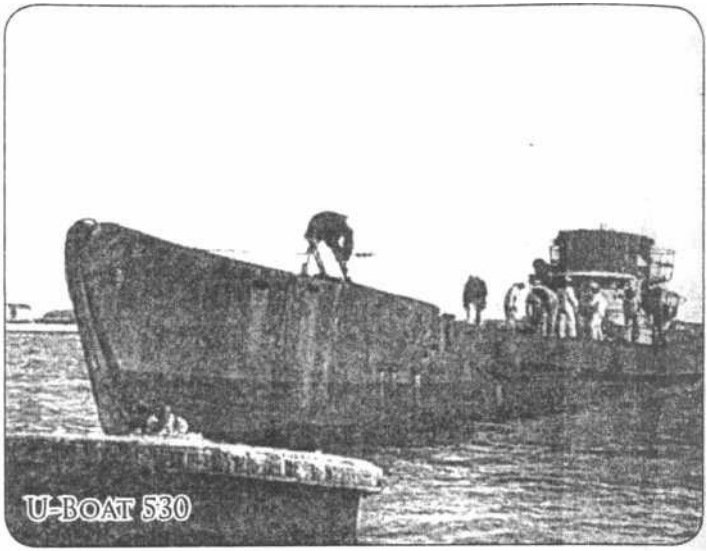

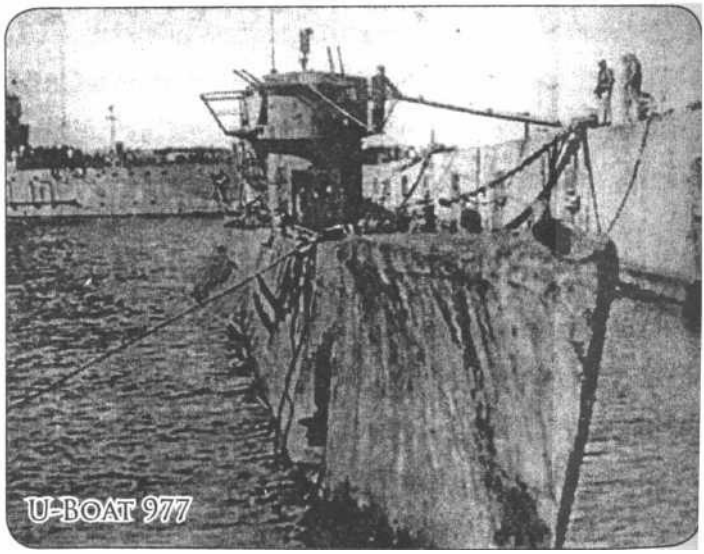

Au făcut parte aceste submarine din flota secretă

care a dus oameni de ştiinţă nazişti şi tehnologie în Antarctica?

de zburat în alte lumi”. Societăţile Thule şi Vrii s-au folosit de membrii lor din comunitatea cu oameni de afaceri germani pentru a strânge fonduri speciale construirii acestei maşini ce era denumită sub codul J-F-M.

În jurul anului 1922, părţi ale acestei maşini au început să apară în mod independent din diverse surse industriale plătite în numerar de Thule şi Vrii. Maşinăria însăşi avea formă de disc cu trei platouri discoidale interioare şi cu o unitate de putere cilindrică ce învârtea cele trei discuri. Odată activată, unitatea cilindrică de putere, ce consta într-un motor electric starter şi un generator foarte puternic, punea în mişcare discurile superioare şi inferioare echipate cu electromagneţi ce se învârteau în direcţii opuse pentru a crea puternice câmpuri electromagnetice rotative ce erau intensificate în mod crescător.

Intensitatea câmpurilor electromagnetice era manipulată pentru a crea oscilaţii de frecvenţă ale câmpului care urcau până la punctul în care se întâmpla oscilaţia interdimensională – un „canal” ce deschidea o poartă sau portal către un alt sistem sau lume a universului. Ocultiştii au numit aceasta „Gaura albă”, care, în mod teoretic, ar fi trebuit să conecteze Jenseitsflugmaschine la oscilaţiile de frecvenţă corespondente din Aldebaran, făcând astfel maşina să navigheze prin întregul sistem pentru a întâlni flota sumeriană, o flotă extraterestră care îi aştepta.

Singurul scop al acestei maşini a fost cel de a ajunge pe Aldebaran şi să stabilească un contact direct cu acei extratereştri arieni care au furnizat informaţia tehnică prin intermediul revelaţiei paranormale. Spre deosebire de găurile negre care implodează utilizând în mod distructiv

forţa gravitaţională pentru a străpunge, teoretic vorbind, complexul spaţiu-timp, ocultiştii credeau într-o manipulare nondistructivă a gravitaţiei prin intermediul oscilaţiilor câmpurilor de mare intensitate pentru a deschide gradat un canal mic în spaţiu şi timp, însă destul pentru ca să treacă prin el Jenseitsflugmaschine.

S-au efectuat cercetări timp de doi ani de zile cu Jenseitsflugmaschine, până în 1924, când aceasta a fost dezmembrată în grabă şi mutată la Ausburg, unde, în cele din urmă, a fost plasată în depozitele fabricii Messerschmidt. De acolo, cercetări ulterioare au dus la dezvoltarea unei noi generaţii de discuri zburătoare cu ajutorul cărora naziştii sperau să oprească avansarea aliaţilor în Germania.

Alte câteva concepte diferite au fost construite şi testate. Căpitanul de zbor Rudolf Schriever a venit cu ideea unui „Flugkreisel” (un giroscop zburător) care era pus în funcţiune de tehnologia turbojetului ce se dezvolta.

Victor Schauberger, un pădurar austriac care a studiat efectele naturale, în special al apei, a dezvoltat un motor vortex revoluţionar în 1940 aşa-numitul Repulsin, tradus ca şi Repulsor. Primul model Repulsin A a fost un motor cu disc coloidal care utiliza aerul şi apa conţinute de un vas de cupru pentru a produce o mini-tornadă sau vortex în interiorul maşinii, dând naştere astfel, la un anumit moment, a levitaţiei.

BMW a început să dezvolte pe cont propriu o nouă tehnologie „disc-fan”, numită „flügelrad”, care funcţiona cu ajutorul a două motoare BMW 003, poziţionate în partea de jos, de o parte şi de alta a corpului maşinii. Forma „flügelrad”-ului avea un corp central care putea să adăpostească doi piloţi acoperiţi de o semisferă înconjurată de un disc cu rotor cu lame, în timpul anilor ’40, dr. Richard Miethe a produs multe feluri de

„flügscheiben” (discuri zburătoare) pentru SS, străduindu-se să îmbunătăţească sau să înlocuiască eşecul prototipului disc-fan flügkreisel.

El nu a fost singur, întrucât designul original al lui Schriever i-a fost înmânat atât lui, cât şi lui Klaus Habermohl, dr. Juseppe Bellutzzo şi încă altor şase ingineri necunoscuţi – toţi producând câteva designuri radicale bazate pe această tehnologie de motoare ce tocmai apărea.

Dar probabil că cel mai neortodox sistem de propulsie ce a fost vreodată încorporat într-unul dintre designurile lui Miethe s-a bazat pe munca unui fizician austriac, doctorul Karl Nowak, care folosea oxigen şi nitrogen.

Dispozitivul, în timpul testelor, nu a ars decât aer. Prin aceasta, oamenii de ştiinţă au reuşit să construiască un motor cu piston care să utilize oxigen atmosferic ca să oxideze nitrogenul atmosferic.

Era nevoie de scântei cu un foarte intens voltaj electric pentru a produce temperaturi apropiate de 50.000 de grade în interiorul camerei de combustie – cu acelaşi efect natural precum fulgerul. De asemenea, aerul motorului injecta heliu extrem de răcit direct în camera de combustie cu scopul dual de a răci camera şi să producă, în acelaşi timp, o extraordinară expansiune în timpul încălzirii, astfel ajutând puterea motorului în sine. Acest design, pe care Bruno Schwenteit l-a patentat după război, s-a spus că este discul lui Miethe la pământ. Era foarte instabil şi făcuse deseori aterizări forţate. Doar un singur Flügelrad II V-2 (sau V-3), într-un final, a reuşit să atingă un puternic nivel de zbor în aprilie 1945, cu puţin timp înainte ca Flügelradurile şi Flügkreiselele lui Schriever să fie distruse de avangarda rusească.

Aceste extraordinare aparate de zbor chiar au fost distruse sau au fost dezmembrate şi trimise către o locaţie

mai sigură, aflată în afara puterii de acţiune a forţelor aliate? Aceasta nu este o posibilitate neverosimilă, pentru că este foarte bine cunoscut faptul că naziştii plănuiau o reîntoarcere după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial.

În 14 septembrie 2000, o veste lansată de Reuters stipulează că, conform unor documente recent declasificate de către serviciile secrete americane, lideri naziști s-au întâlnit cu industriaşi germani de vârf ca să plănuiască o reţea secretă internaţională postbelică ce urma să-i readucă la putere. Aceasta după ce şi-au dat seama că vor pierde războiul în 1944.

Acest document ce, aparent, confirmă o întâlnire pe marginea căreia istoricii s-au discutat multă vreme, spune că un general SS şi un reprezentant al ministrului german al armamentului le-au spus unor companii precum Krupp şi Roehling că trebuie să fie pregătite să finanţeze partidul nazist după război când va intra în umbră. De asemenea, li s-a mai spus că „rezervele financiare existente în ţările străine trebuie să fie la dispoziţia partidului, astfel încât un puternic imperiu german să poată fi creat după înfrângere”. Documentul, detaliind întâlnirea din august 1944, a fost obţinut de la Congresul Mondial Evreiesc ce lucra cu Senatul Comitetului Bancar şi cu Muzeul Holocaustului pentru a determina ce s-a întâmplat cu banii şi proprietăţile evreieşti jefuite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Ca rezultat al acestei probe, sute de documente ale Operaţiunii Cer Sigur au fost făcute publice. Această operaţiune a fost încercarea serviciilor secrete americane de a afla cum a utilizat guvernul german băncile elveţiene în timpul războiului pentru a ascunde bunurile evreieşti furate. Documentul de trei pagini scos la iveală de arhivele naţionale a fost trimis de la cartierul general al forţelor

expediţionare aliate către secretarul de stat american în 1944. El descrie o întâlnire secretă ce a avut loc în Casa Roşie din Strasbourg din Franţa ocupată în data de 10 august 1944. Sursa acestui raport a fost un agent care a participat la întâlnire şi care „a lucrat pentru francezi pe problemele germane încă din 1916”.

Jeffrey Bale, un expert în reţelele naziste clandestine de la Universitatea din Columbia, spune că istoricii au îndoieli dacă o astfel de întâlnire ar fi, avut loc pentru că ea s-a întâmplat la o lună după atentatul asupra lui Adolf Hitler, atentat ce a dus la izbucnirea discuţiilor asupra unei posibile înfrângeri militare a Germaniei. Bale spune că întâlnirea de la Casa Roşie este menţionată de către vânătorul de nazişti Simon Wiesenthal în cartea sa „Criminalii printre noi”, publicată în 1967, şi în cartea unui comunist francez, Victor Alexandrov, „Mafia SS” (1978).

O analiză a Departamentului Trezoreriei Americane din 1946 dezvăluie faptul că germanii au transferat 500 milioane de dolari în afara ţării înainte de sfârşitul războiului în ţări precum Spania, Elveţia, Liechtenstein, Portugalia, Argentina şi Turcia, unde au fost folosiţi să cumpere sute de companii. „Îndată ce partidul (nazist) devine destul de puternic să-şi restabilească controlul asupra Germaniei, industriaşii vor fi plătiţi pentru eforturile şi cooperarea lor prin concesiuni şi comenzi”, spunea acest document secret, întâlnirea a fost prezidată de un anume dr. Scheid, descris că fiind un general SS şi directorul Companiei Hermsdorff & Schönburg. Au participat la această întâlnire reprezentanţii a şapte companii germane, printre care Krupp, Roehling, Messerschmidt şi Volkswagenwerk şi oficiali ai Ministerului Armamentului şi Marinei.

Industriaşii făceau parte din companii cu mari interese în Franţa, iar dr. Scheid este citat ca zicând

despre bătălia pentru Franţa cum că a fost pierdută şi „de acum înainte industria trebuie să realizeze faptul că războiul nu mai poate fi câştigat şi trebuie să se facă paşi în pregătirea campaniei comerciale postbelice”.

El a spus că industria trebuie să-şi facă contacte şi alianţe cu firme străine şi să pună bazele pentru a împrumuta sume considerabile în ţări străine. El a pomenit de compania Krupp care împărţea brevete cu companii americane, astfel încât acestea din urmă vor trebui să lucreze cu Krupp. Un reprezentant al ministrului armamentului a luat prezidiul unei a doua întâlniri, mai mici, cu dr. Scheid şi reprezentanţii lui Krupp şi Roehling, rămrp li s-a «pus că râhoii il a înst pierdut, dar că va continua până când unitatea Germaniei ar fi fost garantată. Acesta a mai spus că trebuie să se pregătească să finanţeze partidul nazist când va intra în umbră.

Raportul secret adăuga că întâlnirea a semnalat o nouă politică nazistă în care industriaşii, cu ajutorul guvernului, vor exporta cât mai mult posibil din capitalul lor. Sybil Milton, istoric principal la Muzeul Holocaustului din Washington, spune că de multă vreme se ştia că naziştii plănuiau să facă ceva după război şi că importanţa documentului este legată de posibilitatea de a îndruma cercetătorii într-o direcţie în care ar putea să afle ceea ce s-a făcut. Cercetătorii, mult înaintea apariţiei acestui document, erau deja pe urmele lăsate de naziştii fugari. Aceste urme i-au condus peste tot în lume, în SUA, America de Sud şi în Antarctica. Guvernul american era foarte conştient că un mare grup de nazişti s-a stabilit în Antarctica.

Întreaga idee a Operaţiunii Highjump a fost să taie din rădăcină această ultimă redută a elitei naziste, dar Statele Unite nu ştiau că naziştii nu erau în totalitate neajutoraţi şi aveau la dispoziţia lor tehnologia care le-a

permis să se apere de atacurile forţelor americane.

Ray Palmer, într-un editorial din „Search Magazine”, scria că documentele secrete naziste capturate de forţele aliate dezvăluiau faptul că mediumuri în slujba societăţii Vrii stabiliseră contactul cu fiinţe foarte evoluate care trăiau în interiorul Pământului. Aceşti oameni din interiorul Pământului le revelaseră faptul că în regiunile polare sudice exista o intrare secretă subterană care ducea la marile lor oraşe. Palmer continuă, spunând că surse din Argentina au confirmat această revelaţie şi că tehnologia discurilor zburătoare germane a fost puternic îmbunătăţită cu ajutorul rasei ce trăia în interiorul Pământului. Iniţial, flugkreisel-urile se bazau pe jeturi pentru propulsie, iar acum se asemănau mult mai mult cu primele Jenseitsflugmaschine a căror producţie fuseseră oprită înainte de război, din cauză că tehnologia lor era complet necunoscută şi extraterestră.

Cu aceste noi dezvoltări, baza de la Neu Schwabenland a prins Operaţiunea Highjump pe picior total greşit. Sursele de informaţie diferă în ceea ce priveşte rezultatul operaţiunii. Unii spun că Highjump a suferit pierderi dezastruoase atât în ceea ce priveşte echipamentul, cât şi personalul. Dar dacă ne întoarcem şi privim mai îndeaproape cartea „Jurnalul pierdut al amiralului Byrd”, avem câteva indicii despre ceea ce s-a întâmplat într-adevăr.

Misterioasa întâlnire

A AMIRALULUI BYRD

În „Jurnalul pierdut al amiralului Byrd”, acesta pare să zboare deasupra Polului Nord în 1947, când, de fapt, el era în Antarctica în acea vreme, supervizând Operaţiunea Highjump. S-a presupus că povestea călătoriei lui Byrd la Polul Nord în 1947 este ori o greşeală bazată pe zborul său de mai dinainte din 1927, ori o cumplită păcăleală. Dar

analizând anumite detalii ale cărţii menţionate mai sus, se pare că aceasta chiar revelează o întâlnire neaşteptată a lui Byrd cu discurile zburătoare naziste deasupra bazei lor secrete din Antarctica; o întâlnire care ar fi trebuit să rămână ultrasecretă. Echipajele lui Byrd care se aflau la bordul aparatelor de zbor R4-D au fost echipate cu cameră de luat vederi şi fiecare avion utiliza un magnetometru pentru a cartografia şi înregistra informaţii legate de câmpurile magnetice.

Magnetometrele au arătat anomalii în magnetismul Pământului, adică ele arătau spaţiile goale de sub suprafaţa gheţii sau pământului, într-unul din ultimele zboruri de cartografiere făcute în incursiunea celor şase avioane, fiecare având rute prestabilite pentru a filma şi măsura cu magnetometrele, avionul amiralului Byrd s-a întors cu trei ore mai târziu decât era stabilit. S-a spus că avionul pierduse un motor şi a trebuit să se întoarcă „şchiopătând" la bază.

La puţin timp după aceasta, Operaţiunea Highjump a fost terminată prematur şi expediţia a părăsit rapid zona. Acesta, probabil, este evenimentul despre care se vorbeşte în Jurnalul pierdut al amiralului Byrd, înlocuiţi doar Polul Nord cu Polul Sud şi o să vă apară imaginea amiralului Byrd aflat într-o misiune de fotografiere încercând să dobândească informaţii strategice despre baza nazistă Neu Schwabenland.

În timpul acestei misiuni secrete, avionul lui Byrd a fost interceptat de două farfurii zburătoare şi forţat să aterizeze, în carte, la punctul ce menţionează cele 1.130 de ore de zbor se spune: „Ţinutul de dedesubt este mai normal şi mai nivelat (dacă pot să folosesc un astfel de cuvânt), în faţă zărim ceea ce pare a fi un oraş!!! E imposibil! Avionul pare uşor şi pluteşte ciudat de lin. Instrumentele de bord nu răspund la comenzi!

Dumnezeule!!! La dreapta noastră, lângă aripă este un ciudat aparat de zbor… Ei zboară rapid lângă noi. Are formă de disc. S-a apropiat destul de mult de noi şi putem vedea înscrisul de pe el… e un fel de svastică!!! Totul este fantastic. Unde suntem? Ce s-a întâmplat? Mă reped din nou la instrumentele de control… tot nu răspund! Suntem prinşi în ghearele unui cerc vicios”.

Byrd notează faptul că putea să vadă svastica pe discurile zburătoare. Acesta este un punct semnificativ, luând în considerare faptul că Byrd era în Antarctica în căutarea bazei naziste ascunse. Piloţii înalţi şi blonzi ai discurilor zburătoare i-au vorbit lui Byrd cu un accent ce ar putea să fie descris ca fiind nordic sau german şi ei numeau discurile lor „Flügelrads”, care înseamnă în germană (Roţi cu Aripi).

În carte, Byrd este dus în audienţă la „stăpânul”, unde i se spune că civilizaţia din interiorul Pământului a supravegheat îndeaproape lumea de la suprafaţă cu un interes crescând mai ales după exploziile atomice din Japonia.

În cele din urmă, în momentul în care Byrd şi radiotransmisionistul său sunt lăsaţi să plece, gazda lor îi salută spunându-le „Auf wiedersehn”.

Un salut de rămas bun la care cu greu se poate aştepta cineva să vină din partea unei civilizaţii subterane extrem de avansate şi care a stat la distanţă de lumea primitivă de la suprafaţă, dar este un „rămas bun” normal pentru un grup secret de nazişti care intenţionează să lase restul lumii cu impresia că cel de-al Treilea Reich a fost înfrânt, dar cel de-al Patrulea Reich este gata şi capabil să se apere de orice atac. Cât despre restul poveştii, văile înverzite, mamuţii, toate acestea pot foarte bine să fie momeli sau dezinformări care să permită întâmplării să ajungă la marele public puţin câte puţin de-a lungul

timpului sau poate să fie şi acestea adevărate.

Germanii au o bază secretă în Antarctica realizată cu ajutorul locuitorilor din interiorul Pământului, care vin şi pleacă printr-o imensă gaură localizată undeva pe continentul îngheţat. Oricare ar fi cazul, amiralul Byrd a avut un fel de experienţă cutremurătoare, care l-a determinat să-şi retragă forţele mai devreme decât era plănuit şi să facă declaraţii presei cum că regiunile polare erau într-un fel sau altul periculoase pentru restul planetei.

Când Byrd s-a întors în Statele Unite, el a fost internat în spital şi nu: s-a mai permis să ţină conferinţe de presă. „Jurnalul pierdut al amiralului Byrd" şi alte surse stipulează că Guvernul Statelor Unite l-a avertizat pe Byrd în privinţa declaraţiilor despre ceea ce i s-a întâmplat într-adevăr în Antarctica. Câteva luni mai târziu, începând din iunie 1947, Statele Unite şi-au văzut cerul invadat de aparate de zbor necunoscute. Aceste maşinării au fost numite de către presă farfurii zburătoare şi s-au născut imediat speculaţii asupra ideii că planeta era vizitată de fiinţe ce veneau din spaţiul cosmic.

Mai ciudat decât toate acestea, în iulie 1947, ceva s-a prăbuşit în deşertul din apropierea oraşului Roswell, New Mexico. La acea vreme, forţele aeriene de la Roswell găzduiau unitatea de bombardiere 509, care era singura unitate aeriană nucleară din lume. Se poate să fi fost naziştii din baza lor secretă din Antarctica care să semnaleze lumii că sunt în stare să zboare fără oprelişte prin spaţiul aerian al celei mai puternice ţări din lume şi nimeni nu poate să facă nimic pentru a-i împiedica să o facă?

Chiar dacă presa civilă se gândea că „invazia" de OZN-uri poate să aparţină extratereştrilor din spaţiul cosmic, oficialii de la Pentagon se temeau mai mult că

aceste discuri zburătoare aveau mai degrabă origine terestră. Nu doar se temeau că rapoartele amiralului Byrd despre o forţă superioară din Antarctica puteau să fie corecte, ci mai mult, erau înspăimântaţi de posibilitatea ca Uniunea Sovietică să fi intrat în posesia tehnologiei discurilor naziste capturate.

Aceasta a fost o adevărată spaimă, mai ales că forţele aliate nu doar reuşiseră să pună mâna pe oameni de ştiinţă nazişti care au lucrat la discurile zburătoare, dar au reuşit să captureze cel puţin una sau mai multe discuri zburătoare naziste… îmbunătăţite. Aceste discuri au fost cercetate cu mare atenţie şi desfăcute bucată cu bucată de savanţi ultraspecializaţi care lucrau pentru Statele Unite, beneficiind de ajutorul savanţilor germani care fuseseră aduşi pe teritoriul american prin intermediul operaţiunii secrete Paperclip.

Pentagonul era foarte conştient de faptul că aparatul de zbor A-7 al lui Richard Miethe fusese capturat de ruşi la sfârşitul războiului, dar, din fericire, Herr Miethe reuşise cumva să scape din mâinile armatei sovietice şi să se stabilească în Statele Unite. Cu ajutorul guvernului, el a fost angajat de compania canadiană A.V. Roe, sediul proiectării farfuriei zburătoare AVRO CAR, proiectare ce se făcea sub programul umbrelă al forţelor aeriene ce purta numele de „Gândacul argintiu”.

Dar chiar şi fără ajutorul lui Miethe, armata americană era îngrijorată că sovieticii au fost capabili să construiască propriile lor discuri zburătoare secrete şi că acum le utilizau pentru a survola zone sensibile militarizate. Această teamă a fost întrucâtva diminuată datorită prăbuşirii OZN-ului în 1947 în apropierea oraşului Roswell şi în 1948 în apropierea oraşului Aztec, New Mexico. Opinia generală era că în interiorul acestor ozn-uri prăbuşite au fost găsite corpurile unor fiinţe extraterestre.

Oricum, aceasta pare să fie o dezinformare de acoperire recentă a faptului că aceste OZN-uri nu erau pilotate de micuţii oameni gri veniţi din spaţiul cosmic şi nici de comuniştii sovietici, ci dimpotrivă, aceşti piloţi fuseseră identificaţi ca fiind foşti piloţi ai aviaţiei naziste, care fuseseră daţi dispăruţi la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Statele Unite se confruntau acum cu o dilemă îngrijorătoare. Amiralul Byrd s-a întors din Operaţiunea Highjump cu povestea sa despre baza nazistă secretă localizată în Antarctica, îşi informase superiorii că această bază s-ar putea să primească ajutor din partea unei rase necunoscute ce îşi avea originea în interiorul Pământului gol.

Autorităţile de la Pentagon puteau să se împace cu faptul că unii nazişti au reuşit să evadeze la Polul Sud, dar ideea că ei ar putea să aibă aparatele de zbor sub formă de disc şi să fie ajutaţi de creaturi din interiorul Pământului era ceva ce generalii nu puteau să accepte. I s-a ordonat amiralului Byrd să nu mai vorbească despre întâlnirea sa şi a fost avertizat că îşi periclita cariera militară dacă încălca aceste ordine. Aceasta este ideea ce a fost sugerată şi de regretatul cel Philip J. Corso în cartea sa „Ziua de după Roswell”.

„Mai rău, faptul că aceste aparate şi alte farfurii zburătoare au supravegheat instalaţiile noastre de apărare şi că puneau în evidenţă o tehnologie ce fusese pusă la punct de către nazişti au determinat armata să presupună că aceste farfurii zburătoare aveau intenţii ostile şi că interveniseră în evenimenţialitatea civilizaţiei umane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial”.

„Cel puţin Twining sugerase că aceste aparate sub formă de disc se asemănau atât de tare cu «aripile germane Horten» pe care piloţii noştri le văzuseră la

sfârşitul războiului, încât a trebuit să presupună că germanii dăduseră peste ceva despre care noi nu aveam nicio idee”. Discuţia sa cu Wernher von Braun şi Willy Ley, purtată la Alamogordo în zilele de după prăbuşire, a confirmat acestea. Ei nu au vrut să fie luaţi drept nebuni, dar ştiau în adâncurile minţii lor că era mult mai mult ceea ce germanii reuşiseră să pună la punct. Din 1947 încoace, cerul planetei Pământ a fost parcă umplut cu farfurii zburătoare misterioase. A fost chiar o invazie în aer în 19 şi 26 iulie 1952 deasupra Washingtonului, însă „acoperită” de oficialii vremii. Planând deasupra Casei Albe, Capitoliului şi clădirii Pentagonului, obiectele zburătoare necunoscute (OZN) păreau să sfideze armata Statelor Unite.

Aeroportul Naţional de la Washington şi Baza Aeriană Andrew au prins pe monitoarele radarelor lor o serie de OZN-uri ce zburau la aproape 100 de mile/h, dar care aveau posibilitatea să accelereze până la incredibila viteză de 7.200 mile/h. Baza Aeriană Andrews a anunţat Comandamentul Apărării Forţelor Aeriene. Două avioane de luptă pe timp de noapte F-94 au primit ordinul de decolare, dar anumite reparaţii ce erau necesare au blocat misiunea pentru două ore.

Când au ajuns totuşi în aer, misterioasele obiecte plecaseră. Avioanele de luptă s-au întors „acasă”, dar curând obiectele zburătoare neidentificate au apărut din nou pe ecranele radarelor. Pentru câteva ore, piloţii au vânat ţintele mişcătoare, însă fără niciun succes. Au fost capabili să vadă ozn-urile, însă luminile acestora îi orbeau pe măsură ce se apropiau de ele.

Comunicarea cu radarele de la sol era păstrată încontinuu, dar când piloţii n-au mai văzut ozn-urile, acestea au dispărut şi de pe radare. ozn-urile au fost văzute, separat, şi de echipajele unui B-29 şi ale altor

zboruri comerciale. După o săptămână de linişte, OZN-urile au reapărut în ziua de 26 iulie. După ce mulţi operatori radar au confirmat obiectele pe cer, avioanele F-94 au început din nou căutarea enigmaticelor lumini deasupra Washingtonului. Rezultatul a fost acelaşi ca şi în urmă cu o săptămână. Au putut să vadă luminile, dar când se apropiau, acestea dispăreau.

După zborurile lor fără succes, avioanele s-au întors la bază doar ca să audă că obiectele erau din nou prezente pe ecranele radarelor. Unul dintre piloţi şi-a manifestat frica şi frustrarea, comunicând la bază: „Mi-au înconjurat avionul, ce trebuie să fac?”. Aceste fenomene au dat naştere unei conferinţe de presă a Forţelor

Aeriene în 29 iulie, ţinută de grai, mr. John A. Samford. Explicaţia oficială a fost cea a unor schimbări de temperatură care se presupune că au provocat lumini de la sol să iasă prin nor, dând impresia de aparate de zbor iluminate pe cer. Această explicaţie a stârnit zâmbetele OZN iştilor care ştiau că nu s-a explicat deloc ceea ce fusese văzut de piloţi şi operatorii de arme. Chiar şi Proiectul Bluebook n-a acceptat explicaţia schimbărilor de temperatură şi a categorisit fenomenele de deasupra Washingtonului mai târziu ca fiind necunoscute. Fenomenele de deasupra Washingtonului constituie un caz solid pentru activitatea OZN-urilor. Literalmente, sute de martori oculari au văzut obiectele şi le-au fotografiat. Mulţi dintre aceştia sunt membri ai forţelor aeriene, astfel fiind de încredere.

Cei mai mulţi au comentat în privinţa fenomenelor, iar unul dintre ei, să harrison, a spus: „Am văzut luminile deplasându-se spre nord-est. Aceste lumini nu aveau caracteristicile unor stele căzătoare. Nu lăsau urme şi se părea că se sting mai degrabă decât să dispară. Călătoreau mai repede decât orice stele căzătoare pe care le-am văzut

vreodată”. Acest eveniment a fost un punct nodal pentru Guvernul Statelor Unite pentru a lua act de ameninţarea OZN-urilor naziste. S-a sugerat că în acele vremuri au existat comunicări şi contacte diplomatice între Statele Unite şi Baza 211, pe măsură ce locaţia din Antarctica a devenit cunoscută. Oricum, constantele zboruri deasupra teritoriului Statelor Unite au fost considerate inacceptabile de către guvern şi trebuia să se ia o decizie finală în ceea ce privea această problemă.

Conform cărţii „Reich-ul Soarelui Negru”, scrisă de Joseph P. Farrell, amiralul Byrd şi Statele Unite s-au întors în Antarctica, de data aceasta cu o forţă nucleară, încă o dată, s-a anunţat în presă că această acţiune se făcea cu un efort de cooperare internaţională sub numele de „Anul geofizic internaţional 1957 – 1958”. Utilizarea forţei armate, inclusiv de arme atomice, a fost acoperită de povestea că Statele Unite şi URSS, într-un rar moment de cooperare nucleară aflat la vârful Războiului Rece, erau interesate să vadă cât de mult din acest continent putea să fie recuperat prin încălzirea lui cu explozii nucleare. Aşa că era necesar să facă să explodeze câteva mici dispozitive nucleare deasupra continentului pentru a-l încălzi şi a topi gheaţa.

Trei bombe nucleare au fost detonate deasupra Bazei 211, una în 27 august 1958, alta în 30 august 1958 şi a treia în 6 septembrie 1958. S-a crezut că suflul bombelor trebuia să distrugă echipamentul electronic german cu ajutorul pulsului electromagnetic ce are loc în timpul unei detonări nucleare.

MISTERUL CONTINUĂ

Ce s-a întâmplat la baza nazistă 211? Există foarte puţină informaţie pentru aceasta care să confirme sau să nege continuitatea. Datorită detonărilor atomice cuprinse în expediţia anului geofizic internaţional 1958, presupusa

bază germană din Antarctica se pierde din atenţia marelui public. Probabil că germanii încet, încet au evacuat Baza 211 în perioada dintre expediţia lui Byrd din 1947 şi momentul loviturii de graţie, plecând înspre o climă mai favorabilă în America de Sud. Există poveşti care sugerează că germanii s-au mutat complet în subteran prin intermediul deschiderii de la Polul Sud până în interiorul Pământului.

În cartea sa, Adolf Hitler şi secretele Sfintei Suliţi", Howard A. Buechner detaliază cum Suliţa Sfântă a lui Iisus a fost dusă în secret la Baza 211 în 1945. Se ştie foarte bine că Hitler şi miezul SS-ului aveau un mare interes şi încredere în partea ocultă şi au făcut orice efort pentru a aduna atât informaţie, cât şi artefacte care aveau o semnificaţie mistică.

SS-ul a cercetat foarte adânc pe unde a putut după informaţii care i-ar fi putut duce către oraşul Agharta, universul mistic al fiinţelor iluminate care trăiesc în interiorul Pământului gol. Baza 2 lla fost stabilită în Antarctica pentru că se presupunea a fi cel mai apropiat punct de la suprafaţă de secreta intrare în Agharta.

În 1979, o expediţie în Antarctica a fost făcută la Baza 211 pentru a recupera Sfânta Suliţă. Jerry E. Smith, în articolul său „Secretul final al Sfintei Suliţi", spune că expediţia a localizat şi a dat la o parte plăci de oţel puse deasupra intrării în locul în care suliţa era ascunsă şi a găsit un tunel armat cu oţel ce ducea în munte.

Citând din jurnalul expediţiei, aflăm: „Luminile noastre pătrundeau prin tunel, ce se deschidea aproape 10 metri înaintea noastră. Când am ajuns la capătul acestuia, ne-am găsit în faţa unei enorme peşteri. Părea să fie caldă. Pe măsură ce căutam prin peşteră la lumina lanternelor noastre, am văzut stâlpi de gheaţă având forme ciudate şi groteşti. Am înaintat în peşteră aproape 300 de metri. Aici

aceasta a devenit mai mică, făcând o întoarcere către dreapta şi terminându-se într-o cameră ce avea 80 de metri în lungime şi 10 metri în înălţime.

Aici sunt ascunse comorile Reich-ului, înăuntru se află un mic obelisc de aproape un metru înălţime care marchează locul. Pe el este o inscripţie ce spune: „Sunt într-adevăr mult mai multe lucruri în ceruri şi în pământ decât poate să viseze vreodată omul" (dincolo de acest punct este Agharta) Haushofer, 1943". În de acum părăsită bază, expediţia găseşte Suliţa Sfântă şi o aduce înapoi în Germania.

În orice caz, motivul pentru care această poveste este repetată în cartea aceasta stă în faptul că, în 1979, baza nazistă secretă era abandonată. Luând în considerare faptul că OZN-urile nu au dispărut în 1958, este ilogic să credem că cel de-al Patrulea Reich se ascunde, în continuare, pe undeva, dar OZN-urile lui îşi continuă zborurile pe cerul planetei pe cont propriu.

Înseamnă asta oare că toate OZN-urile sunt de origine nazistă? Bineînţeles că nu; fenomenul OZN pare să aibă mai multe tipologii, toate asemănându-se în mod superficial. OZN-urile pot să fie nave interplanetare sau maşini ale timpului, interdimensionale, paranormale sau din Pământul gol, sau toate de deasupra acestuia. Discurile zburătoare naziste sunt doar o posibilă explicaţie pentru OZN-uri. Poate că există un motiv legat de aerodinamică pentru care aparatele sub formă de disc predomină în fenomenele OZN. Aceasta poate să explice de ce OZN-urile vin din diferite surse, iar discurile zburătoare sunt cele mai potrivite pentru tehnologia utilizată fie ea antigravitaţională sau altfel. Forma aparatului de zbor este cheia, nu originea.

Povestea presupusei aventuri a lui Byrd în Pământul gol este controversată şi ciudată. Scepticii ar vrea să o

anuleze complet din cauza întregului concept de Pământ gol care flutură în faţa teoriilor geologice acceptate. Preopinenţii văd povestea lui Byrd ca pe o dovadă clară a realităţii lumii interioare pământeşti.

Adevărul, mai mult ca sigur, se află undeva între. Partea ocultă a SS-ului, cu siguranţă, crede în Pământul gol. Acesta cu ajutorul societăţilor Thule şi Vrii au efectuat numeroase expediţii în locuri precum Tibet pentru a încerca să găsească informaţie sau cum să descopere mai uşor tunelurile către lumea interioară sau chiar cum să se apropie de deschiderile polare pentru a ocoli anomaliile gravitaţionale care de obicei.

protejează intrările din lumea de sub pământ de către oamenii de la suprafaţă.

Aceasta poate să fie cauza pentru care naziştii au ales Antarctica pentru a-şi stabili baza lor secretă 211. Pentru că ei au fost sfătuiţi să facă aşa de către o rasă subterană care le vorbea prin intermediul mediumurilor societăţii Vrii. Cu ajutorul acestei rase din interiorul Pământului, germanii au fost capabili să construiască discurile lor zburătoare şi să pună deoparte rachetele şi jeturile lor primitive, utilizate prima oară pentru a zbura, şi să utilizeze o formă de propulsie antigravitaţională ce era cu mult înaintea ştiinţei zilelor acelora.

Rămâne chestiunea dacă Baza 211 din Antarctica este încă activă. Nu există încă nicio dovadă concludentă că naziştii încă locuiesc în Antarctica. Jerry Smith subliniază faptul că scriitorul Wilhelm Landig, sub formă de roman, descrie bazele postbelice secrete germane din Antarctica, din Anzi, precum şi o bază secretă în apropierea Polului Nord. Landig, se ştie acum, a fost un om din interiorul celui de-al Treilea Reich şi membru al Waffen SS. în acel timp era responsabil cu securitatea dezvoltării discurilor zburătoare germane.

Fiecare dintre cărţile lui Landig avea ca subtitlu „Un roman plin de realităţi”, fiind o cale uşoară să evite procesele legale postbelice. Prin intermediul descrierilor furnizate de Landig şi alte documente, aflăm că germanii nu doar că aveau o bază în Antarctica, ci încă una în Anzii chilieni. Landig pretinde că, după Operaţiunea Highjump, forţele germane au început să abandoneze Baza 211. La momentul întoarcerii lui Byrd în 1958, Baza 2 lla fost abandonată în favoarea bazei din Anzii chilieni.

Chiar mai interesant este faptul că vorbeşte despre o altă bază secretă localizată în Groenlanda. Scriitori precum dr. Milos Jesensky şi Robert Lesniakiewicz văd originea farfuriilor zburătoare de deasupra Statelor Unite din anii ’50 ca venind din uitatul complex german numit Beaver Dam, din Groenlanda de Est.

Conform acestor scriitori, această bază nu s-a predat odată cu căderea Germaniei, ci a continuat să funcţioneze. De aici farfuriile zburătoare au plecat către Statele Unite, având misiuni de spionaj, în special către bazele nucleare din New Mexico. Mai mult, cineva se întreabă dacă această bază a fost adevărata origine a rachetelor fantomă xză-n un PQpnrin-cp ratrp cijrj Hpaonnro de nord-vest, imediat după război. Statutul acestei baze este necunoscut până în zilele noastre.

Suntem lăsaţi în faţa unui evantai de poveşti controversate despre bazele naziste secrete, farfurii zburătoare şi pătrunderi ale amiralului Byrd în interiorul Pământului. Este mai bine să concluzionăm că ceva extraordinar i s-a întâmplat lui Byrd în 1947. Dar rămân întrebările: „Într-adevăr a intrat Byrd în interiorul Pământului prin deschiderea de la Poli? într-adevăr a întâlnit acolo discuri zburătoare pilotate de locuitorii Pământului gol care au supravegheat lumea de la suprafaţă, ce îşi mărea autodistrugerea?

Este această poveste ce prezintă în parte fapte reale, de fapt, o poveste cu scopul dezinformării pentru a masca faptul că amiralul Byrd a fost în Antarctica în 1947, participând la o operaţiune de căutare şi distrugere a bazei naziste secrete? Aspectele legate de teoria Pământului gol ale acestei poveşti s-ar putea să fie adevărate. E posibil ca Byrd să fi fost capturat de discurile zburătoare pilotate de germani. E posibil ca Byrd să fi fost chiar dus în oraşul din subteran, în care locuiau atât germani din lumea de la suprafaţă, cât şi fiinţe din interiorul Pământului. Oricare ar fi adevărul, această poveste ne lasă cu o mulţime de întrebări neelucidate. Aceste întrebări pot să primească un răspuns doar din partea acelor care sunt în stare să facă cercetări serioase, să meargă pe urme şi să nu le fie frică de ridicolul şi scepticismul care, cu siguranţă, îi vor urma.

CAPITOLUL VII

BROOKS AGNEW – SAVANT ÎN CĂUTAREA REALITĂŢII PĂMÂNTULUI GOL

Brooks Agnew este diplomat în economie şi inginer de mai mult de 17 ani în cercetarea de teren în cadrul Earth Tomography. Are, de asemenea, 15 ani de experienţă în care a creat mai mult de 500 milioane de dolari prin îmbunătăţirea numeroaselor industrii.

Brevetele sale au revoluţionat aplicaţiile fotopolimerilor, ale imaginii digitale şi procesele de manufacturam ultrarapide, creând, astfel, mai mult de 5.000 de locuri de muncă. Tehnologia sa este utilizată de cel puţin două planete pentru a explora apa şi alţi compuşi. Crescut la Pasadena, California, dr. Agnew a petrecut cea mai mare parte a tinereţii sale bântuind prin Calâech şi lucrând în cadrul laboratoarelor Jet Propulsion. S-a înrolat în forţele aeriene în 1973, unde a devenit inginer electronist. După ce a fost lăsat la vatră, a început studii la Brigham Young, Western Kentuky şi la Universitatea

Tehnică din Tennessee. Dr. Agnew este diplomat în chimie, în statistică şi fizică, în calitate de om de ştiinţă în economie, a produs mii de articole tehnice şi numeroase brevete. A apărut în documentarul despre HAARP, „Găuri în cer", regizat de Wendy Robbins, câştigător al Premiului EMI. Recent a fost coautor la două best-seU-uri. Arca milioanelor de ani". Dr. Agnew a atras recent atenţia presei din cauza expediţiei sale planificate la Polul Nord – Expediţia în interiorul Pământului, în încercarea de a descoperi deschiderea de la Polul Nord către interiorul Pământului. Fizicianul din Kentucky speră să se îmbarce pe spărgătorul de gheaţă Yamal din Portul Murmansk şi să navigheze în Marea Polară până dincolo de insulele canadiene arctice.

Dr. Agnew este ultimul într-o lungă linie de oameni care au studiat teoria ce spune că fiinţe umane trăiesc pe suprafaţa interioară a planetei noastre ce este conectată prin intermediul a două deschideri nedescoperite din apropierea Polului Nord şi Polului Sud cu suprafaţa exterioară.

În orice caz, ideea originală de a pune la punct o căutare pentru găsirea deschiderii polare îi aparţine regretatului Steve Currey. Currey îşi câştiga pâinea de zi cu zi prin organizarea de călătorii pe cele mai sălbatice râuri ale lumii. Ştia cum să puncteze destinaţii exotice şi să recruteze aşa-zişi exploratori în călătorii pe care le faci odată-n viaţă. Currey a punctat într-un fel portalul (intrarea) arctic la 84, 4° Nord şi 41° Est. Aproape 400 de kilometri distanţă nord-vest de insulele Ellesmere. Expediţia aceasta a fost programată pentru vara lui 2006, fiecare loc având preţul de 20.000 de dolari.

Când Currey a murit subit de cancer la creier, s-a crezut că expediţia va trebui să fie anulată, dar, din fericire, a intrat în joc dr. Agnew. Călătoria a fost amânată

până în 2008. Cu toate că el a insistat asupra faptului că scopul călătoriei este eminamente ştiinţific, a mai spus că ea va include şi câţiva experţi în meditaţie, mitologie, ozenistică, precum şi o echipă de cineaşti de documentare.

Oricum, dr. Agnew nu se lasă atins de o astfel de critică, promiţând o mare aventură polară indiferent de rezultate. Dacă intrarea polară nu este acolo unde se presupune, călătoria „va avea ca rezultat un extraordinar documentar", promite el. „Dar dacă vom găsi totuşi ceva, aceasta va fi cea mai mare descoperire geologică din întreaga istorie a lumii".

Dr. Agnew spune că mare parte din zona arctică a planetei Pământ nu a fost niciodată văzută sau analizată la modul serios de către oameni. Utilizând vârfuri de lance ale ştiinţei precum scanare prin sonar, giroscoape de urmărire cu circumferinţă globală şi senzori geomagnetici, echipa lui se aşteaptă să măsoare mai precis scoarţa terestră şi proprietăţile fizice ale oceanului, pentru a dezvălui amănunte fără precedent despre planeta noastră. Date despre chimia apei de mare, catalogarea vieţii marine şi chiar măsurători magnetice vor fi colectate în timpul expediţiei de 13 zile pentru a vedea dacă găsim o dovadă de netăgăduit care să susţină ipoteza Pământului gol. Acum niciun experiment de acest gen nu este complet fără celelalte componente ale sale, cerute vehement de milioane de clarvăzători paranormali. Acesta este un aspect multidimensional al subiectului în discuţie. Mulţi cred că este un gol în interiorul Pământului, dar acesta este în cea de-a IV-a sau chiar a V-a dimensiune. Aceste dimensiuni pot cere observatorului un nivel de vibraţie mai înalt decât imensul ocean de oameni „care cred văzând şi care ne obturează autostrăzile cunoaşterii".

Vor fi, de asemenea, efecte ale observaţiilor, reieşite însăşi din măsurătorile acestea, niciodată văzute înainte.

Ceva sau cineva ar putea să fie deranjat de acest proces. Cu alte cuvinte, dacă sonarele de scanare trimit un puls dincolo de linia de 200 de picioare, vreo „navă” oprită pe platoul de 4.200 de metri adâncime în ocean poate că va trebui să se mute de acolo. Pe lângă faptul că se cartografiază cu ajutorul softwarelui sonarului, mişcarea oricărei „nave” va fi surprinsă pe film.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI ÎMPREUNĂ CU BROOKS AGNEW

REP.: Care sunt educaţia şi profesia dumneavoastră?

B.A.: Am fost un fel de student permanent din 1970 până în 2000, când mi-am încheiat doctoratul. Am început să lucrez ca asistent de laborator la Institutul de Cercetare a Creierului de la UCLA în timp ce fratele meu lucra la doctoratul său. Am fost implicat în cercetarea ştiinţifică şi inginerie de atunci încoace. Mi-am luat diploma la Universitatea Tehnică din Tennessee în chimie. Am lucrat pentru a-mi întreţine familia şi mi-am luat masteratul şi doctoratul în cadrul unor programe online.

Principalul meu interes a fost în sistemele de fabricaţie. Am lucrat pentru aproape fiecare producător de autovehicule din Statele Unite, precum şi pentru numeroşi furnizori din industrie. Am certificat de inginer cu „centură neagră” în sistemul de calitate 6 Sigma.

Sunt coautor la o carte despre creaţia Pământului în 2005, numită „Arca milioanelor de ani”, care a devenit rapid un best-seller naţional. Am început să dau interviuri la radio şi repede după aceea mi s-a cerut să realizez propriul meu program radio. Am fondat Radio X2 în anul 2005 şi am crescut de atunci până în prezent acest hobby minunat la reţeaua radio BBS.

REP.: Cum de aţi devenit interesat de teoria PĂMÂNTULUI GOL?

B.A.: M-am alăturat expediţiei Pământului gol ca

membru al echipei ce trebuia să construiască un giroscop şi să ajute cu analiza probelor de apă. Am fost fericit să fac parte din această echipă. Steven Currey a murit în mod tragic şi neaşteptat în vara lui 2006 şi am fost ales să fiu liderul de proiect. Echipa noastră a încercat să găsească cea mai bună cale să adune fonduri în valoare de 2 milioane de dolari pentru expediţie şi ne-am dat seama că cel mai bine ar fi să facem un film documentar. Nu am vrut să facem din acest film scopul nostru principal, dar ne-am dat seama că lumea

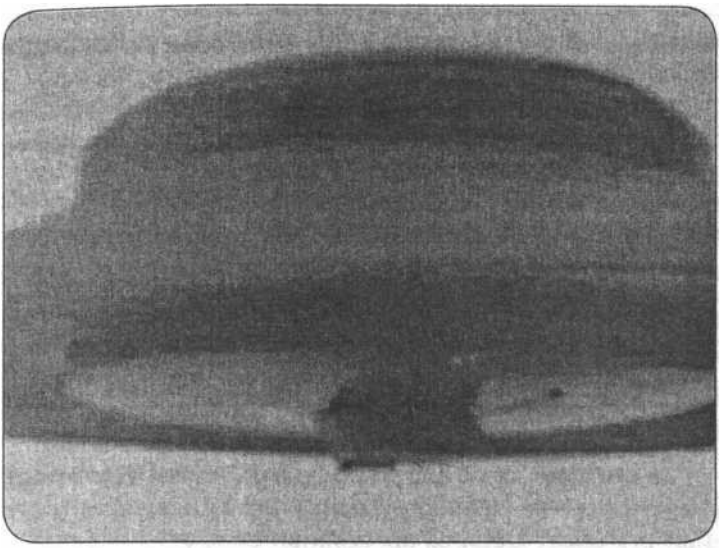

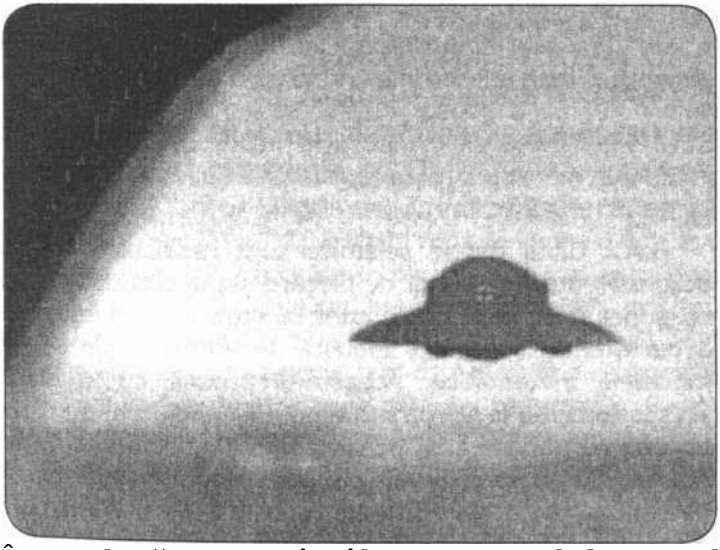

Într-adevăr a întâlnit amiralul Byrd discuri

zburătoare naziste în timpul Operaţiunii Highiump din 1947?

ar putea să înţeleagă mult mai bine ceea ce se întâmplă acolo prin intermediul unui film. Am calculat că cineva cu „spate financiar" ar putea să vadă proiectul acesta la aceeaşi valoare precum o facem noi. Până acum, totul a mers bine.

REP: EXISTĂ O ISTORIE LUNGĂ A IDEII CĂ PĂMÂNTUL POATE SĂ FIE GOL. DAR EXISTĂ VREO ŞTIINŢĂ MODERNĂ CARE AR PUTEA SĂ SUGEREZE REALITATEA ACESTEI IDEI?

B.A.: Istoria Pământului gol este cu siguranţă fascinantă şi atrăgătoare, dar până acum, recent, îi lipseau date ştiinţifice, credibile care să o susţină. Fotografii ale Pământului din satelit au permis apariţia unor întrebări serioase, astfel că au putut lua naştere ipoteze despre structura planetei.

În principal, două lucruri au apărut. Primul este fotografia aurorei boreale deasupra fiecărui Pol în acelaşi timp. Acest fapt a aruncat ideea că acest fenomen special era cauzat de vântul solar, o explicaţie încercată anterior. Al doilea lucru, datele seismice culese de USGS raportau în mai mult de 600.000 de ori date inconsistente din punctul de vedere al teoriei plăcilor tectonice actuale.

REP: CERCETĂRILE ŞTIINŢIFICE AU ARĂTAT ANOMALII CE l-AU FĂCUT PE UNII SAVANŢI SĂ VORBEASCĂ DESPRE O SCOARŢĂ TERESTRĂ ÎNGUSTĂ DE 8…900 DE MILE. O ZONĂ DESCHISĂ Şi, PROBABIL, UN MIEZ DE FIER/NICHEL FIERBINTE – CUM S-A FĂCUT ACEST TIP DE CERCETĂRI ŞI CINE A SUGERAT ACEASTĂ IPOTEZĂ?

B.A.: Când datele seismice sunt recalculate utilizând accelerometrul ca punct de plecare şi punctul cutremurului ca punct final, rezultatele sunt uimitoare. O

imagine clară a planetei cu o scoarţă îngustă de 900 de mile apare în modelele matematice. Aceasta împreună cu studiile dr. Wysessions, de la Universitatea din Washington, au furnizat dovada că un întreg alt ocean poate să existe sub Oceanul Atlantic. Şi nu se termină totul aici. Magnetosfera din jurul Pământului este generată de contrarotaţia a doua corpuri de metal. Primul este scoarţa, care acum este de trei ori – 3; d'Scât di3. rr, stir j! irti ai Hniina ocfp miezul de fier care a fost lăsat în urmă în timpul condiţiilor de suprarotire în momentul în care Pământul începea să se răcească. Scoarţa este în continuare într-un proces de expansiune înceată, umplând golurile cu magmă topită rămase în urma deschiderilor către suprafaţă. Acum, aşa cum cititorul îşi poate da seama, scoarţa este stabilă şi destul de răcită pentru a putea suporta apă lichidă şi, prin urmare, viaţa.

REP.: AU FOST OBSERVAŢII ASTRONOMICE CARE SUGEREAZĂ CĂ PĂMÂNTUL NU ESTE SINGURUL CORP GOL PE DINĂUNTRU. EXISTĂ O TEORIE CARE AR PUTEA SĂ EXPLICE CUM PĂMÂNTUL ŞI ALTE PLANETE S-AU PUTUT FORMA CU UN CENTRU GOL?

B.A.: Teoria ce se vehiculează este că planetele se formează din discuri imense de materie. Acestea sunt uriaşe discuri de praf şi rocă ce se rotesc încet. Pe măsură ce aceste „minigalaxii" de materie încep să fie atrase către centru, planetele încep să se formeze. Ideea newtoniană că masa atrage masa prin conceptul lordului Newton de gravitaţie denotă faptul că, în centru, cea mai mare masă se colectează acolo unde forţa centrifugă este mai slabă. Se crede că gravitaţia este destul de mare pentru a provoca o putere de zdrobire destul de mare pentru a stinge un soare.

Acum, dacă focalizăm privirea într-o singură planetă, vom vedea un extrem de interesant proces dinamic. Praful

şi roca se coagulează într-un singur corp, urmând legile conservării momentului, aceste bucăţi mici de rocă se învârt din ce în ce mai repede pe măsură ce devin din ce în ce mai mici. Avem dovezi că unul dintre cele trei lucruri se întâmplă, în primul rând, planeta poate să se învârtă atât de repede încât poate să explodeze. Dovada acestui fapt este pleiada de asteroizi şi planete ce rătăceşte în voie pe care am observat-o. Planeta poate să se învârtă destul de repede încât să arunce bucăţi din ea însăşi în afară. Aici este exemplul „lunilor”. Câteodată, luna poate să fie destul de mică pentru a putea rămâne pe orbită, iar câteodată destul de mare încât să se rupă şi să-şi formeze propria ei orbită în jurul soarelui central.

Avem dovezi pentru ambele cazuri în sistemul nostru solar. Bineînţeles vedem duzini de lumi în propriul nostru sistem solar. De exemplu, luna planetei Venus s-a rupt şi a devenit Mercur. A treia condiţie este zona cenuşie între aceste două extreme. Scoarţa se extinde prin rupere, răsturnare, subţiere şi spargere. Forţa degajată sub formă de căldură topeşte straturile interioare, dând naştere la magmă în condiţii de presiune extremă.

Pe măsură ce scoarţa crapă, magma izbucneşte în afară, se răceşte şi cimentează scoarţa înapoi. Există o dovadă clară a acestui fapt, fiindcă roca dobândeşte aliniamentele magnetice ale planetei în momentul în care se răceşte. Pe măsură ce scoarţa se extinde, aliniamentele acestea se mişcă. Am observat rocă care avea un anumit câmp magnetic. Aceasta ar putea foarte bine să susţină teoria expansiunii scoarţei terestre. De ce este atât de important acest fapt? Pentru că, dacă scoarţa se extinde, înseamnă că în adânc, în subteran, se întâmplă un alt interesant dinamism; hai să aruncăm aici o idee a lui Einstein.

Să presupunem că staţi pe un cântar de baie într-un

lift. Liftul este un puţ care duce până în centrul Pământului. Când apăsaţi pe butonul de coborâre, observaţi-vă greutatea. Cu siguranţă, pe măsură ce vă apropiaţi de centrul Pământului, greutatea a început să scadă. De ce? Pentru că toată masa Pământului este deasupra dumneavoastră în fiecare direcţie; e ca şi cum aţi sta la Polul Nord şi fiecare direcţie este sud. Acum cuplaţi aceste idei şi veţi vedea de ce planetele se formează ca nişte sfere şi nu ca nişte mingi solide. Scoarţa se extinde, lăsând în urmă o bilă moale de metal, probabil fier. Scoarţa este cu siguranţă de trei ori mai mare ca şi dimensiune originală, acest fapt putând a se vedea foarte bine dacă îmbinaţi toate continentele între ele. Prăpastia dintre ele este spaţiu deschis umplut cu apă şi aer. Avem dovezi istorice ale unor perioade de cataclism când interiorul Pământului a venit către exteriorul acestuia.

Ideea că planetele se formează ca sfere goale este plauzibilă din punct de vedere ştiinţific, dar nu a fost canonizată de înalţii „preoţi” ai ştiinţei. Ca atare punem la punct o expediţie pentru a aduna destule dovezi pentru a respinge sau a dovedi această teorie.

R. EI: DE CE CREDEŢI CĂ MAJORITATEA GEOLOGILOR IGNORĂ ASEMENEA DESCOPERIRI, PREFERÂND SĂ MEARGĂ ODATĂ CU „TURMA”, REFUZÂND CHIAR ŞI SĂ SE UITE LA DOVEZI SAU SĂ SPECULEZE DINCOLO DE TEORIILE ACCEPTATE ALE GEOLOGIEI MODERNE?

B.A.: Nu refuză chiar să se uite la acele dovezi. Unele dintre cele mai mari minţi ale lumii s-au alăturat expediţiei noastre. Problema este, de fapt, că autorităţile care dau aprobare pentru doctorate sunt foarte conservatoare, dar se merge dincolo de aceasta. Titlurile de doctor anterioare sunt bazate pe lucruri care au fost certificate într-un anumit fel. Supărând acest principiu de bază pentru

„adevăr”, ar însemna să negi toate titlurile de doctor date anterior.

Cu alte cuvinte, dacă tu ţi-ai luat doctoratul pe ideea că Pământul este plat şi Soarele se învârte în jurul Pământului, vă daţi seama că ideea lui Galileo ar pune în pericol titulatura obţinută. Nimeni nu vrea să fie primul care să anunţe că zborul unui obiect mai uşor decât aerul este acum posibil.

Bineînţeles asta este irelevant pentru cei care se uită acum pe hubloul avionului lor la doctorii „nezburători” de dedesubt.

REP: CE SPUNEŢI DESPRE” TEORETIZATELE GĂURI DE LA POLI? ÎN ACESTE TIMPURI ALE FOTOGRAFIILOR OBŢINUTE DIN SATELIT ŞI ALE AVIOANELOR DE CURSĂ LUNGĂ ZBURÂND PESTE POLI, CUM SE POATE CA CEVA ATÂT DE EVIDENT, PRECUM DESCHIDERILE POLARE, SĂ FIE ASCUNS?

B.A.: De fapt, dovezile din ambele domenii menţionate lipsesc din două motive. Primul este faptul că sateliţii polari privesc spre Pământ de la aproximativ 260 de mile depărtare. Ei sunt echipaţi cu receptori în infraroşu, magnetici şi raze X. Aceştia sunt folosiţi, în primul rând, pentru rapoarte meteorologice şi termice asupra Pământului. Imaginile Polilor nu mai există. Odată cu Actul de Neaare a Informaţiei

Dr. Brooks Agnew din 2006, se interzice răspândirea către public a oricărei informaţii privitoare la zona sub latitudinea de 60 de grade. Google Maps afişează informaţiile lor mai sus de aceste zone.

Al doilea motiv este că Polii sunt aproape întotdeauna acoperiţi cu nori. Aici este principalul motiv pentru care mai există o anumită credibilitate în privinţa zborului la Poli a amiralului Byrd. El a zburat la o altitudine între 1.500 şi 2.500 de picioare. La această altitudine, prima ta greşeală este şi ultima. Oricum, Byrd foarte probabil că a zburat sub plafonul de nori, având o imagine clară a terenului de sub el şi nu a avut o perspectivă pentru a şti că zbura în interiorul deschizăturii.

Aparentul raport al amiralului Byrd asupra observării ierbii verzi, a apei curgătoare şi mamuţilor cu blană, prezenţi în locurile unde nu mai fusese nimeni înainte, a reînviat vechea aserţiune că Pământul ar putea să fie gol. Planul modern de a zbura deasupra polilor la o altitudine mică nu este deloc practic. Cel mai ieftin avion care ar putea să zboare 6.000 de mile continuu este un Boeing 727. O astfel de călătorie ar costa aproximativ 30.000 de dolari. Partea cea mai proastă e că niciun pilot nu va conduce un astfel de avion pentru nicio clipă măcar mai jos de 10.000 de picioare altitudine. La o astfel de altitudine nu vezi nimic în afară de nori.

REP.: ÎN OPINIA DUMNEAVOASTRĂ CREDEŢI CĂ EXPLORATORII POLARI DIN TRECUT AU DAT PESTE ACESTE DESCHIDERI SAU ALTE ANOMALII ASOCIATE LOR?

B.A.: După părerea mea, observaţia directă este o excelentă dovadă. Ştiinţific vorbind, lipsa rentabilităţii înseamnă că informaţia nu este legitimă. Edmund Halley a fost un îndârjit avocat al teoriei Pământului gol. A avut teorii foarte elaborate şi desene superbe ale ideilor sale, în 1830, a izbucnit un nou val pro al acestei teorii. Credem că este timpul ca cineva să meargă la Polul Nord şi să adune dovezi reale prinse pe pelicula unui film.

REP: SPUNEŢ1-NE CEVA DESPRE URMĂTOAREA

CĂLĂTORIE ARCTICĂ PE CARE O PLĂNUIŢI PENTRU AGĂSI DESCHIDEREA NORDICĂ ŞI ALTE MISTERE INTERESANTE…

B.A.: Expediţia a fost iniţial planificată de un grup condus de Steven Currey. El era renumit pentru expediţiile neobişnuite şi exotice pe care le-a condus, în mod tragic a murit în timpul pregătirilor acestei expediţii, în octombrie trecut, am fost ales drept noul lider al grupului. Fondurile obţinute iniţial au fost puse la dispoziţia noastră de moştenitorii lui Currey şi am început, din nou, să atragem noi finanţări. Echipa constă în 100 de experţi din diverse domenii. Aducem în jurul nostru savanţi de la principalele universităţi cu experienţă în cercetările polare. Am angajat experţi în scufundări şi în filmări arctice. Pe urmă mai este aspectul „Indiana Jones" al expediţiei noastre. De-a lungul pregătirilor pentru această călătorie s-au întâmplat extrem de puternice şi esoterice evenimente care ne-au convins de aspectul supradimensionai al întregii aventuri. Am fost convinşi prin diverse mijloace că va trebui să luăm în considerare şi acest aspect sau expediţia noastră va eşua.

Conducerea grupului a început să se antreneze în meditaţie, corelarea frecvenţelor chakrelor pe lumină şi sunet şi alte tehnici avansate de cogniţie. După multă vreme, proiectul a început să meargă înainte foarte rapid. Suporterii lui au început să apară din toate părţile. E ca şi cum toată lumea a primit mesajul că eram într-un fel „invitaţi" să vizităm aceste deschideri polare. Probabil că există o inteligenţă care ştie că venim şi ne deschide drumul şi uşile pentru a ajunge acolo. Există două entităţi pe care le-am creat pentru a duce la bun sfârşit această călătorie. Prima este Fundaţia Phoenix Science (www.phoenixsciencefundation.org/apel.html).

Această fundaţie are ca scop scoaterea la iveală a tehnologiilor ce folosesc noile surse de energie şi să facă

explorări planetare. Aici intervine cea de a doua companie comercială, numită Advanced Planetary Explorations, LLC. Această companie deţine drepturile filmului, de copyright şi ale trademark-urilor pentru Inner Earth Expedition.

Este un documentar în format DVD pe care l-am numit The Inner Earth Expedition – Part I (Expediţia în interiorul Pământului – Prima parte). S-a filmat pe Muntele Shasta şi în Tibet. Sunt imagini remarcabile, în premieră, văzute pentru prima oară în Occident şi care dovedesc dincolo de orice îndoială că ideea Pământului gol are rădăcini în istoria antică. Cuplaţi aceasta cu ideea că omul Antichităţii a notat fără întrerupere întâlnirile sale cu fiinţele celorlalte lumi şi dovediţi astfel un caracter al acestei poveşti care este pur şi simplu uimitor.

Despre acest subiect am scris trei cărţi, una dintre ele aflându-se la a doua ediţie. „Arca milioanelor de ani" are trei volume. Acestea acoperă creaţia şi destinul Pământului, misterele anului 2012 şi, în final, o carte intitulată „Dezvăluirea secretului". Toate aceste cărţi sunt de vânzare în librării, pe site-ul www.amazon.com, pe Barnes & Nobles, precum şi pe site-ul nostru la www.arkofmilionsofyears.com.

CAPITOLUL VIII

ESTE PĂMÂNTUL GOL ÎN CEA DE-A IV-A DIMENSIUNE?

În această carte am prezentat teorii şi fapte despre realitatea fizică a lumii interioare; cu alte cuvinte un loc aflat sub picioarele noastre la fel de real şi material precum dumneavoastră şi mine. Oricum sunt oameni care spun că Pământul interior este, de fapt, în afara acestui univers material, că există pe un nivel vibraţional mai înalt al realităţii… adică cea de-a IV-a dimensiune.

Luaţi-o în felul următor. Pământul există precum un pisc între dimensiunea a III-a şi a IV-a. Există „două"

intrări în Pământul gol Astral, iar acestea se reflectă în lumea fizică ca fiind Polul Magnetic Nord şi Polul Magnetic Sud. Luaţi aminte faptul că Polul Nord fizic şi Nord magnetic nu se suprapun, ci sunt doar relaţionale. Cartea „OZN, întâlniri pozitive de gradul!", care a fost scrisă cu ajutorul unei entităţi numite „Jananda", prin intermediul channellingului, ne dă următoarea imagine.

„RER: Nu ŞTIU DACĂ CEEA CE VOI SPUNE ACUM SE VA POTRIVI CU SUBIECTUL DISCUŢIEI, DAR ÎN ULTIMA VREME AU FOST O MULŢIME DE ŞTIRI CE AU IEŞIT LA SUPRAFAŢĂ DESPRE PĂMÂNTUL INTERIOR ŞI CEI CARE LOCUIESC ACOLO. Este ceva ce trebuie să ştiu despre fiinţele din

INTERIORUL PĂMÂNTULUI?

B.A.: Există fiinţe care trăiesc în interiorul acestei planete.

Nu toate sunt sub formă fizică. Doar puţine dintre ele sunt materializate. Ele, de fapt, trăiesc în cea de-a IV-a dimensiune şi sunt multe fiinţe care trăiesc în interiorul Pământului, dar nu le vedeţi. Avem o întreagă altă lume în jurul nostru aici în această altă dimensiune... şi ei sunt aici. Aşa că există mulţi oameni în interiorul Pământului. Suprafaţa internă a planetei musteşte de viaţă şi are mult mai multă energie decât cea exterioară", spune Raj, împreună cu Consiliul Luminii, în relatarea jurnalistului australian Peter Farley.

Motivul pentru aceasta este că Soarele interior, cel care ţine laolaltă din punct de vedere energetic planeta, e în contact direct cu fiinţele care trăiesc pe suprafaţa interioară a Pământului. De obicei, exteriorul planetei este mai puţin protejat şi are mai multă radiaţie venită din spaţiu pentru a putea să păstreze un nivel sănătos pentru locuitorii suprafeţei sale.

Realitatea interioară, pe de altă parte, nu are

probleme cu radiaţia din sursele/stelele spaţiului cosmic pentru că singura sursă de lumină şi energie este chiar centrul planetei. O sursă luminoasă de căldură/iubire, lumină şi energie pentru întreaga lume din interior. Acest interior al Pământului are o vibraţie mai înaltă şi oricine trăieşte acolo este tras înspre o vibraţie echivalentă celei de-a FV-a şi a V-a dimensiuni existenţiale. Trecerea se face într-un fel gradat şi cei care vin din cea de-a III-a dimensiune se vor simţi mai uşori şi vor resnira mult mai bine. Ascensiunea în această a IV-a dimensiune contopeşte lumina de pe suprafeţele fizice cu ele însele, făcându-le mai permeabile la energie şi transformând reflectarea energiei în emisie de energie. Lucrurile devin mai puţin dense şi umbroase.

Să nu se confunde aceasta cu întunericul care controlează, pentru că întunericul impune limite suprafeţelor. Mai puţin umbra, care în realităţile înalte se datorează schimbării comportamentale a energiei, pentru că aceasta este mai puţin densă decât forma sa materializată din cea de-a III-a dimensiune.

Pătrunzând în câmpiile din interiorul Pământului, te simţi ca într-o uşoară trecere în vis, dar, precum în vis, odată cu părăsirea lumii acesteia interioare, experienţele sunt uitate până în momentul în care persoana şi-a dezvoltat destul de mult conştiinţa pentru a putea să îşi aducă aminte şi să-şi integreze amintirile în creierul său tridimensional. Uitarea poate foarte bine să ajute şi unele lucruri sunt uitate fiindcă sunt făcute să fie uitate. Deseori este extrem de necesar să nu se permită amintirilor din lumea interioară să continue.

Lumina soarelui interior permite oamenilor, animalelor şi diferitelor specii de fiinţe să primească energii vindecătoare direct în câmpurile lor de aură. Plantele cresc mult mai mari şi cu fructe mult mai

zemoase. Bărbaţii şi femeile trăiesc mai mult şi sunt mult mai capabili să-şi dezvolte capacităţile fizice şi spirituale. Este întotdeauna zi şi atmosfera este caldă în universul subteran.

Există o poveste despre nişte vikingi care au navigat către nord în căutarea ţinutului eternei primăveri. Au reuşit să găsească ceea ce au căutat şi acel loc era Pământul din Interior. Aceşti exploratori vikingi aveau dreptate în ceea ce priveşte atmosfera etern caldă, pentru că cu cât te apropii de Polul Nord, cu atât clima devine mai caldă. Au fost expediţii care au ajuns aproape de Pol, de deschiderea polară care confirmă că acolo sunt fluturi şi din ce în ce mai puţină gheaţă pe măsură ce ajungi mai aproape de punctul nordic. Cei care trăiesc în Groenlanda ştiu de existenţa acestor intrări şi îi cunosc pe călătorii din lumea interioară a Pământului care se opresc din când în când printre ei.

ŢINUTURI DINCOLO DE TIMP ŞI SPAŢIU

Teozofia ne învaţă că o serie de şapte rase principale sau umanităţi se vor dezvolta de-a lungul celui de-al patrulea ciclu evolutiv pe Pământ. Prima umanitate se spune că a apărut la mijlocul Paleozoicului, aproximativ acum 150 milioane de ani (conform scalei teozofice), şi noi suntem, în prezent, în cea de a cincea. Fiecare trăieşte pe propriul ei „continent”. Un cuvânt care se referă nu doar la zona principală continentală unde evoluţia unei rase are loc, dar şi la toată întinderea de pământ care există în perioada specifică acelei rase.

Pe măsura dispariţiei unei rase, părţile continentale ale ei încep să fie încorporate în sistemul continental al celei care-i urmează. Primul continent cunoscut este cel al NEPIERITORULUI ŢINUT SACRU şi este cel mai misterios dintre cele şapte continente. Se spune că e localizat în regiunea Polului Nord. Acest „Ţinut Sacru” se spune că nu

a avut niciodată soarta celorlalte continente, pentru că este cel al cărui destin durează de la începuturile până la sfârşitul ciclului Man van tar, de-a lungul tuturor timpurilor. Este leagănul primului om şi căminul ultimei divinităţi muritoare. Ales pentru a fi Shista, sămânţa umanităţii care va veni. Despre acest Ţinut Sacru şi Misterios se pot spune foarte puţine lucruri, cu excepţia, probabil, a textelor poetice dintr-unul din COMENTARII ce stipulează faptul că „Steaua polară" îşi aruncă privirea asupra lui din zori şi până la apus în ziua Marii Respiraţii, în India, aceasta este numită Ziua lui Brahma.

Primul continent a înconjurat şi inclus Polul Nord, extinzându-se cumva înspre sud în şapte zone diferite, precum frunzele lotusului. Aceste zone includ Groenlanda, Spitzbergen, Suedia, Norvegia şi Siberia, împreună cu fostele zone de pământ din nordul îndepărtat, care în prezent sunt scufundate sub apă. Centrul acestui continent a fost exact la Polul Nord.

H.P. Blavatsky scrie: „Dacă atunci învăţăturile vor fi înţelese corect, acest prim continent va reveni la suprafaţă şi va acoperi întregul Pol Nord, ca şi o singură scoarţă neruptă, rămânând aşa până în zilele noastre, dincolo de marea din interior care părea un miraj de neatins puţinilor călători arctici care au văzut-o". Dacă Pământul este gol, aşa cum sugerează Blavatsky, înseamnă că primul continent ar putea să însemne două lucruri diferite. Ţinutul polar de la suprafaţa planetei şi Ţinutul Central Sacru sau „Cercul Interior" din mijlocul Pământului, care continuă să existe până când Pământul ajunge la sfârşitul perioadei sale de viaţă.

De asemenea, termeni ca şi „Ţinutul binecuvântat al Luminii şi verii eterne" şi „Ţinutul Soarelui etern" ar putea să se refere ori la ţinutul polar din vremea în care axa Pământului a fost mai mult sau mai puţin dreaptă şi

regiunile polare erau în lumina soarelui, ori la ţinutul polar din interior, dacă mijlocul Pământului este iluminat de către un soare central.

Mai există posibilitatea ca Blavasky să se fi referit la un ţinut care există în Astral. Mulţi paranormali de-a lungul secolelor stipulează că nivelele înalte ale realităţii sunt făcute din Lumină şi pentru a putea trăi în aceste nivele este ca şi cum ai trăi în mijlocul Luminii Eterne. Acest lucru pare să facă perfect legătura cu poveştile care spun că Pământul gol este în permanenţă iluminat de razele calde ale unui soare mic.

Textele sacre tibetane vorbesc despre un regat mistic numit Shambala, ascuns dincolo de vârfurile înzăpezite din nordul Tibetului, unde sunt păstrate cele mai sacre învăţături budiste – Kalachakra sau Roata Timpului. Există profeţia care spune că un viitor rege al Shambalei va veni cu o mare armată să elibereze lumea din gheara barbariei şi tiraniei şi va da naştere unei epoci de aur. La fel, Puranele hinduse spun că un viitor salvator al lumii – Kalki, avatara cea de-a zecea şi ultimă manifestare a lui Vishnu – va veni din Shambala. Atât tradiţia hindusă, cât şi cea budistă vorbesc despre un palat minunat central care radiază o lumină puternică de diamant.

Miticul paradis al Shambalei este cunoscut sub multe alte nume. A fost numit Ţinutul Interzis, Ţinutul Apelor Albe, Ţinutul Spiritelor Radiante, Ţinutul Focului Viu, Ţinutul Zeilor Vii şi Ţinutul Minunilor. Hinduşii l-au numit Aryavarsha, Ţinutul de unde au venit Vedele. Chinezii l-au numit Hsi Tien – Paradisul Vestic al Hsi Wang Mu, regeasca mamă a vestului. Vechii credincioşi ruşi – o sectă creştină din secolul al IX-lea – îl numeau Belovodie şi poporul kirgiz drept Janaidar.

Oricum, de-a lungul întregii Asii este cel mai cunoscut sub numele său sanscrit Shambala, însemnând

„locul Păcii şi al liniştii”, sau Than Shambala, Shambala nordică. Acesta este numele hindus pentru a putea face diferenţa de oraşul indian cu acelaşi nume.

La sfârşitul vieţii sale, învăţătorul taoist chinez Lao-Tzu s-a reîntors în Shambala, ţinut pe care el îl numea Ţinutul Tebu. Majoritatea tradiţiilor esoterice privesc acest ţinut drept adevăratul centru al planetei. Sediul puterii spirituale a acestei lumi, căminul frăţiei înţelepţilor fiecărei rase şi ţări care au influenţat fiecare religie majoră, fiecare progres ştiinţific şi fiecare mişcare socială din istoria noastră.

Textele budiste spun că Shambala poate să fie atinsă doar printr-o lungă şi dificilă călătorie de-a lungul sălbăticiei deşerturilor şi munţilor şi avertizează că doar cei care sunt chemaţi şi au pregătirea spirituală necesară vor fi capabili să o găsească. Ceilalţi vor găsi doar furtuni orbitoare, munţi goi şi chiar moarte.

Unul dintre texte spune că regatul Shambalei este rotund, dar este descris, de obicei, sub forma unui lotus înflorit cu opt petale, simbolul chakrei inimii. Într-adevăr, o poveste veche tibetană spune că „regatul Shambalei se află în inima ta”.

Aşa cum subliniază, Edwin Bembaun spune că ghidul către Shambala conţine direcţii nedumeritoare ce sunt un amestec de realism şi fantezie care pot să fie citite dintr-un anumit punct de vedere, „instrucţii pentru a face o călătorie interioară din lumea familiară a conştienţei de la suprafaţă prin sălbăticia subconştientului ascuns în sanctuarul supra conştienţei”.

Nikholas Roerich, care a fost un celebru explorator rus şi mistic totodată, a călătorit foarte mult prin Tibet şi Munţii Himalaya de-a lungul anilor ’20 şi 30. Roerich era interesat în special de Shambala, subiect ce a constituit miezul unei cărţi pe care a scris-o mai târziu, editând-o sub

acelaşi nume.

Aceasta, tipărită împreună cu „Himalaya, dincolo de lumină” şi „Inima Asiei”, pretinde că Roerich se afla în posesia „unei pietre magice dintr-o altă lume”, ce era cunoscută sub numele de Piatra Chintamani.

Conform lui David Hatcher Childress, Piatra Cântamani a fost descrisă în „Cronicile antice asiatice” drept venind din sistemul solar Sirius şi a fost dată lui Tazlavoo, fost împărat în Atlantida, de către mesageri angelici coborâţi din ceruri. Legenda spune că aceeaşi piatră a fost trimisă din Tibet regelui Solomon în Israel, prin intermediul unui aparat de zbor Vimana.

Roerich scrie că Shambala însăşi este locul sacru unde lumea pământească se leagă cu înalte niveluri ale conştienţei. „S-au făcut multe speculaţii privitoare la locaţia Shambalei pământeşti. Unele indicii o aşază în nordul îndepărtat, explicând că razele aurorei boreale sunt, de fapt, razele care vin din Shambala… dar asta este neadevărat. Shambala se află în nord doar în ceea ce priveşte

India, fiind probabil în Pamir, Turkestan sau în centrul Deşertului Gobi…”. Roerich asociază Shambala cu oraşul subteran al Aghartei şi cu Insulele Albe, spunând că ajungi în „splendida vale prin tuneluri subterane şi trecători din Himalaya”.

El mai adaugă faptul că „peşterile subterane ale Asiei centrale sunt locuite chiar şi în zilele noastre de oameni numiţi agharti sau chud şi că, atunci când vremurile purificării vor veni, spune legenda, aceştia vor ieşi la suprafaţă în toată splendoarea lor”. Dacă cineva poate să vorbească despre religia acelui loc, conform lui Roerich, este cea a focului. Roerich face referinţă la vechile culte ale Focului şi Soarelui în care svastica este emblema pe care o găsim sculptată sau pictată peste tot. El face o

analogie foarte clară cu rasa ariană. Svastica nu este legată numai de templele budiste, ci a fost găsită legătura ei şi cu Bön-Po – o credinţă întunecată, prebudistă, „ce conţine anumite zeităţi misterioase ale svasticii”. Roerich spune că adepţii acestei credinţe au desenat simbolul invers acelor de ceasornic… sau levogir, simbol pe care aşa cum am văzut l-au ales naziştii.

Shambala este centrul planetar, unde voinţa creaţiei este cunoscută. El are cea mai puternică forţă ce curge în lumea noastră. Doar de două ori în istoria Pământului energia Shambalei şi-a manifestat direct esenţa. O dată în timpul perioadei lemuriene, când omenirea a suferit o criză, şi a doua oară în zilele Atlantidei, în timpurile în care se dădea o luptă acerbă între forţele Luminii şi forţele întunericului.

Prin intermediul forţei Shambalei, ne dăm seama că nu suntem singuri în lupta cu forţele întunericului. Energia Shambalei ne deschide mintea şi ochii, învăţându-ne că nu suntem singuri în univers şi că există infinite alte dimensiuni cu civilizaţii mult mai avansate ca a noastră. Pierduta înţelepciune a Timpurilor ne este redată şi sufletele bătrâne se reîncarnează în învăţători şi ghizi ai umanităţii. Cel de-al Doilea Război Mondial a fost prima dovadă a energiei Shambalei care a permis anumitor subiecte să iasă la iveală, creând astfel schimbări în vechiul mers al lumii. Această energie este extrem de puternică şi trebuie luată picătură cu picătură. Iar umanitatea, până acum, datorită influenţei ei, a mers bine. Pe măsura trecerii vremii, impactul forţei Shambalei îşi va mări frecvenţa şi omenirea îşi va dezvolta puterea necesară pentru a se putea descurca pe cont propriu.

Alte realităţi din lumea interioară în ultimii 25 de ani, Kim Michaels şi-a dedicat viaţa evoluţiei spirituale, în timpul acestui proces, el a lucrat asiduu să stabilească şi

să ascută comuniunea sa personală cu sinele său suprem. Prin intermediul acestei comuniuni, el şi-a dat seama că maestrul său personal sau învăţătorul este Iisus. Michaels spune că a primit darul de a comunica direct cu Iisus, care l-a ajutat să depăşească rezistenţa ce i-o arăta când i se cerea să fie propriul lui mesager.

Într-unul dintre discursurile sale, Iisus explica, prin intermediul lui Michaels, că universul material există pe patru nivele în care se include cel al realităţii noastre materiale. De asemenea, că sunt fiinţe inteligente pe toate cele patru niveluri ce nu sunt separate. Acestea doar au niveluri diferite de vibraţie. Cu alte cuvinte, ele există în acelaşi „spaţiu”.

În realitatea materială nu există viaţă în centrul Pământului, totuşi există diverse forme de viaţă, printre care se află oraşe ce seamănă cu un paradis, ce există pe alte niveluri ale universului material. Sunt oraşe care se află într-un spaţiu congruent centrului Pământului, doar că nu fac parte din acelaşi spectru de frecvenţă, precum planeta noastră fizică. Din când în când, unii oameni şi-au acordat conştiinţa la aceste alte realităţi şi au obţinut imagini, viziuni, ale vieţii din interiorul Pământului. Din cauză că oamenii nu înţeleg acele viziuni, ele sunt interpretate ca imagini ale Pământului gol, ce are un soare în centru şi cu viaţă ce se desfăşoară în mijlocul planetei noastre.

În timpurile cu o tehnologie mai primitivă şi cu mijloace de deplasare mai limitate, s-a ajuns la teoria Pământului gol. Cu toate acestea, privitor la astfel de subiecte, e de foarte mare ajutor să se pună întrebări bazate pe bunul-simţ. De exemplu, dacă Pământul este gol, cu viaţă în interiorul sferei sale, un soare situat în centrul Pământului va fi atât de aproape de interiorul sferei încât ar arde orice formă de viaţă.

Dacă soarele este un soare, ar fi un soare fizic ca şi cel din centrul sistemului solar. Căldura şi radiaţia sa nucleară ar distruge toată viaţa, pentru că distanţa din interiorul Pământului este prea mică. Cineva s-ar putea gândi că prin intermediul tehnologiei din zilele noastre, inclusiv fotografii din satelit şi călătorii spaţiale, ar fi fost imposibil să se tină, în secret, fată de marele public realitatea

Pământului gol, într-un alt spectru de frecvenţă, există un soare în centrul Pământului şi este numit uneori soarele presiunii egale. Acesta este o forţă care echilibrează forţa gravitaţiei.

Savanţii ştiu că gravitaţia este o forţă de accelerare, aşa că, dacă nimic nu o contrabalansează, materia momentului fizic ar trebui să continue acceleraţia densităţii până când ar face implozie şi Pământul ar deveni o gaură neagră. Viaţa există în realităţile a celorlalte care înconjoară, ceea ce în realitatea materială este centrul Pământului. Unele dintre acele forme de viaţă există în universurile emoţionale. Ele şi-au coborât vibraţia până la un nivel jos. Nu e deloc benefic să te conectezi cu aceste forme de viaţă, cu toate că mulţi oameni insistă să o facă, în ciuda pericolului care este întotdeauna prezent.

Sunt şi alte forme de viaţă de pe nivelele înalte ale universului material şi în cel spiritual există locuri care sunt congruente cu centrul planetei. Astfel de fiinţe înalte au creat într-adevăr realităţi şi sunt foarte similare viziunii paradiziace pe care mulţi oameni au avut-o de-a lungul timpului.

Acesta este un exemplu al modalităţii în care oamenii pot să-şi acordeze conştiinţa la un spectru de frecvenţă mai înalt. Este benefic pentru oameni să se conecteze la astfel de fiinţe, iar procesul prin care o pot face este acelaşi cu cel de conectare la maeştrii înălţaţi. Ca atare,

există deja o astfel de conexiune şi noi, maeştrii înălţaţi, o utilizăm pentru a creşte cât mai mult posibil nivelul de conştiinţă al planetei.

Sunt multe locuri pe această planetă, în special în oraşele mari, în care un mare număr de oameni a dezvoltat asemenea dezechilibre în corpurile lor emoţionale încât întreaga zonă vibrează pe nivelul universurilor emoţionale. Acestea, în prezent, au cele mai joase vibraţii dintre toate câte există. Asemenea zone de realităţi emoţionale sunt literalmente ceea ce oamenii au văzut drept Iad.

Ca atare, acestea sunt efectiv „Iadul pe Pământ". În acelaşi fel există zone care rezonează cu universurile mentale. Un exemplu pentru aceasta sunt instituţiile de învăţământ în care oamenii au glorificat inteligenţa umană, însă au negat intelectul superior al minţii christice, în sfârşit, sunt şi zone dedicate activităţilor spirituale care sunt conectate la universurile eterice şi chiar celor spirituale.

Aceste sunt cunoscute de oameni ca „Raiul pe Pământ". Aşa că vezi tu, încă o dată, fiinţele umane au posibilitatea să îşi creeze propria lor realitate. Voi creaţi realitatea prin intermediul minţii, dar pentru a înţelege asta trebuie să fiţi conştienţi de faptul că mintea are mai multe straturi. Mintea voastră de joasă frecvenţă este foarte asemănătoare receptorului radio care amplifică doar frecvenţele şi le face detectabile simţurilor.

Ceea ce creaţi prin intermediul minţii de joasă frecvenţă este determinat de ceea ce pătrunde în ea din nivelele mai înalte.

Întrebarea este la care staţie mintea voastră este conectată. Este conectată la sinele vostru christic sau la fiinţele din universurile joase. Trebuie să alegeţi, astăzi, pe cine slujiţi. Trebuie să alegeţi în care lăcaş al Casei tatălui meu trebuie să trăiţi şi asta o faceţi prin concentrarea

atenţiei voastre pe un anumit nivel.

Dacă aveţi un dezechilibru în corpurile voastre de joasă frecvenţă, vă veţi concentra pe Universul Material, Emoţional sau Mental. Dacă corpurile identităţii voastre sunt dezechilibrate, vă veţi focaliza pe Universurile Identităţii, fără să căutaţi mai sus. Iar dacă toate cele patru corpuri ale voastre sunt echilibrate, puteţi să treceţi dincolo de Universurile Identităţii şi să comunicaţi cu maeştrii înălţaţi.

Puteţi să deveniţi o uşă deschisă pentru aducerea vibraţiei şi adevărului din Rai pe Pământ. Puteţi să deveniţi o uşă deschisă pentru ca Lumea Vie să pătrundă în lumea voastră.

CĂLĂTORIA LUI LOBSANG RAMPA ÎN INTERIORUL PĂMÂNTULUI

De câţiva zeci de ani, cărţile misticului tibetan Lobsang Rampa au adus iluminare spirituală milioanelor de oameni din întreaga lume, oameni care nu au avut şansa înainte să afle despre budism şi calităţile unice, magice ale misteriosului ţinut tibetan, în cartea sa „Vizita mea în Agharta” (2003, Inner Light Publication), Rampa călătoreşte în Pământul gol printr-un ciudat vortex al timpului şi spaţiului. Când iese în partea cealaltă, este uimit să se găsească într-o lume ce există într-un univers de vibraţie înaltă.

„Din punctul nostru de vedere părea că eram în mijlocul unui imens bol de dimensiuni fantastice, în locul orizontului, Pământul se curba în sus, în toate direcţiile pentru a se pierde în cerul turcoaz de deasupra, în centrul cerului se afla un soare de o frumuseţe magnifică, întrucâtva mai mic decât soarele sistemului nostru solar, dar aruncând totuşi o splendidă strălucire de aur, blândă, care ilumina întregul peisaj. Pământul era bogat în frumuseţe şi viaţă.

Într-un mediu aproape tropical cresc tot felul de flori. Parfumul lor este răspândit de vânt, ceea ce mă face să mă întorc cu gândul la vremea copilăriei mele. Părăuri cu apă cristalină curg şi bolborosesc prin păduri şi câmpii. Cerul e împânzit de sunetul păsărilor, în depărtare am putut să văd măreţele şi frumoasele oraşe ale căror clădiri păreau să sfideze legile gravitaţiei. Structura lor, care dădea impresia de a fi, făcută din cristale transparente şi alte pietre semipreţioase, strălucea cu o incredibilă lumină a unei grandori cosmice. Până când a vorbit din nou, aproape că am uitat că maestrul, care era lângă mine, era la fel de uimit de imaginea ce ni se deschidea în faţa ochilor.

„Iată, spuse el, Agharta cea sacră”. Mulţi cred că Agharta este un oraş în centrul Pământului. De fapt, Agharta este numele întregului ţinut, şi nu al unui singur oraş. Aid se află puterea cosmică a Pământului. Toată puterea materiei, energiei, dobândite de creaturile vii se află în această sursă cosmică.

În acest ţinut trăieşte un număr de rase, de culturi şi tradiţii diferite. Ei trăiesc într-o mult mai dezvoltată şi avansată dimensiune în comparaţie cu cea de la suprafaţă şi într-o perfectă simbioză cu planeta şi realitatea ei vie. Alte rase decât cele de pe Pământ ocupă ţinutul interdimensional al Aghartei. Aici există mari colonii de oameni extratereştri care îşi au originea în multe şi diverse locuri din universul nostru. Aceste grupuri sunt inter-relaţionate cu diferite niveluri dimensionale. Capitala Aghartei este oraşul eteric al Shambalei.

Acest oraş este cea mai înaltă expresie a civilizaţiei din interiorul Pământului şi vibrează la frecvenţe astrale. Aici sunt concepute şi instituite programul astral şi ideea creativă a evoluţiei Pământului, în Shambala trăiesc extraordinare fiinţe care vibrează la cele mai înalte

frecvenţe ale Universului. Acestea sunt fiinţe libere, stăpânii vieţii. Ele îşi croiesc propriul destin. Trăiesc în clanuri mari conduse de bătrâni.

Cel mai bătrân clan este cel al Păzitorilor Lumii. Cea mai bătrână fiinţă a acestui clan este Mintea conducătoare a tot ceea ce înseamnă înăuntru şi în afara planetei. Ei se află pe frecvenţele înalte fără constrângerea temporală. Călătoria prin planurile temporale o pot face atâta vreme cât sunt cufundate în ele. Dar entitatea lor rămâne neschimbată în natura lor nemuritoare. Ei sunt Alfa şi Omega a întregii vieţi din Univers. Aceste fiinţe poartă haine bogate luminoase tivite cu aur şi arabescuri multicolore. Sunt mai înalte decât oamenii obişnuiţi şi cu membre puternice, care pot fi asemănate cu cele ale polinezienilor.

Din păcate, nu suntem destul de puri pentru a intra în Shambala. Chiar dacă am fost capabili să transcendem statutul vibraţional al lumii noastre de la suprafaţă şi să intrăm în Agharta, n-am putut fi incluşi între acele suflete pure ce trăiesc în Shambala. Dar motivul pentru care noi suntem aici nu este doar acela de a vedea doar. Avem un alt scop.

Un scop a cărui vreme pentru dezvăluire încă nu a venit. Ne-am alăturat mulţimii de fiinţe iluminate care s-au adunat pe marea câmpie la piăoarele Porţii Dimensionale. Deasupra noastră, pe cer zumzăiau mari aparate de zbor sub formă sferică care pluteau în vânt precum Zmeii din Lhasa.

„Priveşte pe cer”, mi-a spus maestrul, „acelea sunt aparatele de zbor ale sufletelor făcute din energie mentală pură şi capabile să călătorească oriunde în acest Univers”. Aerul vibra în sunetul miliardelor de voci răspândite pe întregul peisaj. Toţi cei care erau aia ştiau că aceasta era o ocazie monumentală în întreaga istorie a prezentului

Univers şi se simţeau onoraţi şi umili să facă parte din ea.

„Incredibil cât de mulţi am spus cu voce tare, „lumea de abia ne poate ţine pe toţi”. Maestrul a avut un râs bogat în bucurie şi plăcere, un râs pe care nu l-am mai auzit măodată la el în toţi anii în care l-am cunoscut în lumea de la suprafaţă.

„Priveşte în jurul nostru, Lobsang”, spuse maestrul în timp ce îşi deschidea braţele, „fiinţe din toate timpurile şi toate lumile au venit în acest punct al spaţiului şi timpului infinit. E un miracol la care de abia am îndrăznit să visez. Şi cu toate acestea, iată-ne aici. Dar nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa Aghartei umplută de fiinţe iluminate, fiindcă acest loc este în centrul atât al planurilor materiale, cât şi al celor astrale ale existenţei. Nu se află doar în centrul planetei noastre, a şi în centrul a milioane de alte planete. Agharta este în inima tuturor fiinţelor trezite din întregul Univers”.

Pentru cei care au probleme să creadă că Pământul gol este real, Rampa şi ceilalţi care sunt mai iluminaţi spiritual n-au nicio problemă să înţeleagă că universurile subterane există nu doar în lumea fizică tridimensională, ci şi în alte realităţi dimensionale. Aceasta pentru că ea există în afara timpului şi spaţiului aşa cum le cunoaştem noi şi lumea interioară poate să fie accesată din diferite puncte ale Universului.

Aceste puncte „warp” datorită gravitaţiei şi efectelor de masă ale timpului şi spaţiului, în mod obişnuit există sub suprafaţa planetelor ce au regiunile de nord şi sud înclinate spre translatare pentru a separa diferitele lumi vibraţionale. Acesta este unul dintre motivele pentru care miturile şi legendele umanităţii ce descriu lumi fantastice subterane sunt atât de prezente şi universale.

CAPITOLUL IX

Lumile din interiorul lumilor de dr. Wendy Lockwood P.H.D.

Trebuie să ştiţi acest lucru. Toate corpurile celeste naturale sunt goale în interior, într-o zi aceasta va fi cea mai mare redescoperire a omului în afară de cine este şi unde se află Dumnezeu. Teoriile vechi de secole luate drept Adevăr vor trebui să fie reformate în cadrul realităţii omenirii pentru ca aceasta să-şi continue progresul.

Actualii oameni de ştiinţă, datorită presiunii şi dorinţei de a fi acceptaţi din punct de vedere social, au oprit spiritul de pionier ce redescoperă uimitoare noi frontiere. De asemenea, atât de multe facţiuni ale societăţii au investit în ele şi în dependenţa de standarde, inclusiv în mărfuri depăşite moral, precum carburanţii fosili ce susţin propria lor prosperitate, încât, în multe cazuri, progresul general este întârziat sau uneori chiar stopat. Frica şi strategiile de putere ţin sub o presiune inspiraţia geniilor care păşesc înainte cu o inimă curată, oferind căi noi, provocând astfel vechile legi şi reguli. Este de-a dreptul dizgraţios faptul că astfel de puteri au fost lăsate să facă jocurile progresului umanităţii doar pentru a-şi satisface avariţia şi lăcomia.

Umanitatea este cea care suferă atunci când nu i se permite să avanseze pe niciun plan. Acest fapt este contrar scopului vieţii şi legii cosmice.

Tot ce trebuie să facem este să aruncăm o privire asupra ultimilor 50 de ani, comparându-i cu cei 50 de dinainte. Prima jumătate a secolului al XX-lea a adus un curent continuu de invenţii şi inovaţii. După câte se spune, computerul este rezultatul ajutorului ingineresc primit din partea aşa-numitelor „fizici” ale farfuriilor zburătoare, nefiind un concept originar sau inspirat de acest fapt. Computerele ar trebui să ne dezvolte evoluţia interioară şi exterioară, nu să ne-o domine.

Acele nave care au fost ori capturate, ori regăsite după prăbuşirile OZN-urilor precum cel de la Roswell, New Mexico, au fost presupuse surse din care multe dintre progresele noastre tehnice s-au desprins. Cu alte cuvinte, acele surse pot să nu fi fost rezultatul unui geniu al invenţiilor, cel puţin de la perioada antediluviană. Nimic nu este nou sub soare.

De aproape 100 de ani, tradiţionalii şi „programaţii" oameni de ştiinţă şi profesori în mod apatic au prezentat teoria de fapt. Ce s-a întâmplat cu fiorul descoperirilor şi majoritatea noilor concepte… de putem să punem asta în spinarea celor care sunt la rădăcina societăţii? Aceste rădăcini încep să putrezească. Oricum, există încă speranţă şi aceasta stă în reînnoirea eticilor şi onestităţii din mass-media. Aşa cum ştim, mass-media poate fi utilizată să retardeze sau să avanseze umanitatea. Este necesar ca realitatea pozitivă şi adevărul să fie prezentate prin intermediul acelor canale pentru că natura minţii umane supusă greşelii tinde să accepte totul drept adevăr, astfel încât corupţia este implementată uşor în minte sub formă de fapte.

Aceasta se întâmplă datorită faptului că foarte puţini oameni au destulă intuiţie sau ştiu cum să şi-o folosească pentru a decela realitatea. Mulţi nici măcar nu ştiu ce este intuiţia. Pentru majoritatea omenirii, mass-media este sursa primară, lumească de informaţie faptică, inclusiv Internetul.

Bineînţeles că, din nefericire, majoritatea filmelor prezentate pe canalele de televiziune, sursele prezente în calculatoarele noastre, chiar şi textele ce compun muzica noastră au ca subiect manipularea naivilor. Majoritatea umanităţii nu discerne adevărul de minciună. Ei vor să fie absorbiţi de iluzie pentru că se simt bine în lenea lor.

Aşa că atunci când un nou concept este prezentat şi

are şansa de a fi foarte nefamiliar, neintrând în „băncile de date” cunoscute, îl vom arunca afară, îl vom nega sau îl vom numi „diabolic”. Anumite părţi ale civilizaţiei sapă în mod constant, înroşindu-se de sânge şi orbindu-se pe ele însele în faţa oricărei noi limite.

Aceştia din urmă vor face tot ceea ce vor putea pentru a pune piedici şi perdele de fum în faţa oricărui progres pentru a se îmbogăţi în continuare, păstrându-şi stilul de viaţă opulent.

Noii oameni de ştiinţă ai acestor vremuri vor revela acele adevăruri antice îndelung ascunse de umanitate. Adevărul este mai ciudat decât teoria” şi cu siguranţă mult mai minunat. Acest proces a început deja şi pe măsură ce noii oameni de ştiinţă ajung la maturitate, cei depăşiţi moral vor fi lăsaţi deoparte. Unii dintre cei care se maturizează acum vor fi oameni de ştiinţă ai noului Eden.

Acele suflete vor ajuta la restabilirea adevărurilor lumilor noastre şi a misterului omului. Teoria se va da în lături în faţa adevărului, care ne va elibera din ignoranţă, stagnare şi degenerare. El va restaura eticile, împuternicind umanitatea cu inocenţa şi statutul nostru original adamic.

În cele din urmă vom şti adevărata structură a planetei noastre şi a celorlalte lumi nu doar din auzite, ci şi din descoperirile şi experienţele noastre proprii Vom şti că vechiul mit al planetei ce are un miez solid format din fier şi nichel este o minciună sfruntată. E mult mai dificil să dovedeşti existenţa unui miez al Pământului sub formă de magmă decât că planeta noastră este goală în interior.

De fapt, aceasta a fost deja dovedită de anumite facţiuni guvernamentale, dar nu a fost adus la cunoştinţa publicului planetar. Cu siguranţă, NASA ştie de existenţa intrărilor de la Poli, dar cred că proiectul HAARP din Alaska e direcţional înspre căutarea mijloacelor de a

penetra măreaţa lume interioară.

Scopul originar al Proiectului HAARP a fost să caute spaţiile subterane de la Poli. Telescopul Hubble şi sateliţii polari au furnizat uimitoare imagini luate de dincolo de vălurile fals aruncate în faţa ochilor aşa-numitei „civilizaţii”. Cei din Antichitate aveau de departe o mai bună înţelegere a adevărului decât o avem noi în cultura noastră. Dacă ar fi să comparăm viaţa noastră actuală cu cea a Atlantide! aflată în culmea evoluţiei ei, ne-am trezi umili în faţa unei noi perspective (datorită lungului drum pe care-l avem de străbătut).

Cei Măreţi ne percep ca „barbari” şi „sălbatici”. Umanitatea are de făcut un drum lung într-un timp scurt pentru atingerea unui nivel mai înalt de conştiinţă până când se va întâmpla marea epurare. Planeta noastră şi-a revenit din mari schimbări, din mişcări ale continentelor, cutremure, deplasări ale polilor, cutremure, ridicarea şi scufundarea pământurilor, căderi ale Lunii, furtuni de gheaţă de-a lungul întregii planete, războaie nucleare din Antichitate şi până în prezent, invazii ale civilizaţiilor extraterestre şi încă multe altele în ultimele şase epoci.

A fost bombardată cu orori de nespus. Fiecare epocă s-a terminat cu prăbuşirea civilizaţiilor cauzate de valuri de suflete, majoritatea venind de pe Marte. Acele suflete sunt întotdeauna la un nivel foarte jos de conştiinţă, în timp ce sufletele evoluate se deplasează pe Venus, Mercur şi chiar şi pe Soare, marţienii au moştenit vechea cultură şi aceasta întotdeauna colapsează în corupţie, război şi în cele din urmă în război din cauză că acele suflete sunt negative, ignorante şi invidioase.

Acestea se întâmplă la momentul actual pe planeta noastră, dar de data aceasta va fi un proces diferit, pentru că este ultima şi a şaptea perioadă a noastră. După epurare, toate sufletele negative şi rebele vor fi

îndepărtate de aici şi din oricare altă lume din Cosmos. După aceea, fiinţele purtătoare de suflet ce rămân vor fi la adăpost de greşeli şi inutile şi interminabile războaie. Doar când vom fi prăbuşiţi în noroi, din cauza propriei noastre aroganţe, lăcomii, patimi şi invidie, vom reuşi să ne ridicăm şi să mărturisim că nu putem să învăţăm din propriile noastre legi umane… doctrine şi principii. Atunci şi doar atunci, strigătul sufletelor va fi auzit din mijlocul răgetelor animalelor. Doar atunci, fiinţele purtătoare de suflet vor cere umil şi respectuos îndrumarea şi Adevărul pe care îl vor primi din Milă.

Ajungem în curând la momentul dezvăluirilor. Unii dintre noi ştiu deja Adevărul şi vor fi cei care îl vor spune celorlalţi, arătându-le cum poate el să fie dovedit. Chiar până şi Biblia spune în scrisoarea către tesalonieni: „Dovedeşte toate lucrurile”, aceasta ne spune clar că trebuie să credem, dar să avem credinţă în ceea ce am dovedit, nu în teoriile altora sau în interpretările şi interpolările lor virusate. Sunt mulţi oameni în lumea aceasta care ştiu din experienţa proprie că această planetă şi aceste planete sunt sfere goale pe interior. Cunoaşterea înseamnă putere atunci când este pusă în slujba binelui umanităţii. Cei mai mari duşmani ai omenirii sunt Prostia şi Ignoranţa. O persoană poate să fie toată viaţa savant cu multe grade academice, dar, dacă această persoană îşi umple cavitatea craniană cu teorii nefolositoare cu informaţie trivială şi falsă, mai bine ar rămâne o persoană lipsită de creier şi aliterată. Când suntem rigizi în faţa noilor descoperiri şi concepte, ne oprim creşterea spirituală şi începem să îmbătrânim rapid până când degenerăm.

Acum avem o multitudine de dovezi că corpurile planetare sunt goale pe interior datorită legilor fizice, iar aceasta nu este egalată de teoria opusă a miezului

planetar topit. De-a lungul vremurilor, diferite civilizaţii au învăţat că Pământul este o sferă goală sau cel puţin plină de găuri. Acele credinţe au fost înregistrate în arhive de-a lungul timpului în toată lumea, traduse în parabole, mituri, poveşti şi chiar sfinte scripturi.

Sunt deschideri la pol

Este un fapt real că aurora boreală este lumina emisă din Edenul interior şi Shambala nordică. O parte din lumină este reflectată de razele de curcubeu ale oraşului şi de Soarele central. Aşa cum ne învaţă înţelepciunea antică, acel oraş este numit Shambala nordică sau Katoth. Mai există lumini sudice, dar cele nordice sunt mai strălucitoare datorită oraşului de cristal şi polarităţii pozitive. Am o colecţie de fotografii făcute de un satelit polar, sonda trimisă pe Venus de Uniunea Sovietică şi de telescopul Hubble. Acestea sunt fotografii care dezvăluie deschiderile polare de pe fiecare planetă. Când înţelegem lucrul la care ne uităm, abia atunci lucrul acesta devine evident în faţa ochilor noştri. Mai am, de asemenea, fotografii făcute din nave spaţiale care au trecut deasupra deschiderilor polare nordice. De obicei, deasupra acestor mari deschideri sunt nori, formaţiuni de nori calzi ce vin din atmosfera interioară şi care sunt mişcate de aerul rece polar.

Contrastul şi rotaţia globală le imprimă, de obicei, o rotaţie sub formă de turbion. Dacă guvernele noastre neagă existenţa portalurilor polare, înseamnă că ele mint în continuare umanitatea. Calotele îngheţate polare de pe Marte, cred eu, au fost sau vor fi descoperite datorită aurei ce străluceşte prin acele intrări şi care iluminează calota de gheaţă. Se pare că calotele polare de pe Marte sunt considerabil mai mici decât cele ale Pământului.

Proporţional, grosimea acelor calote de gheaţă ar trebui să fie de aproape 50 de mile (aşa cum apar în

fotografie). Acolo par să apară imense bule deasupra deschiderilor datorită răspândirii luminii soarelui interior. Toate globurile cosmice naturale sunt goale în interior. Când o planetă este creată, există o încrucişare de raze negative şi pozitive. Iar acolo unde acestea se întâlnesc este punctul focal al creaţiei ce atrage praf cosmic, urmând ca acestea să se coaguleze într-o formă solidă. La început este un punct strălucitor de lumină dătătoare de viaţă. Cu cât se extinde mişcarea de rotaţie, se separă miezul închegat de materie grea ce creează o carapace solidă la exterior. Energiile din aceste raze formează deschiderile. Materia densă este formată în exterior şi lumina rămâne în centru.

După trecerea vremurilor, corpul planetar devine locuibil cel puţin în interior. Sunt atât de multe feluri de viaţă care pot conţine unităţi sufleteşti universale, încât orice formă posibilă de viaţă poate să se desfăşoare pe planetă cu amendamentul că ea depinde de baza moleculară a fiinţei. Acestea pot chiar să nu apară ca formă de viaţă din punctul de vedere al standardelor noastre.

Pe planeta Mercur există o fiinţă purtătoare de suflet care seamănă cu un imens cristal. Daţi-mi voie să subliniez aici că Mercur nu este o planetă caldă, ci una de gheaţă. O mare greşeală a oamenilor noştri de ştiinţă este ideea că spaţiul poate să conducă căldura de la Soare. Să fie clar, Soarele nu este fierbinte. Flăcările pe care le vedem aparţin focului divin interdimensional. Soarele este, teoretic, activat de fisiune la rece.

Am văzut comete apropiindu-se de Soare la o foarte mică distanţă şi cu toate acestea şi-au menţinut miezul de gheaţă. Au fost trimise sonde spaţiale pe orbita Soarelui şi nu au fost incinerate. Dacă Soarele era fierbinte, spaţiul ar fi fierbinte. Dar planeta Mercur nu este fierbinte şi spaţiul

însuşi are o temperatură de o grade.

Dacă nu are importanţă faptul că o planetă este aproape sau departe de Soare... atunci ce este temperatura? Temperaturile planetare sunt determinate de compuşii fizici ai atmosferei şi de interacţiunea radiaţiilor ionice ale Soarelui cu atmosfera. Soarele aruncă ioni negativi, ceea ce este dătător de viaţă şi benefic. Ionii pozitivi mortali aruncaţi de Soare sunt, de fapt, alungaţi de la Soare prin canale spaţiale în sistemele solare pentru a fi absorbiţi de planete. Nu există niciun loc în spaţiu care să nu atragă acele raze mortale.

Aici avem exemplul pleiadelor şi centurii fotonice din jur şi din vecinătatea Soarelui, care sunt aşa datorită faptului că spaţiul împărtăşeşte calităţile

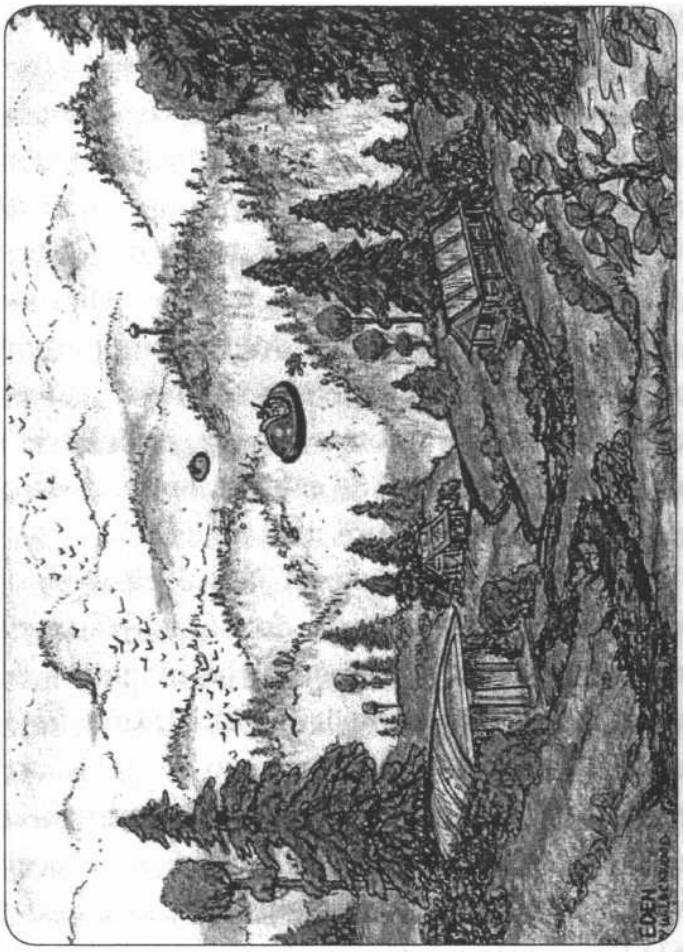

Spaţiul din interiorul Edenului are un diametru de aproape 6.900 de mile. Soarele interior are o rază de 300 de mile. Acest Eden este un ţinut eminamente magic, plin de frumuseţe şi armonie. Atmosfera uşor aurită este regăsită peste tot. Celelalte oraşe sacre, secrete, sunt create pe acelaşi principiu.

(Ilustraţie de dr. Wendy Lockwood)

celei de-a IV-a dimensiuni. Oamenii de ştiinţă actuali nu înţeleg spaţiul. Marii maeştri ne spun că spaţiul are

nouă dimensiuni şi e chiar solid, excepţie face atunci când un obiect trece prin el, urmând anumite canale. Viitoarea comprimare a spaţiului şi tot ceea ce este în interiorul lui va fi extrem de diferită de teoriile zilelor noastre, când această planetă se va întoarce la pace şi paradis. Omul contemporan este prea barbar pentru a primi o asemenea informaţie detaliată despre densitatea spaţiului. Când o bucată de argint pur este adusă la o grade, devine transparentă. Argintul este un metal protector pentru cel care-l poartă.

Planetele nu sunt rămăşiţe ale sorilor. Fiecare este o creaţie separată de încrucişare a razelor de lumină. Până şi corpurile făcute de mâna omului (sateliţi) ce orbitează şi în care trăiesc fiinţe trebuie să fie goale pe interior. Luna este goală şi aşa cum ştim a fost alungată departe din marele bazin Pacific din apropierea Insulelor Caroline de maeştrii Lojii Albe, pentru a ne apăra de Steaua întunecată Erlik, ce a fost plasată şi ea pe orbită de rasa reptilienilor sau altfel spus Zetas. Luna este, de fapt, o navă spaţială şi are ca scop blocarea stelei negre. Luna este avanpostul Lojii

Albe ce este „Gardianul” planetei noastre. Fiecare planetă se mişcă în interiorul coridorului său din cea de-a IX-a dimensiune. Centura de asteroizi a planetei Eros a fost formată în felul acesta. Eros a fost reşedinţa rasei reptilienilor sau a Zetas. Loja Albă a obliterat planeta Eros din cauza rasei reptilienilor-zetas-drakos, care a consumat toată carnea umană de pe acea planetă şi avea planuri să invadeze Pământul în acelaşi scop.

Rasa reptilienilor este un produs al răului şi care sparge toate legile cosmice. Ei au o imortalitate diabolică limitată la planurile materiale de cineva, fiind numiţi „răul perfect” sau „negativul perfect”. Eros este locul unde rasa chineză îşi are originea. Aceasta a fost victima rasei

reptiliene. Aşa cum s-a descris înainte, supravieţuitorii au fugit pe Luna noastră, unde s-au ascuns pentru o vreme, apoi au venit în China (în navele lor sub formă de trabuc), stabilindu-se pe acele teritorii.

Legendele dragonilor zburători se bazează pe aceste nave cosmice care i-au dus în siguranţă pe Pământ. Se spune că unele astfel de nave în formă de trabuc sunt ascunse în peşteri, undeva în China. Rasa reptilienilor invadase deja Pământul, însă multe alte valuri ale ei au urmat. Unii dintre ei şi-au stabilit bazele pe Marte, iar alţii au supravieţuit efectiv pe anumiţi asteroizi imenşi. Intrarea polară de pe planeta Saturn este foarte clară. Iar cea de pe Venus este conturată foarte bine.

Sonda rusească trimisă pe Venus a fotografiat marea deschidere. Majoritatea vieţii de pe Venus este în interiorul centrului gol al planetei. Există câteva forme de viaţă externă la suprafaţă, însă acestea nu pot fi catalogate prin standardele de viaţă pământeşti. Lumea interioară venusiană seamănă cu o pădure amazoniană. Nu există anotimpuri, dar viaţa umanoidă reuşeşte să trăiască în acea lume.

În interiorul fiecărui centru planetar gol există cartiere generale ale Lojei Albe, ce este prezentă în fiecare lume muritoare locuită. Spaţiile interioare sunt pure din cauză că ionii mortali sunt aruncaţi în afară prin intermediul intrărilor, rămânând în urmă doar cei dătători de viaţă. Locuitorii acestor locuri sunt de obicei nemuritori. Ionii pozitivi ce vin dinspre Soarele nostru sunt cauza decăderii răului, bolilor, crimelor, îmbătrânirii şi morţii. Afectează întâi mintea şi blochează manifestările sufletului.

Păstrând un generator de ioni negativi în apropierea noastră, suntem ajutaţi în ceea ce priveşte longevitatea şi armonia prin neutralizarea ionilor pozitivi mortali.

Cuvântul „Holy” (Sfânt) derivă din „Hollow” (Gol), pentru că lumea interioară este sacră. Pământul sfânt de la suprafaţa timpurilor noastre este vechiul nume al continentului America din Antichitate, care era numit „Tărâmul sfânt” în timpul Atlantidei ce a durat vreme de 200.000 de ani. America în acea vreme era numită Galileea şi Lacul Superior era numit Marea Galileei.

În subteranul Americii erau reţele imense de peşteri scobite sau mărite de atlanţi datorită pregătirilor lor pentru „Armagedon” sau, altfel spus, anticipatele schimbări ale Pământului. Acele peşteri au fost umplute cu mâncare, maşinării, centre culturale, parcuri, palate, străzi, transmundane şi tot ceea ce era necesar supravieţuirii unei lumi devastate şi otrăvite. Marii Maeştri au prevăzut potopul şi deplasarea axei Pământului, iar când aceasta s-a produs, într-adevăr, majoritatea celor din Loja Albă şi maeştrii iluminaţi au luat decizia să evacueze Pământul către lumi mai pure. Unii au rămas în urmă, în număr de 144. Ei s-au refugiat în 7 oraşe secrete înconjurate de scuturi cvadridimensionale, inclusiv cele 12 oraşe mai mici. Când vastele reţele din subteranul Americii au fost ocupate în acel moment de rasele mai puţin evoluate ce au fugit din faţa schimbărilor Pământului, erau eminamente ignoranţi şi foarte negativi.

Aceştia se numeau „Dero”, de unde derivă cuvântul „Diavol”. Aceşti „Dero” au învăţat să utilizeze şi să abuzeze de tehnologia găsită, tehnologie precum cea pentru vindecare „mech”, dispozitive de teleportare şi altele, pentru a spiona suprafaţa. Acele „mech-uri” pot să penetreze prin granit solid gros de 50 de mile. Multe dintre aşa-numitele fantome şi OZN-uri sunt holograme proiectate de „Dero” la suprafaţă. Ei sunt responsabili pentru durerile şi suferinţele celor dintre noi care trăim la suprafaţă.

Prin utilizarea maşinăriilor lor, aceşti „Dero” pot să provoace accidente teribile doar pentru a se amuza. Regretatul Richard S. Shaver a fost mentorul meu în arta şi istoria antediluviană şi cel care m-a antrenat în ceea ce priveşte subiectele subpământene. El a fost răpit şi dus în peşterile „Dero”, unde ei l-au făcut sclav, punându-l să repare anticele dispozitive mech. El a fost ţinut acolo jos, în acel iad, ani întregi, îmi spunea că intrări în acele peşteri sunt sub fiecare mare oraş din America şi că sub fiecare oraş principal din lume există o reţea de intrări. Inclusiv sub Vatican, unde se află tunele şi lifturi ce duc în capitala religiei catolice.

Pământul sfânt din Orientul apropiat este numit după Pământul sfânt din America sau originara Galilee. Numele ţinutului american a fost împrumutat de la Ţinutul sfânt din interiorul Pământului. Tărâmul sfânt din zilele noastre aflat în Orientul apropiat şi-a câştigat numele pentru că stă deasupra unui loc ce se aseamănă unui stup de albine (peşterile subterane ale poporului Dero) şi are strat peste strat de oraşe şi peşteri. Nu este un adevărat tărâm sfânt.

A fost locuit atât de Moise şi Iisus, cât şi de alte suflete sfinte pentru că era extrem de negativ datorită controlului poporului Dero. Poporul Dero poate să controleze mintea şi plasează gânduri în persoanele neprotejate. Pot să introducă voci precum cele auzite de schizofrenici şi criminali, pe care îi ţin sub observaţie toată viaţa, folosind dispozitivele „mech spion”. Pentru că ei trimit razele dispozitivelor „mech” pentru a reflecta lumina Soarelui în interiorul peşterilor, ionii mortali sunt multiplicaţi, astfel rezultând monştri mutanţi datorită radiaţiilor, nebuni, maniaci, care îşi petrec viaţa inducând în eroare mintea omului şi creând haos. Aceştia vor fi şi ei distruşi în timpul schimbărilor Pământului.

Aşa că, precum vedeţi, Pământul trebuie mai întâi să

fie purificat şi toate sufletele diabolice să fie exilate. Avândânfaţăcombinaţiadintredezlănţuirea demonilor din cea de-a Vil-a dimensiune, rasa reptilienilor şi influenţa anticriştilor, ne mai poate mira faptul că umanitatea este controlată precum o păpuşă de lemn într-un dans mortal al răului?

Când omul a căzut, a uitat de sinele său divin şi a pierdut toată înţelepciunea cosmică, devenind astfel o ţintă perfectă pentru minciună. Acesta este motivul pentru care Marii Maeştri ai Lojei Albe sunt aici să trimită în mod regular emisari, învăţători şi maeştri pentru a reeduca minţile induse în eroare şi aflate în confuzie. Să îndrepte toate neînţelegerile astfel ca prin intermediul inerentelor capacităţi divine ale omului să fim treziţi şi să învingem întunericul care ne invadează conştiinţa de 10 milioane de ani. E multă vreme de când am fost „acasă”, dar dacă citeşti aceste rânduri, dragul meu eşti pe drumul bun de întoarcere.

Amiralul Byrd a numit Pământul interior al Shambalei de Nord sau Kadoth „Ţinutul misterului nepieritor”. Ni s-a spus că intrările sau deschiderile polare au un diametru de 14 mile. Scoarţa terestră are o grosime de 800 de mile şi centrul gravitaţiei se află la aproape 400 de mile dedesubt. Este mult mai mult pământ ocupat în interiorul planetei decât la suprafaţa ei. Şi mult mai multe fiinţe trăiesc în peşterile Dero decât la suprafaţă.

Primele fotografii NASA ale Pământului au fost luate de pe Lună, văzându-se astfel, foarte clar, intrările polare. După cea de-a doua imprimare a lor, au fost falsificate, aceasta pentru a ascunde intrările. Cred că fiecare expediţie pe Lună este ascunsă ochiului publicului, redirecţionând atenţia acestuia înspre evenimentele dramatice pământeşti. Prea mult a fost revelat despre adevărata formă a Pământului şi anomaliile din spaţiul

extratereştrial.

Forţele întunericului blochează cunoaşterea umanităţii în ceea ce priveşte paradisul interior, pentru că acesta este o puternică ameninţare la adresa lor şi la adresa planurilor pe care le au ele cu umanitatea de la suprafaţă. Maeştrii vor ca OMUL să afle despre paradisul acela. Pentru că astfel îşi va îndrepta atenţia către rădăcinile adevărului şi va avea parte de o accelerare a înţelepciunii, cunoaşterii şi iluminării.

Spaţiul din interiorul Edenului are aproape 6.400 mile în diametru. Soarele interior are aproape 600 mile de la un capăt la celălalt. Acest paradis este un ţinut eminamente magic, plin de frumuseţe şi armonie.

Când am vizitat acest Eden prin intermediul călătoriilor extracorporale, am fost umplut şi binecuvântat de minuni. Acolo sunt munţi, râuri şi lacuri, majoritatea munţilor sunt veşnic verzi, iarba este, de asemenea, veşnic verde şi flori sălbatice înfloresc peste tot, pomi fructiferi sunt în toate stadiile de rod, din cauză că nu există niciun anotimp. Totul creşte la dimensiuni gigantice până şi animalele şi fiinţele sacre ce trăiesc acolo. Am mers prin pajişti cu flori ce creşteau peste înălţimea capul meu. Petalele erau opalescente şi transparente.

Totul se află într-o divină armonie în Eden. Când mi-am îndreptat privirea în sus, am văzut soarele central înconjurat de ceaţă, strălucind prin şi dincolo de mantia interioară a acestui Eden care se ridică deasupra munţilor şi lacurilor şi se topeşte uşor pe cer. Aurora boreală este lumina soarelui interior şi Shambala străluceşte deasupra vârfului lumii, într-un final vom intra în această lume magică în decursul lumii noastre.

Porţile se vor deschide, lăsându-ne să trecem prin ele. Dar mai întâi de toate trebuie să trecem prin procesul de purificare ce trebuie să înlăture toate influenţele şi

elementele corupte de pe această frumoasă planetă.

Poţi să faci parte din aceasta doar urmând calea ce au aşternut-o înaintea ta. Nimeni nu moare niciodată într-adevăr, doar ne schimbăm carcasele şi, de acum înainte, sufletele cel mai des încarnate îşi vor aduce aminte de vieţile lor trecute, dându-ne astfel un impuls către iluminare. Făcând aceasta, ni se va permite să intrăm în oraşele sfinte şi în Eden pentru a studia la poalele Marilor Maeştri.

Trebuie să ştii aceasta, dragă cititorule, că nimeni nu poate să intre în Eden sau oraşele sfinte fără să fie invitat. Există teribile năvoade spaţiale în jurul locurilor sfinte ale Mari Loji Albe şi orice încercare violentă de a intra îl va trimite instantaneu pe intrus pe o altă planetă prin teleportare.

Pentru a intra acolo ne calificăm pentru aceasta doar prin devotament şi sinceritate faţă de creşterea noastră interioară. Avem liberul arbitru să spargem cercul şi să ne ridicăm într-o spirală, eliberându-ne pe noi înşine de căzutul, mizerabilul statut ignorant al conştiinţei. Majoritatea celor căzuţi au reuşit deja, aşa că poţi să o faci şi tu. Regatul cerurilor este în interiorul tău şi în interiorul Pământului.

CAPITOLUL X

Oraşul curcubeului – OZN-URI ALE LUMII INTERIOARE

Cele mai timpurii legende şi mituri ale umanităţii vorbesc despre oraşe incredibile care sunt căminele zeilor şi ale altor fiinţe iluminate. Aceste oraşe mitice se spune că pot să fie găsite peste tot pe planetă, de obicei, dincolo de cei mai înalţi munţi, în cele mai adânci oceane, în cele mai impenetrabile jungle şi chiar în lumile subterane.

O versiune modernă a *„Oraşelor pierdute ale zeilor3* conectează fenomenul OZN cu Pământul gol într-o

interesantă revizuire a legendelor antice în care o rasă superioară a rămas ascunsă prin voia proprie de restul lumii. Autorul Brinsley Le Poer Trench, care a scris *Atlantida dispărută în interiorul Pământului goi*, prezintă ideea că omul, conform cărţii Genezei, a venit din Pământ şi nu doar din praf, aşa cum ne învaţă majoritatea religiilor, în cărţile sale de început, Le Poer Trench postulează că un număr de Elchimi (Zei) a luat parte la un experiment de încrucişare. Acesta s-a sfârşit rău şi ei au fost exilaţi împreună cu rasa lui Adam. Aceştia erau îngerii căzuţi, uriaşii, Anunnaki – Nefilinii din Biblie.

William F. Warren, în lucrarea sa ştiinţifică „*Paradisul găsit sau leagănul rasei umane de la Polul Nord*, citează o traducere făcută de A.M. Sayce luată dintr-o carte numită „însemnări din trecut”: „Ni se povesteşte despre un loc pe care zeii l-au creat pentru primele fiinţe umane pe Pământ. Un loc special în care ei au devenit măreţi şi s-au înmulţit ca număr. Această locaţie secretă ce este descrisă în exact aceleaşi cuvinte precum cele din literatura iraniană, indiană, chineză, eddaică şi aztecă. Pe scurt, „în centrul Pământului”.

Bal Gangadhar Tilak (1856 – 1920), un renumit pionier al independenţei Indiei de la începutul secolului al XX-lea, a fost, de asemenea, un savant în astronomie şi textele antice vedice şi care, printre altele, a reuşit să plaseze civilizaţia indiană vedică, cea mai veche, în jurul anului 4.500 î.Hr. Tilak a fost închis de britanici pentru scrierile sale antiimperiale câţiva ani, timp în care a studiat scrierile vedice, relaţionându-le cu evenimente astrologice şi geologice cunoscute. Tilak şi-a publicat descoperirile într-o carte numită „Căminul arctic al Vedelor” în 1903. Aici el stipulează că, în conformitate cu înţelegerea Vedelor, „căminul” arctic originar al umanităţii a fost distrus în jurul anilor 10.000 – 8.000 î.Hr. de ultima

glaciaţiune şi că, începând cu anii 8.0003.000 î.Hr., a fost „perioada de rătăcire”, înainte ca poporul vedic să se stabilească definitiv în India, între sânii 5.000 – 3.000 î.Hr.

Atunci, a adăugat el, aceştia au început să-şi uite originile arctice şi tradiţiile. Textele indiene antice par să indice foarte clar că regiunea arctică era „universul zeilor Antichităţii”. Din moment ce menţionează special că acolo Soarele răsare şi apune o singură dată pe an – ceea ce demonstrează că scriitorii acelor texte aveau clar cunoaşterea situaţiei astronomice şi a anotimpurilor de la Polul Nord, întrebarea este de unde ştiau aceşti indieni din Antichitate acest lucru.

Răspunsul, evident, este dat datorită însemnărilor din imnurile vedice care vorbesc despre „răsăritul” de multe zile. Când aplicăm aceasta la Polul Nord, aceşti termeni par să aibă sens din moment ce Soarelui îi trebuie exact o lună să apară deasupra orizontului după noaptea ce ţine patru luni. Strămoşii poporului indian, arienii, cu siguranţă au ştiut din experienţă proprie că Soarelui îi trebuie exact o lună să apună, aşa că apusul polar ţine o lună, urmat de o noapte ce ţine 4 luni, după care vine un răsărit de o lună, urmat de o zi ce ţine 4 luni. Chiar dacă aceste detalii au fost scrise cu sute de ani în urmă, Vedele sunt absolut corecte. Vechiul an vedic avea doar două împărţiri care erau numite Devas şi Pitras. Nume ce erau corelate cu „ziua zeilor”, respectiv „noaptea zeilor”. Aceasta, destul de curios, este foarte similar unei altei piese dramatice din mitologia dramatică ariană, Gottdammerung, aşa-numitul „Apus al zeilor”, care face o ciudat de argumentată conexiune cu anul polar vedic arian. Dacă vechii arieni erau originari din marele oraş localizat în Pământul gol, cum au ajuns ei în lumea de la suprafaţă? Cu siguranţă nu au bătut întreaga cale, însă textele vedice ne oferă o posibilitate care poate să ne servească drept indiciu în

problema modernă a originii OZN-urilor.

Maşini zburătoare din lumea din
INTERIORUL PĂMÂNTULUI

În literatura vedică a Indiei există destul de multe descrieri ale maşinăriilor de zbor ce sunt numite „vimanas”. De obicei, ele sunt descrise ca fiind aparate de zbor făcute de mâna omului, ce se aseamănă avioanelor şi zboară cu ajutorul aripilor ce au forma celor ale păsărilor, având o structură şi o formă neobişnuite, zburând într-o manieră misterioasă. Şi, în general, acestea nu sunt făcute de fiinţe umane. Cuvântul „vimana” derivă din cuvântul „vamana”: „Cel care este capabil din trei mişcări să măsoare întregul Pământ şi Cerul”. Poemul epic naţional al Indiei.

Mahābhārata, este un poem de o complexitate şi lungime vaste. Conform dr. Viaceslav Zaitsev: „Rāmāyana povesteşte despre două care celeste cu multe geamuri care zboară în cer până când se transformă în comete. Mahābhārata şi celelalte cărţi sanscrite descriu pe larg aceste care, spunând că ele sunt «puse în funcţiune de fulgere cu aripi». Era o navă care s-a ridicat în cer, zburând până la Soare şi la stele”.

Colonelul Henry S. Olcott, care era cofondator al Societăţii Teozofice, spunea în 1981, în cadrul unei conferinţe din Allahabad: „Vechii indieni puteau să navigheze în aer şi nu doar să zboare, ci şi să poarte bătălii pe cer, precum avioanele de război ce se bat pentru dominaţia de deasupra norilor. Pentru a fi atât de perfecţi în aeronautică, ei trebuie să fi cunoscut toate artele şi ştiinţele relaţionate la această ştiinţă, inclusiv stratosfera, curenţii atmosferei, relativitatea temperaturii, umiditate, densitate, specificul gravitaţiei, al diferitelor gaze…

Textul „Arthasastra al Kautilya” (secolul III î.Hr.) menţionează printre diferiţi tehnocraţi şi comercianţi pe

Saubhikas, ce erau „piloţi” care conduceau vehiculele în cer. Saubha era numele pentru oraşele zburătoare ale regelui

Harishehandra şi forma sau bika, înseamnă „cel care zboară sau cunoaşte arta zborului unui oraş aerian”. Kautilya utilizează încă un cuvânt semnificativ: „Akasa Yodhinah”, care a fost tradus prin „persoană ce este antrenată să lupte din cer”.

Existenţa acestor care aeriene în orice formă ar fi fost ele era atât de cunoscută încât şi-a găsit locul în edictele regale ale împăratului Asoka, ce au fost emise în timpul domniei lui dintre anii 256 – 237 Î.H.

Textul Vaimanika Shastra face referinţă la aproape 97 de lucrări şi autorităţi ale timpurilor antice ce au lăsat în urmă cel puţin 20 de lucrări care prezintă mecanismul acestor maşini de zbor, dar niciuna dintre acele lucrări nu a fost găsită.

Textul Yuktikalpataru al Bhoja include referirea la aceste care aeriene în versetele 48 – 50 aflate într-un manuscris ce aparţine Colegiului sanscrit din Calcutta şi este datat în anul 1870.

Din aceste texte antice reiese faptul că Vimanas-urile erau foarte sofisticate şi că aveau rute deasupra mărilor din vest, adică Marea Arabă, Africa, Oceanul Atlantic, America Latină/ Mexic. Profesorul D.K. Kanjilal analizează legenda „Matsia Purāṇa” (capitolul 129) în cartea sa „Vimana în India antică” folosind următoarele

OZN-uri au fost văzute zburând peste tot în lume, din şi în tuneluri subterane.

(Ilustraţie de Caron Ann Rodriguez)

cuvinte. „Dincolo de vălul legendei şi adevărul ştiinţific, reiese că trei oraşe zburătoare au fost făcute

pentru şi utilizate de către demoni. Din acestea trei, unul a fost plasat pe orbită staţionară din cer, altul mişcându-se pe cer, iar celălalt staţiona permanent pe Pământ.

Acestea au fost andocate precum navele spaţiale moderne pe cer, într-un moment anume şi la o anumită latitudine şi longitudine. Săgeata lui Shiva, cu siguranţă, înseamnă o rachetă trimisă dintr-un satelit zburător special construit pentru a distruge navele ce cădeau în Oceanul Indian. Vestigii ale unei demult apuse civilizaţii prospere distrusă în război de abia răzbat printre aceste legende".

Mulţi cercetători moderni atribuie vimanasurile şi tehnologia pe care o aveau dovezii că lumea noastră antică a fost vizitată de fiinţe extraterestre. La o mai detaliată examinară a puranas-urilor şi a altor tradiţii vedice, se vede clar că vimanasurile au fost aduse în lumea de la suprafaţă când arienii au migrat din căminul lor, din interiorul Pământului, înainte de ultima glaciaţiune.

Scriitorul esoteric francez Saint-Yves d'Alveydre, în 1886, revelează în cartea sa „Expediţie în India" că vechii arieni au venit din Agharta, care este un ţinut ascuns sub suprafaţa Pământului. Lumea interioară a fost stăpânită de suveranul întunecat numit Brahmatma. Această lume a migrat în lumea de la suprafaţă în jurul anului 3.200 î. H, la începutul ciclului Kali Yuga (Epoca de aur), iar această Agharta avea tehnologie precum fulgerele artificiale, transportul mecanizat şi chiar călătoriile prin aer, fiind mult înaintea tehnologiei noastre moderne.

Lumea de la suprafaţă ar fi avut dese contacte cu Agharta, utilizând vimanas-urile prin tunele secrete care conectau Pământul gol cu suprafaţa.

Chiar şi în ziua de astăzi Agharta trimite emisari în lumea de la suprafaţă pentru a fi informată despre ceea ce se întâmplă aici. Agharta are, de asemenea, imense

biblioteci care găzduiesc întreaga înţelepciune a vremurilor gravată în piatră. Multe mari secrete se află acolo privitoare la o multitudine de subiecte esoterice şi spirituale, printre care se găsesc capacităţile şi puterile uimitoare de mult uitate ale celor care vieţuiesc la suprafaţă.

OZN-URILE SUBTERANE

Ray Palmer, care este scriitor şi editor al unor reviste precum „Poveşti uimitoare”, „Fate”, „Search”, „Farfurii zburătoare”, a fost deseori numit omul care a creat farfuriile zburătoare. Cu experienţa sa în domeniul science fiction, Palmer a fost unul dintre primii editori care au realizat faptul că se puteau scoate bani frumoşi pe subiectul OZN-urilor.

Palmer a fost primul care a realizat ce puteau să facă „poveştile” ciudate, dar adevărate pentru vânzarea revistelor în momentul în care l-a descoperit pentru prima dată pe Richard S. Shaver în 1943. Shaver i-a scris lui Palmer, care era editorul pe atunci al revistei „Poveşti uimitoare”, trimiţându-i o ciudată poveste a unor vechi rase extraterestre, despre Atlantida, despre nave spaţiale şi creaturi ciudate numite „Dero” care trăiau în vaste tuneluri ce împânzeau de-a lungul şi de-a latul subteranele planetei noastre.

După ce Palmer a publicat o versiune prelucrată a poveştii lui Shaver numită „îmi aduc aminte de Lemuria”, revista „Poveşti uimitoare” a fost invadată de scrisori ale cititorilor care povesteau experienţe similare legate de Lumile Subterane şi creaturile ce trăiesc acolo. Palmer a avut o minte destul de ascuţită să observe că Misterele lui Shaver, aşa cum vor fi numite ulterior, erau izbitor de similare misterelor OZN-urilor ce au ieşit la iveală 10 ani mai târziu. Din cauza experienţelor sale anterioare cu Misterele lui Shaver, Palmer nu a aderat niciodată la

explicaţia extraterestră a OZN-urilor ce devenise atât de predominantă în anii ’50. În loc să privească spre ceruri în căutarea farfuriilor zburătoare, Palmer s-a uitat dimpotrivă în jos, înspre Pământul gol ce părea a fi originea lor.

În numărul din decembrie 1959 al revistei „Farfurii zburătoare”, Palmer scria: „În acest număr v-am prezentat rezultatele unor ani de cercetări în care am avansat posibilitatea ca farfuriile zburătoare nu doar că sunt de pe planeta noastră, şi nu din spaţiul interior sau exterior, ci vă punem la dispoziţie o multitudine de dovezi care să arate că există o locaţie necunoscută, de mari dimensiuni, care poate să fie, pe cât de sigur putem stipula în aceste scrieri, cel mai probabil originea farfuriilor zburătoare”.

În legătură cu ceea ce pretind anumiţi oameni care au fost răpiţi de farfuriile zburătoare şi duşi într-o călătorie până pe Marte sau alte planete, Palmer spune:

„Am citit toate povestirile despre aceste călătorii şi în fiecare dintre ele putem să găsim dovada că spaţiul a fost traversat, în toate relatările putem să vedem că pasagerii răpiţi au fost duşi către acest ţinut necunoscut descoperit de amiralul Byrd şi, dacă li s-a spus că sunt pe Marte, oricum nu puteau să facă diferenţa. Date fiind condiţiile de călătorie într-o farfurie zburătoare, piloţii acesteia ar fi putut foarte bine să simuleze o călătorie spaţială, dar, de fapt, să-i fi dus pe oameni în „acel misterios Ţinut de dincolo de Poli, cum îl numeşte amiralul Byrd”. Într-un articol cu titlul „Farfurii zburătoare de pe Pământ: O provocare pentru secretizare”, din numărul din decembrie 1959 al revistei „Farfurii zburătoare”, Palmer scrie: „Revista «Farfurii zburătoare» a adunat un dosar mare de dovezi pentru a evidenţia faptul că farfuriile zburătoare provin de pe planeta Pământ: guvernele mai multor naţiuni sunt foarte conştiente de acest fapt; Se face un efort concertat pentru a învăţa cât mai multe despre ele şi a le

explora ţinutul de origine. Faptele deja cunoscute sunt considerate atât de importante, încât ele constituie cel mai mare secret al lumii. Pericolul ce vine dinspre ele este atât de mare, încât a da publicului dovezi ale existenţei lor înseamnă a risca dezlănţuirea unei panici generale ce ar pune guvernele în situaţia de a fi neajutorate şi să nu nnată să ţină sub control mişcările sociale.

Farfuriile zburătoare au fost prezente în ascuns în istoria umanităţii de secole, dacă chiar nu de mii de ani".

După ce a dovedit că farfuriile zburătoare nu erau produsul nici unei naţiuni de pe Pământ, Palmer atacă teoria originii lor interplanetare al cărei preopinent principal este expertul american în farfurii zburătoare Keihoe, precum şi alţi oameni răpiţi de ele care pretind că OZN-urile vin unele de pe Marte, altele de pe Venus etc.

După ce a demonstrat că OZN-urile nu vin de pe alte planete, Palmer concluzionează că acestea vin prin intermediul deschiderilor Pământului gol:

„După părerea editorilor revistei «Farfurii zburătoare», originea polară a OZN-urilor trebuie acum să fie faptic demonstrată ca neadevărată. Orice negare a acestei teorii trebuie să fie însoţită de o dovadă fermă. Revista noastră sugerează că nimeni nu poate să ofere aşa ceva". „Farfurii zburătoare" susţine că toate grupurile ce studiază OZN-urile ar trebui să se aplece asupra chestiunii în discuţie, din punctul de vedere al teoriei Pământului gol, şi să adune dovezi pozitive ce sunt disponibile de-a lungul ultimelor două secole.

Acum că am dat de urma cea mai rezonabilă a oriprinii far-ţi irâilr-rfarrh îi vin de pe Pământ trebuie să fie dovedit sau infirmat. De ce? Pentru că, dacă interiorul Pământului este populat de o rasă extrem de avansată din punct de vedere ştiinţific, suntem obligaţi moralmente să o contactăm şi, dacă aceasta este atât de puternică în

domeniul ştiinţei, inclusiv în arta războiului, nu trebuie să ne-o facem duşmană. Iar despre intenţiile guvernelor noastre privitor la interiorul Pământului, văzut ca teritoriu „virgin”, comparabil cu „teritoriul indian” din America de Nord, unde noii veniţi l-au luat din posesia îndrituiţilor proprietari, este corect ca publicul să cunoască aceste intenţii şi să-şi exprime părerea şi dorinţa asupra lor.

Farfuriile zburătoare au devenit cel mai important fapt în istorie. Răspunsurile acestor întrebări ridicate de prezentul articol trebuie să fie primite. Amiralul Byrd a descoperit un nou şi misterios ţinut, „Centrul Marelui Necunoscut” fiind cea mai importantă descoperire a tuturor timpurilor. Aceasta am auzit-o de pe propriile lui buze, un om a cărui integritate a fost întotdeauna nepătată şi a cărui minte a fost una dintre cele mai briliante din timpurile noastre moderne.

Să-i lăsăm pe cei care vor să-l numească pe acest om mincinos să facă un pas înainte şi să-şi dovedească afirmaţiile. Revista „Farfurii zburătoare” spune că acestea vin de pe Pământ.

Conform celor scrise de dr. Raymond Bernard în cartea sa „Pământul gol”, editorialul lui Palmer a creat senzaţie şi a făcut ca anumite agenţii secrete guvernamentale să oprească difuzarea revistei, oprindu-i distribuirea, ea neajungând la cei 5.000 de abonaţi.

Bernard declară că, în mod sigur, guvernul Statelor Unite a fost convins că un teritoriu precum acela nerevendicat şi necunoscut de o vastă întindere, mai mare decât toată suprafaţa de pământ cunoscută la suprafaţa planetei, există şi dorea ca existenţa lui să fie ascunsă, astfel încât nicio altă naţiune să nu ajungă acolo, revendicându-l în propriul nume. Era important ca ruşii să nu afle despre el. Din acest motiv s-a decis să se oprească distribuţia numărului din decembrie 1959 al revistei

„Farfurii zburătoare”. Bineînţeles că informaţia aceasta a originii farfuriilor zburătoare, mai exact a celor din interiorul Pământului, asemenea ştirii privitoare la zborul amiralului Byrd dincolo de Poli a fost considerată prea „periculoasă” pentru a fi adusă la cunoştinţa publicului larg, fiind oprită de autorităţile guvernamentale.

Un alt cercetător din acele vremuri al chestiunii OZN-urilor, Gray Barker, era de acord cu afirmaţia lui Palmer şi a pus umărul la această teorie prin cartea lui „Ei ştiau prea mult despre farfuriile zburătoare”. În ea, Barker vorbeşte despre „misterul Antarcticii” sau, cu alte cuvinte, despre neobişnuitul număr de farfurii zburătoare văzute aterizând şi decolând în regiunea Polului Sud, ceea ce susţine puternic teoria deschiderilor polare prin care aceste aparate de zbor intră şi ies din interiorul Pământului.

În această carte, el menţionează doi investigatori, un australian şi un neozeelandez, numiţi Bender, respectiv Jarrold, care credeau că farfuriile zburătoare îşi au originea şi baza în Antarctica. Ei au încercat să urmărească traseul lor până în momentul în care „trei oameni în negru” le-au oprit cercetările, dorind să suprime demersurile investigatorilor, precum au făcut în cazul zborului de 2.300 de mile al amiralului Byrd m şi pe teritoriul acela necunoscut ce nu se găseşte pe nicio hartă şi care se află dincolo de Polul Sud.

Theodore Fitch a fost un alt scriitor care a crezut că OZN-urile vin din interiorul Pământului, în cartea sa „Paradisul nostru din interiorul

Pământului”, acesta a spus: „Cei care scriu despre farfuriile zburătoare cred că acestea vin de pe alte planete, dar cum poate să fie posibil aşa ceva? Acestea sunt prea departe. Să călătoreşti la imense viteze ţi-ar lua o viaţă să faci o astfel de călătorie (în special de pe planete ce se află

în afara sistemului nostru solar)”. Fitch spune că ocupanţii OZN-urilor care au venit pe Pământ şi care pozează în vizitatori de pe alte planete sunt, de fapt, membrii unei civilizaţii avansate ce se află în interiorul gol al Pământului şi care au motive întemeiate să ţină în secret adevărata lor origine, pentru aceasta aruncând „perdele de fum” şi „false indicii”, pentru cel al originii lor interplanetare.

„Ei spun că vin de pe alte planete, dar mă îndoiesc. Aceasta este o «minciună albă» ce are ca scop să împiedice guvernele militarizate să afle că în partea opusă a scoarţei terestre există o civilizaţie avansată ale cărei realizări ştiinţifice surclasează, de departe, pe cele ale civilizaţiei noastre şi care se deplasează spre exterior prin intermediul deschiderilor polare. Prin acest fel ei se protejează de orice violenţă sau război posibil între rasa de la suprafaţă şi cea din interior”.

Fitch e de acord cu Palmer asupra faptului că farfuriile zburătoare nu sunt nave interstelare pilotate de către extratereştri. Mai degrabă sunt vehicule de deplasare în atmosfera Pământului, ce vin din interiorul acestuia, în 1950, relatările întâlnirilor de gradul I descriau deseori ocupanţii OZN-urilor ca fiind mici de statură, cu păr şi piele de culoare închisă. Fitch credea că acele fiinţe aparţineau aceleiaşi rase subterane, cele din care descind eschimoşii, în perfect acord cu William Reed şi Marshall B. Gardner, Fitch susţine că strămoşii eschimoşilor au venit din interiorul Pământului, ieşind prin deschiderile polare.

Descriindu-i pe ocupanţii OZN-urilor, acesta spune:

„Cutoare că sunt mai mici decât noi, ei sunt mai puternici. Forţa cu care strâng în mână ceva este asemănătoare unei menghine. Ar putea să anihileze orice om puternic. Corpurile lor sunt perfect construite. Cu toate că nu sunt frumoşi au o fizionomie armonioasă.

Niciunul nu pare să aibă mai mult de 30 de ani. Ba mai ei spun că nu cunosc moartea. Ar trebui să se scrie o carte care să conţină conversaţiile ce au fost făcute cu bărbaţii şi femeile care ocupă aceste OZN-uri. Discursul lor este rapid, ascuţit şi foarte la obiect. Ei par a fi foarte, foarte inteligenţi. Discută liber şi răspund la orice întrebare. Dar ascund lucrurile pe care nu vor ca noi să le cunoaştem (refuzând să spună adevărata lor origine subterană, pretinzând că vin de pe alte planete precum Marte şi Venus).

Iată câteva declaraţii scurte făcute de oamenii care trăiesc în interiorul Pământului. Ei spun că sunt cu mult înaintea noastră din punct de vedere al mentalităţii, cunoaşterii şi ştiinţei. Mai pretind că aparatele lor de zbor folosesc «energie (înţelegând prin aceasta energia electromagnetică a spaţiului care este disponibilă peste tot, spre deosebire de carburanţii ce trebuie să alimenteze aparatele noastre de zbor). Această energie ei o obţin prin explozia unor atomi cu ajutorul energiei electromagnetice chiar în timpul zborului. Sunt înaintea noastră cu mii de ani în toate artele, pictură, sculptură şi arhitectură, în agricultură şi în ştiinţele sociale. Spun că trăiesc în lux şi cu toate acestea nu au diferenţe de clasă între săraci şi bogaţi şi nu au nevoie de poliţie şi mai spun că vorbesc fiecare limbă de pe Pământ”.

Fitch îi descrie pe aceşti oameni ca trăind în interiorul unui sistem economic unde toate bunurile materiale aparţin tuturor. Au un sistem echitabil de distribuţie şi de exploatare a bunurilor. Nu există

Sărăciertrintro oi slin mnmont sistemul la bază egalitatea fiecărui individ. Nu au proprietate privată şi trăiesc împreună pentru binele lor.

Fitch mai scrie: „Aceşti oameni cunosc toate secretele fiecărui guvern, fiindcă au o inteligenţă şi

autoritate superioare. Din moment ce sunt superiorii noştri, înseamnă că au autoritate asupra noastră. Pretind că sunt experţi în telepatie şi că se trag din rasa antediluviană a Lemuriei şi Atlantidei. Mai spun că nu ştiu nimic despre Iisus şi că Biblia noastră a fost prost tradusă, prost interpretată şi prost construită. Că nu sunt o rasă care a decăzut precum cea a noastră şi că ar trebui să ne debarasăm de bombele şi armamentul nuclear”.

Misterioasa dispariţie

A DR. RAYMOND BERNARD

Mai devreme în acest capitol ne-am referit la dr. Raymond Bernard, cunoscut pentru cartea sa „Pământul gol”. Raymond Bernard este pseudonimul dr. Walter Siegmeister, care şi-a petrecut mulţi ani din viaţă căutând în America de Sud intrări în subteranul unde se presupunea că trăiesc civilizaţii. După ce Statele Unite au aruncat bombele atomice, Bernard a devenit îngrijorat în ceea ce priveşte creşterea nivelului de radiaţie a Pământului şi credea că America de Sud ar fi un

Eden relativ sigur în cazul în care s-ar fi declanşat un război atomic.

El locuia în Joinville, St. Caterina, Brazilia, unde a sperat să pună la punct o colonie pentru oameni veniţi din toată lumea, care doreau să dezvolte zona, bogată din punct de vedere agricol, şi să scape din ceea ce credea el că va fi un holocaust atomic. Bernard era sigur că ozn-urile, venind din interiorul Pământului, utilizează tunele secrete ce erau răspândite de-a lungul întregii Americi de Sud şi Centrale.

În 1964, dr. Bernard pretindea că a găsit intrările în câteva oraşe subterane şi a intrat efectiv prin aceste portaluri ce duceau în interiorul Pământului. Spunea că, beneficiind de ajutorul a 20 de alţi exploratori, a putut să identifice locaţia a cel puţin 50 de oraşe subterane în

Brazilia, despre care el credea că sunt rămăşiţele ţinutului distrus al Atlantidei.

Unul dintre exploratorii lui Bernard chiar relatează o uimitoare poveste ce pare să confirme credinţa lui în Teoria Pământului gol. Dr. Bernard face referire la prietenul său pe care-l numeşte R.K. din cauza incredibilei naturi a poveştii sale şi pentru că nu voia ca identitatea lui să fie înncoi – i-o

„Un anumit vânător care şi-a petrecut mult timp din viaţă rătăcind prin munţii din St. Caterina l-a informat pe dr. Raymond Bernard zi a dat peste un tunel imens în interiorul căruia a văzut un uriaş aparat de zbor pe care l-a descris asemănător unui Zeppelin. Dr. Bernard, prin urmare, l-a angajat pe acest vânător să mă ducă la acel tunel. Am intrat în el şi am găsit înăuntru acest imens aparat de zbor şi pe pilotul său. Era un om din subteran, care avea aproape 2, 5 m înălţime. Am vrut să fotografiez aparatul, dar pilotul nu mi-a permis. Cu toate acestea m-a mintat să intru în aparatul de zbor ce era minunat mobilat pe interior şi putea să adăpostească 40 de pasageri. Odată cu mine a intrat şi vânătorul.

Am făcut o a doua călătorie la acelaşi tunel mai târziu, de această dată singur. După ce am intrat în vehicul, uşa s-a închis şi am fost dus într-o călătorie. Vehiculul nu avea geamuri, ceea ce m-a împiedicat să văd unde mergeam sau poate că geamurile erau închise spcă al pentru a ascunde secrete importante. Motorul nu scotea niciun sunet, era perfect silenţios. Era pus în funcţiune de diferite forme de energie şi eu am tras concluzia că era un fel de OZN gigantic sub formă de «trabuc». Mă aşteptam să iasă din tunel rhnnro pf> cer, dar, de fapt, a mers din ce în ce mai jos în tunel, după care a început să coboare şi am simţit în stomac o ciudată senzaţie, aceeaşi pe care o ai într-un lift ce coboară rapid într-unul dintre zgârie-norii

New York-ului.

Coborârea a durat cam o jumătate de oră şi m-am gândit că vehiculul a călătorit cu o viteză supersonică, pentru că, aşa cum mi-a explicat dr. Bernard, arătându-mi o diagramă din cartea sa, ceea ce s-a întâmplat, într-adevăr, a fost că vehiculul a coborâtorintr-un tunel înclinat ce conecta suprafaţa Pământului cu interiorul gol al acestuia. Probabil era singura conexiune între cele două lumi, cu excepţia celor două deschizături de la Polul Nord şi Sud. Într-un final, senzaţia din stomacul meu a dispărut şi părea că vehiculul zbura acum… orizontal. Un geam mare la baza aparatului de zbor s-a deschis atunci şi, spre uimirea mea, am văzut dedesubt un oraş mare.

Acest oraş era destul de diferit de majoritatea orăşelelor subterane din interiorul scoarţei terestre, dintre care dr. Bernard descoperise mai mult de 60 ca număr. Acestea există în Brazilia, ţară ce a fost odată o colonie a Atlantidei şi unde atlanţii au găsit refugiu în oraşele pe care le-au construit în subteran *n*/*nin* / *n* <*20 apăra* le *Pninp*

(Notă: în timp ce aceste oraşe subterane există doar în Brazilia, în vestul lumii noastre, este foarte probabil ca replici ale lor să existe şi în Orientul îndepărtat)

Vehiculul a făcut o curbă pentru a se întoarce, s-a ridicat şi spre marea mea surprindere am văzut soarele pe cer. Cu toate că era mai mic şi mai aproape decât Soarele nostru, roşiatic ca şi culoare şi mai puţin strălucitor. Acesta este soarele central descris de dr. Bernard în cărţile sale. Este o reminiscenţă a focului originar de dinaintea formării planetei noastre. După toate acestea, vehiculul a început să se ridice până când a ajuns la punctul de plecare. M-am întors la dr. Bernard să-i povestesc despre experienţa mea. N-am înţeles cu adevărat nimic din ceea ce mi se întâmplase până când el mi-a arătat diagramele

din cartea sa „Pământul gol” şi mi-a explicat că am fost primul călător de la suprafaţa Pământului care a călătorit în interiorul acestuia. A adăugat că am făcut cea mai mare descoperire, mai mare decât cea a lui Columb, spunând că în timp ce Columb a descoperit un nou continent, eu descoperisem o nouă lume.

I-am spus atunci dr. Bernard că uitasem să-i spun un lucru. Mai exact că pilotul subteran mi-a spus că se pregătea o mare recepţie în cinstea lui acolo, în centrul Pământului, pentru momentul în care îl voi duce şi pe el în următoarea mea călătorie El era liderul expediţiei noastre şi oamenii din subteran urmau să-l primească cu onoruri ca fiind primul locuitor al suprafeţei Pământului care stabileşte o comunicare între cele două lumi. Această recepţie va avea loc în oraşul Shambala, capitala lumii subterane numită Agharta. Aici locuiesc Regele Lumii cu potentaţii săi supremi, conducând câteva milioane de locuitori ai acestui imperiu. Dr. Bernard a fost încântat să audă de această invitaţie pentru că obosise deja în căutările şi călătoriile sale de-a lungul a 32 de ani, acoperind mai mult de 20 de ţări din America Latină pentru a găsi ceea ce eu găsisem pentru el. Şi-a cheltuit majoritatea averii personale în căutarea acestui imperiu din interiorul Pământului”.

Această uimitoare revelaţie i-a fost trimisă lui Timothy Green Beckley care purta o corespondenţă cu dr. Bernard, privitoare la scrierea unei noi cărţi ce avea ca subiect „Lumea subterană”. Bernard i-a trimis lui Beckley o cerere ce ţintea pe fiecare om care ar fi fost interesat să-l însoţească în explorarea lumii interioare a Pământului. Atunci s-a auzit pentru ultima oară de dr. Bernard.

„Estefără îndoială cea mai mare descoperire din istorie. Doresc ca oricine vrea să mă ajute, să *iMtin XV* «*n*, *mi i mjö e**/*i-l* rlllt în *7.* care acest vehicul staţionează.

Există câteva cerinţe de bază pentru oricine ar dori să intre în Lumea subterană. Acestea mi-au fost date mie de către conducătorii acelei lumi:

Vizitatorul trebuie să se abţină de la a mânca orice came de animal. Să fie un vegetarian convins. Să nu mănânce carne, peşte, ouă, miere, sare, cafea, ceai, cacao şi băuturi alcoolice;

Să nu fie dependent de ierburi otrăvitoare, tutun;

Persoanele care doresc să intre în interiorul Pământului trebuie să fie abstinente sexual pentru că nu este permisă nicio relaţie sexuală.

Chiar acum sunt aproape 100 de indivizi (bărbaţi, femei şi copii) în St. Caterina gata să se stabilească în colonia subterană pe care încerc să o creez şi care urmează să fie legată de unul dintre cele 60 de oraşe subterane pe care le-am găsit, fiecare dintre acestea având fructe şi alte alimente din abundenţă pentru locuitorii lor.

Aceste fructe cresc sub lumina ciudată care ilumineză oraşele subterane. Unul dintre aceste oraşe a fost descris de Buliwer Lytton în cartea sa „Rasa ce va veni”.

Rasa subterană de vegetarieni care trăieşte de secole va fi, viitoarea rasă a Pământului după ce oraşele de la suprafaţă vor fi distruse în urma unui nimicitor al Treilea Război Mondial. Credinţa într-o distrugere globală este foarte răspândită în Brazilia şi determină mulţi oameni să caute refugiu în lumea subterană, încercând să scape din faţa unei prăbuşiri mortale cauzată de războiul ce va veni şi potopul ce-i va urma. Acest potop va fi cauzat de topirea calotei polare datorită atmosferei supraîncălzite de exploziile nucleare.

Un alt explorator al meu a descoperit un oraş subteran în care există minunate maşinării şi roboţi mecanici. Aceşti roboţi execută tot felul de munci şi au un

creier electronic care, ciudat să o spun, posedă un nivel de inteligenţă independent. Pot vorbi, să răspundă la întrebări, să deschidă şi să închidă uşi… etc. Aceşti roboţi sunt controlaţi de un om din subteran prin intermediul unui centru de control.

Când exploratorul meu a ajuns în faţa acestei uşi a oraşului subteran, roboţii au deschis-o şi l-au întâmpinat împreună cu omul care-i controla. Ei vorbeau un fel de esperando, iar când exploratorul meu a încercat să facă o fotografie a acelui om, acesta i-a luat aparatul de fotografiat, înapoind-ul la plecare. Pentru ca cineva să intre în acest oraş din subteran trebuie să treacă prin zone cu gaz otrăvitor şi trebuie să poarte o mască şi un rezervor de oxigen.

Exploratorul meu a petrecut câtva timp în oraşul subteran al savanţilor atlanţi, manipulând diverse dispozitive ciudate. Aceşti oameni conduc maşini automate ce se deplasează la viteze supersonice pe şine sau ceva asemănător lor.

Exploratorul meu a fost invitat să mai aducă 11 oameni în acest oraş, fiecare nou-venit putând să aducă şi el după un timp tot 11 oameni, în acest fel, din ce în ce mai mulţi oameni care încep să înţeleagă că Pământul interior există într-adevăr pot să trăiască experienţa legată de acest loc minunat. Ei îşi vor da seama că oamenii care trăiesc în aceste oraşe sunt fiinţe în came şi oase care, în majoritatea lor, arată precum noi. Doar că ştiinţa şi dezvoltarea lor personală sunt cu mii de ani înaintea noastră, a celor de la suprafaţa Pământului.

Ar fi la fel de uşor să desfiinţezi această poveste precum desfiinţează nebunii realitatea sau să furi bani de la un retardat. Oricum, Thimothy Beckley spune că nu poate să fie departe de adevăr. Cărţile lui Bernard au fost publicate în Statele Unite, fără ca el să primească

dividende. Dr. Bernard a oferit locuri pentru viitorii colonişti la nişte costuri modeste şi celor care nu-şi puteau permite le-a oferit pământ. Se ştie că sursa veniturilor dr. Bernard venea dintr-o relativ modestă proprietate moştenită de la mama lui, cu o valoare de 100.000 de dolari, bani din care a trăit şi a finanţat cercetările în căutarea Pământului gol.

Martin Gardner, un om care îşi câştigă traiul din diverse activităţi esoterice, pretinde că dr. Bernard a murit de pneumonie în 1965 în timp ce căuta tunelurile din America de Sud. Oricum, Gardner nu dă detalii despre cum a primit această informaţie privitoare la dr. Bernard. Din moment ce nu avem nicio înregistrare a morţii sale, putem să presupunem că ori a avut un accident în timpul expediţiilor sale, ori a intrat, într-adevăr, în interiorul Pământului, unde ori a avut o soartă nefastă, ori trăieşte în continuare printre oamenii Lumii subterane.

Oraşul Curcubeului

Când luăm în considerare posibilitatea ca Pământul gol să fie originea anumitor farfurii zburătoare neidentificate, trebuie să avem în vedere că una dintre cele mai vechi teorii ale acestei versiuni este povestea Oraşului Curcubeu. După ce Ray Palmer a publicat în revista „Povestiri uimitoare” ciudata relatare a lui Richard Shaver despre creaturile subterane numite „Dero”, cititorii au invadat căsuţa poştală a revistelor cu relatări ale propriilor lor experienţe din interiorul Pământului.

Una din aceste scrisori a venit din partea lui William C. Hefferlin, ce l-a impresionat pe Palmer la modul că numărul din septembrie 1946 al revistei mai sus-menţionate conţine patru mici articole scrise de Hefferlin. Fiecare articol descria o uimitoare nouă invenţie ce i-a „parvenit autorului”, folosind cuvintele lui Palmer, din Tibet prin telepatie mentală.

De exemplu, una dintre invenţii era un avion cu aripi circulare ce părea a fi o încrucişare între avioanele convenţionale şi o farfurie zburătoare. Palmer se îndoia de ceea ce Hefferlin pretindea, dar ştia să vadă o poveste bună atunci când o întâlnea. Palmer spunea că, în ciuda faptului că mulţi oameni spun că primesc informaţii neobişnuite din Tibet, ei ar putea să fie, din păcate, duşi în eroare de către maşinăriile poporului „Dero”. Hefferlin scria în următorul număr că toată informaţia asupra construcţiei acestui aparat nu putea să fie pusă la dispoziţia publicului mare, având în vedere ce se întâmpla la vremea respectivă în lume. El a mai făcut o declaraţie ambiguă cum că articolele erau „doar un crochiu al domeniului divertismentului aparţinând Oraşului Curcubeu”.

Palmer a fost intrigat de menţionarea de către Hefferlin a Oraşului Curcubeu şi s-a întrebat: „Dacă cartierul general şi oraşul părăsit ale vechii rase Shavers se află sub gheaţa Antarcticii, unde sunt toate acele dispozitive menţionate şi păstrate de mii de ani?”. Din păcate, acest editorial nu a avut nicio urmare şi Oraşul Curcubeu a dispărut din paginile revistei „Povestiri uimitoare”, lăsându-l pe cititor să speculeze pe tema tăcerii lui Hefferlin. După câţiva ani, între 1947 – 1948, Fundaţia de Cercetări Ştiinţifice Borderland a început să publice, bucată cu bucată, un document numit „Manuscrisul lui Hefferlin”, scris de William şi soţia sa, Gladys, care locuiau în Livingstone, Montana.

Cuplul a negat orice conexiune dintre povestea lor şi misterul Shaver, spunând că Ray Palmer a denaturat intenţionat declaraţiile lor în scop personal. „Aici, în Manuscrisul Hefferlin, spune Gladys Hefferlin, acele denaturări vor fi corectate şi povestea reală va fi spusă”. În 1927, conform lui Gladys, cei doi Hefferlin formau un

cuplu tânăr cu aplecare spre misticism şi trăiau în San Francisco, unde au întâlnit şi au devenit prieteni cu un bărbat cunoscut sub numele de Emeri, care le împărtăşea interesul în esoterism.

În 1935, după ce cuplul s-a mutat la Eliwood, Indiana, a rămas în contact cu Emeri şi, prin intermediul unei suite de scrisori, a încercat să stabilească un fel de conexiune paranormală pe care a numit-o „comunicare mentală controlată”.

Gladys Hefferlin era legătura mentală în Eliwood, în timp ce Emeri, care era un paranormal puternic, trimitea şi recepţiona mesaje în New York. „Comunicarea noastră – scrie Gladys – era la fel de rapidă şi obişnuită precum o conversaţie normală”.

Imediat după ce toţi trei au stabilit spre marea lor satisfacţie că mesajele erau recepţionate cu o exactitate mare în ambele părţi, Emeri a început să dispară în misterioase călătorii de-a lungul Statelor Unite şi a restului lumii. De fiecare dată când putea, trimitea un mesaj telepatic către cei doi Hefferlin pentru a le spune unde se afla, dar motivele călătoriei lui rămâneau un mister, în apropierea celui de-al Doilea Război Mondial, Emeri l – a dezvăluit să innra” enh ondinele unui

Consiliu al Maeştrilor care locuiau sub Tibet. Aceşti maeştri, folosindu-se de un aparat de zbor circular pe care William l-a detaliat mai devreme în cadrul revistei „Povestiri uimitoare”, făceau o călătorie expediţională în Antarctica în căutarea fabulosului Oraş Curcubeu.

Emeri primise sarcina să caute, şi petrecuse multe luni zburând deasupra Antarcticii, indicii pe care nimeni altcineva n-ar fi putut să le găsească. Le-a spus celor doi Hefferlin că datorită viitoarei devastări a celui de-al Doilea Război Mondial şi a războaielor ce se vor purta pe suprafaţa Pământului era imperios necesară localizarea

Oraşului Curcubeu şi aducerea lui la viaţă, pentru ca Planul Cosmic să fie îndeplinit. De Ziua Recunoştinţei din 1942, Emeri a trimis un mesaj prietenilor lui cum că Oraşul Curcubeu fusese găsit. Odată cu trecerea timpului, cei doi Hefferlin au aflat mai multe detalii despre Oraşul Curcubeu şi despre adevărata istorie a rasei umane.

Conform spuselor lui Emeri, cu milioane de ani în urmă umanitatea a condus un imperiu de planete ce se întindea peste 100 de galaxii. Dar la un anumit punct în cucerirea lor, vechii oameni au întâlnit n mea *narr-a* Heven, it inamicul inr de moarte: oamenii şarpe. Oamenii şarpe şi strămoşii oamenilor s-au bătut vreme de 100 de ani.

Câştigând când unii, când alţii. Dar, la un moment dat, oamenii şarpe dobândiseră un avantaj atât de mare, încât au alungat rasa umană de pe fiecare planetă, hăituind rămăşiţele imperiului uman până când acesta rămăsese prezent doar în câteva lumi. Una dintre aceste planete a fost Marte. Căminul a sute de generaţii ale strămoşilor noştri. Cu timpul, aceştia şi-au dat seama că planeta Marte pierdea din apă şi oxigen. Marii conducători ai planetei Marte au trimis o flotă de nave spaţiale pe Pământ, în Antarctica, unde au construit şapte oraşe măreţe după modelul celor de pe Marte. Fiecare oraş avea culoarea sa aparte şi erau numite Oraşul Verde, Oraşul Roşu sau Oraşul Albastru. Dar cel mai mare dintre ele era Oraşul Curcubeu, numit aşa pentru că avea toate culorile curcubeului.

Sub atenta conducere a maeştrilor, colonia a înflorit în ceea ce a rămas în istoria umanităţii Epoca de Aur. Din păcate, o mare catastrofă a lovit Pământul, deplasându-i axa şi a transformat Antarctica în prezenta stare de îngheţ. Supravieţuitorii dezastrului au abandonat marile oraşe şi s-au aşezat pe restul planetei, însă după mii de ani de

războaie şi-au pierdut cunoaşterea tehnologică. Amintirile zilelor glorioase ale strămoşilor au devenit mituri şi legende. Chiar şi după acest chin, marile oraşe ale Antarcticii încă mai există, îngropate fiind acum sub mii de picioare de gheaţă. Oraşul Curcubeului a rămas părăsit pentru un milion de ani, nefiind îngheţat datorită izvoarelor fierbinţi ce se află sub el.

Înconjurat de ziduri de gheaţă cu o înălţime de 1.000 de metri, Oraşul Curcubeului a rămas ascuns în faţa exploratorilor antarctici ai zilelor noastre, excepţie făcând doar Emeri şi echipa sa. Ei au ocupat oraşul şi au realizat că acesta are şase nivele, unul la suprafaţă şi cinci în subteran.

Din moment ce tehnologia strămoşilor a fost infinit superioară celei contemporane, oraşul a fost găsit având toate maşinăriile sale incredibile funcţionând la fel precum o făceau când acesta se construia în urmă cu 2 milioane şi jumătate de ani, în timp ce pregăteau Oraşul Curcubeu pentru relocarea maeştrilor şi acelor care îi urmau special aleşi, Emeri şi ceilalţi din echipa sa au descoperit multe dispozitive abandonate de strămoşi. Una dintre cele mai remarcabile invenţii ale lor a fost „Portalul”. O încăpere de mărimea unei băi cu două uşi, care nutea să călătorească în spaţiu şi să ducă oameni sau marfa în orice punct al globului. Exploratorii au mai găsit şi testat enormul sistem de „metrou” al strămoşilor ce avea sute de mii de mile lungime, plecând dintr-un terminal ce se afla sub Oraşul Curcubeu şi ajungând sub toate continentele şi oceanele. Trenuri enorme cu diametre de 100 de picioare pluteau în interiorul tuburilor, fiind puse în mişcare de puterea vibraţiilor. Iar viteza lor era peste 2000 de mile/h.

Grupul lui Emeri a explorat câteva din tunelele din apropiere şi s-a urcat într-un astfel de tren pentru o scurtă călătorie sub Antarctica. Dar majoritatea acestui sistem

global de tunele a rămas neexplorat şi gol, aşa cum era după marele dezastru ce lovise în urmă cu un milion de ani.

Emeri a localizat câteva dintre marile subterminale ale sistemului undeva sub Asia, Africa şi cele două Americi utilizând portalurile. Acestea erau umplute cu arme atomice neutilizate. Cei doi Hefferlin au descoperit capătul unuia dintre aceste tunele subterane undeva la vreo 200 de picioare în versantul unui munte aflat la vest de oraşul Sharidan, Wyomming.

Acest tunel pare a fi fost rupt şi prăbuşit în interior, scria William. Vom folosi portalurile pentru a ne da seama ce s-a întâmplat". Odată cu descoperirea Oraşului Curcubeu, maeştrii au decis să trimită escadroane de avioane cu aripi circulare în cerul de deasupra fiecărui continent pentru a găsi mai multe urme ale oraşelor antice ce ar fi putut fi aduse la viaţă. Când oamenii au văzut ciudatele aparate de zbor, le-au luat drept nave spaţiale extraterestre şi le-au numit „farfurii zburătoare".

Cei doi Hefferlin au intrat în umbră la începutul anilor '50, dar Oraşul Curcubeu nu a fost uitat, în 1960, scriitorul Michael X a publicat o carte intitulată „Oraşul Curcubeu şi poporul din interiorul Pământului". Michael X revelează faptul că, în momentul schimbării Polilor, mulţi dintre strămoşii noştri s-au retras în Pământul gol, unde au construit oraşe măreţe asemănătoare celor abandonate de la suprafaţa planetei. Când maeştrii de la suprafaţă au redescoperit Oraşul Curcubeu, o vibraţie specială s-a reactivat în oraşele din subteran. Locuitorii din interiorul Pământului şi-au dat seama că doar cei care posedau o natură spirituală înaltă puteau să găsească Oraşul Curcubeu, aşa că, utilizându-şi avioanele în formă de disc, ei au început să facă expediţii la rijprsfeţă pentru. 3 – şi găsi urmsişii spirituali. Cu ajutorul Gardienilor – o rasă de

extratereştri ce trăieşte în interiorul gol al planetei Venus – maeştrii îndepărtează încet, încet poporul Dero şi alte fiinţe distructive de pe planeta noastră.

„Atât nivelul astral, cât şi fizic al interiorului Pământului", scrie Michael X, „sunt curăţate pentru pregătirea viitoarei Epoci de Aur". Maeştrii şi Gardienii utilizează Oraşul Curcubeu drept cartierul lor general când ies şi intră prin deschiderea de la Polul Sud, ce se află la aproape 2.400 de mile de acesta.

Conform lui Michael X, Oraşul Curcubeu şi deschiderile polare atât de la Nord, cât şi de la Sud nu sunt uşor de găsit pentru că ele sunt camuflate de poporul din interiorul Pământului cu ajutorul unei tehnologii avansate. Din cauza aceasta, doar cei care sunt cei mai iluminaţi spiritual au fost capabili să viziteze aceste locaţii ascunse.

CAPITOLUL XI

Ce spun Biblia şi celelalte cărţi

SACRE DESPRE PĂMÂNTUL GOL?

Miturile şi legendele privitoare la realitatea Pământului gol pot să fie găsite în aproape fiecare civilizaţie care a existat pe Pământ. Printr-un studiu atent, referinţe la lumea din interior pot fi găsite şi în textele sfinte ce se află în Tora, Biblie şi Coran.

Brinsley le Poer Trenth spune: „Biblia, asemenea multor alte texte şi manuscrise antice, face referinţă la «Lumea de Jos» ca fiind un loc real. Părerea mea este că religiile au eşuat în ceea ce priveşte învăţătura lor despre «Iadul de Jos» pentru că o mai atentă cercetare a textelor reliefează faptul că se vorbeşte mai degrabă de un Paradis decât de un Abis plin de foc".

Atât în scriptura ebraică, Tora (cele cinci cărţi ale lui Moise), şi în tradiţia orală primită pe Muntele Sinai, cât şi în tradiţia mistică şi metafizică cunoscută sub numele de

Kabala se află numeroase referinţe la alte lumi decât cea în care tăim noi, atât materiale, cât şi imateriale.

În limba ebraică fiecare cuvânt, de obicei, are mai mult decât un singur înţeles. Fiecare literă şi chiar dimensiunea şi diversele părţi ale ei conţin informaţii adiţionale ale unor profunde consecinţe ce pot nu doar să adauge la definiţia ei o poveste nesfârşită o.5 cinci fuiincicirricrivsic pentru ascunsele interpretări Kabalistice legate de tradiţia orală ce a fost dăruită verbal de Moise poporului evreu.

Pentru savanţi, niciunul din aceste amănunte nu este surprinzător, pentru că se ştie că tot ceea ce s-a întâmplat se întâmplă şi se va întâmpla, undeva pe un anumit nivel, codat fiind într-o formulă divină în interiorul textelor sacre.

Aceasta nu se referă doar la generalităţi, ci şi la particularităţile fiecărei specii şi fiecărei fiinţe umane şi la tot ce se întâmplă în viaţa lui sau a ei, din ziua în care s-a născut până în ziua în care a murit. Valabile fiind şi reîncarnările cu toate detaliile şi amănuntele lor. Pe lângă învăţăturile scrise ale Torei, tradiţia orală are aceeaşi validitate, într-adevăr, extraordinar de complexul şi comprehensivul Talmud poate să fie relaţionat cu aproape orice subiect din Universul nostru fizic şi metafizic.

Din cauza aceasta, de-a lungul secolelor şi chiar în zilele noastre, marii învăţaţi şi mistici au fost capabili să dea răspunsul la ghicitori pe care oamenii de ştiinţă n-au putut să le rezolve.

În cartea „Judecătorilor”, printre versurile cântecului cântat de judecătorul evreu, fiul lui Dpbnrpvi oî pim în C_2T” Ysăst 2. bă. §2. t prin ţeasta vicleanului rege fuseră o ţepuşă, există câteva versuri intrigante ce au alte conotaţii lumeşti.

Primele dintre aceste conotaţii ciudate spun: „Ei s-au luptat în ceruri. Stelele au luptat împotriva lui fuseră”. Şi

al doilea: „Blestem Meroz, spuse Îngerul Domnului, blestem amarnic locuitorii lui, pentru că n-au sărit în ajutorul Domnului împotriva puternicilor oameni”.

Dar ce înseamnă acest Meroz şi la ce se referă el, în cartea sa „Sefer Habrit Rabbi Pinchas Eliyahu Horowitz” (secolul XVII-lea) citează o referinţă din Talmud ce, aşa cum crede el, spune că Meroz este o planetă locuită undeva în spaţiul interstelar. Mai mult, el declară că Dumnezeu a creat nenumărate alte lumi de natură fizică, spirituală şi interdimensională.

Acest punct de vedere este susţinut de Ari zal (Rabbi Vitzehak Luna), care vorbeşte şi el despre „un infinit număr de lumi spirituale”. Toate acestea pot să indice că luptele descrise în cartea „Judecătorilor” au putut să se întindă dincolo de frontierele suprafeţei planetei noastre. Rabbi Horowitz este de părere că multe alte planete sunt locuite şi că aşa cum creaturile mărilor diferă de creaturile rământului din cauza mediului W de viaţă diferit, aşa diferă locuitorii celorlalte lumi de fiinţele umane.

Pe cât de multe referinţe sunt făcute de lumile din spaţiul interstelar, pe atât de abundente sunt şi cele legate de Pământul gol cu lumile multistratificate ce există chiar sub picioarele noastre. De fapt, este cazul lui „precum este sus, aşa este şi jos”, zicală ce este ecoul kabalistic al „unei teorii unificate a cunoaşterii”.

Aşa cum se spune că sunt şapte ceruri, aşa se spune şi că există şapte lumi, una deasupra celeilalte, fiecare locuită de propria ei specie, relatează o sursă credibilă, cartea unui clasic kabalist din secolul al XVII-lea, Rabbi Abraham Azulai, cu titlul „Hesed VAbraham”. Tot aici ni se spune că există 365 de specii diferite de fiinţe ce locuiesc sub scoarţa terestră.

Zoharul ne povesteşte, de exemplu, despre o uimitoare întâlnire a lui Rabbi Hiya şi Rabbi Yosi cu unul

dintre locuitorii unei realităţi subterane numită Arka ce sunt asemănători oamenilor, dar au două capete. Cei doi înţelepţi au dat, se pare, peste acest extraterestru când a ieşit dintr-o peşteră. Venerabilii rabini au purtat o discuţie cu el al cărei subiect trebuie să fi fost foarte intrigant datorită faptului că această ciudată fiinţă şi-a manifestat dorinţa de a cunoaşte toate condiţiile lumii de la suprafaţă. Kabaliştii cred că lumile subterane sunt domeniul aşa-zişilor mazikim sau demoni şi al unei categorii de fiinţe cunoscute sub numele de „îngeri căzuţi”.

Conform Zoharului, Adam, primul părinte al speciei umane, a vizitat toate lumile subterane şi şi-a lăsat progenituri în fiecare dintre ele. Nu se spune care au fost partenerele sale. Mai mult, o referinţă din Zohar situează grădina Edenului ca fiind centrul acestor lumi subterane fără să le identifice. Probabil că a fost cel de-al doilea nivel cunoscut drept Aclamăh, acolo unde Cain şi Abel se spune că s-au născut.

Ceea ce reiese din numeroase surse este că aceste lumi subterane pot să nu fie fizice precum lumea noastră. La fel, locuitorii lor pot să nu aibă corpuri materiale ca şi al nostru, ci, probabil, un amestec fizic cu eter şi astral.

În literatura sacră, Adam se spune că a avut „corp de lumină” înainte de cădere, înainte de a lua învelişul său de came sau mai corect... corpul său în întregime fizic. Tradiţia mai spune, de asemenea, că Adam avea o statură imensă înainte de cădere şi că ducea cu sine toată sămânţa sufletelor viitoarei umanităţi

Gehinnom (Iadul) este identificat la cel de-al IV-lea nivel numit Gey, în timp ce la cel de-al V-lea nivel este o lume numită Nishiyah, unde locuieşte o rasă despre care se spune că este androgină, cu înălţime mică, fără nas, doar cu două fante prin care respiră; o descriere ce sună surprinzător de asemănătoare Graylor ce au dominat

miturile OZN istice moderne.

Mai departe, o traducere a cuvântului Nishiyah înseamnă ceva apropiat de „amnezic”. Pământul este, bineînţeles, la cel de-al VII-lea nivel, fiind cunoscut în Zohar sub numele de Tevel.

AŞA CĂ DATA VIITOARE CÂND CINEVA SPUNE „ŢINE-ŢI PRIVIREA PE CER”, POATE CĂ AR TREBUI SĂ PETRECEM LA FEL DE MULT TIMP ÎN JOS, PENTRU CĂ „AŞA CUM ESTE SUS, ESTE ŞI JOS”.